

UN SCRITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

NICHOLAS
SPARKS

*D*RAGĂ JOHN

NICHOLAS
SPARKS

DRAGĂ JOHN

Mulțumiri

A fost atât o bucurie, cât și o provocare să scriu acest roman; o bucurie pentru că am speranța că personajele reflectă onoarea și integritatea celor care servesc patria, și o provocare pentru că... ei bine, să fiu cinstit, mi se pare că fiecare roman pe care îl scriu reprezintă o provocare. Există totuși unii oameni care fac provocarea mai ușoară și fără prea multă tevdatură, și cărora aș vrea să le mulțumesc.

Lui Cat, soția mea, și femeia pe care o iubesc din tot sufletul. Mulțumesc pentru răbdarea ta, iubito.

Lui Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah, copiii mei. Mulțumesc pentru entuziasmul vostru inepuizabil, copii.

Theresei Park, impresarul meu. Mulțumesc pentru tot.

Lui Jamie Raab, editorul meu. Mulțumesc pentru bunătatea și înțelepciunea ta.

Lui David Young, noul președinte executiv al Grupului Hachette Book USA, lui Maureen Egen, Jennifer Romanello, Harvey-Jane Kowal, Shannon O'Keefe, Sharon Ktassney, Abby Koons, Denise DiNovi, Edna Farley, Howie Sanders, David Park, Flag, Scott Schwimmer, Lynn Harris, Mark Johnson... sunt recunoscător pentru prietenia voastră.

Colegilor mei antrenori și sportivi de la echipa de atletism New Bern High (care a câștigat și campionatele statale de interior și cele de exterior din Carolina de Nord): Dave Simpson, Philemon Gray, Kaijuan Williams, Darryl Reynolds, Anthony Hendrix, Eddie Armstrong, Andrew Hendrix, Mike Weir, Dan Castelow, Marques Moore, Raishad Dobie, Darryl Barnes, Jayr Whitfield, Kelvin Hardesty, Julian Carter și Brett Whitney... Ce sezon, băieți!

PROLOG

Lenoir, 2006

Ce înseamnă să iubești cu adevărat pe cineva?

A fost o vreme în viața mea când credeam că știu răspunsul: însemna că îmi păsa de Savannah mai mult decât îmi păsa de mine însumi și că urma să ne petrecem tot restul vieții împreună. N-ar fi fost nevoie de multe pentru asta. Îmi spusese odată că secretul fericirii era să ai vise realizabile, iar al ei nu era ieșit din comun. Căsătorie, familie... lucruri esențiale. Însemna să am un loc de muncă stabil, o casă cu gârduleț alb și un minivan sau un SUV îndeajuns de mare încât să ne care copiii la școală, sau la dentist, sau la antrenamentele de fotbal, sau la recitalurile de pian. Doi sau trei copii, nu a fost niciodată clară în privința asta, dar aveam bănuiala că la momentul respectiv ar fi sugerat să lăsăm natura să își urmeze cursul și să îi permitem lui Dumnezeu să ia decizia. Ea era așa - religioasă și bănuiesc că asta era o parte din motivul pentru care mă îndrăgostisem de ea. Dar indiferent de ce s-ar fi întâmplat în viețile noastre, mă puteam imagina stând lângă ea în pat la sfârșitul zilei, ținând-o în brațe în timp ce vorbeam și râdeam, pierduți într-o îmbrățișare.

Nu sună prea tras de păr, nu? Când doi oameni se iubesc? Asta credeam și eu. Deși o parte din mine vrea să creadă că e posibil, știu că acest lucru nu se va întâmpla vreodată. Când voi pleca din nou de aici, nu mă voi mai întoarce niciodată.

Totuși, pentru moment, o să mă așez pe dealul care dă înspre ferma ei și o să aștept să apară. Desigur, ea nu va putea să mă vadă. În armată, înveți să te pierzi în decor, iar

eu am învățat bine asta, pentru că nu aveam niciun chef să mor în nu știu ce dărăpănătură uitată de lume și străină din deșertul irakian. Dar a trebuit să mă întorc în acest orașel de munte din Carolina de Nord ca să aflu ce se întâmplase. Când o persoană pune un lucru în mișcare, există un sentiment de neliniște, aproape de regret, până află adevărul.

Dar de asta sunt sigur: Savannah nu va ști niciodată că am fost astăzi aici.

O parte din mine suferă la gândul că sunt atât de aproape de ea și totuși îmi este intangibilă, dar poveștile noastre sunt diferite acum. N-a fost ușor pentru mine să accept acest adevăr simplu, pentru că a fost o vreme când poveștile noastre erau la fel, dar asta a fost cu șase ani și două vieți în urmă. Există amintiri pentru amândoi, desigur, dar am învățat că amintirile pot avea o prezență fizică, aproape vie, iar în asta, Savannah și cu mine suntem, de asemenea, diferiți. Dacă amintirile ei sunt ca stelele pe cerul întunecat, ale mele sunt spațiile bătute dintre ele. Și, spre deosebire de ea, am fost împovărat de întrebări pe care mi le-am pus de o mie de ori de când am fost împreună ultima oară. De ce am făcut-o? Și oare aș face-o din nou?

Vezi tu, eu am fost cel care a pus capăt relației.

În pomii care mă înconjoară, frunzele abia încep să prindă treptat culoarea focului, strălucind sub soarele care trage cu ochiul peste linia orizontului. Păsările au început simfoniile matinale, iar aerul e parfumat de aroma pinilor și a pământului; diferit de mirosul de apă sărată din orașul meu natal. După o vreme, ușa de la intrare se deschide și atunci o văd. În ciuda distanței dintre noi, mă trezesc că îmi țin respirația în timp ce pășește în lumina zorilor. Se întinde înainte de a coborî treptele din față și se îndreptă spre partea laterală a curții. În spatele ei, pășunea cailor sclipește ca un ocean verde, iar ea iese pe poartă îndreptându-se spre pășune. Un cal nechează în semn de salut, la fel și altul, iar primul meu gând e că Savannah

pare prea mică să se miște atât de ușor printre ei. Dar ea s-a simțit întotdeauna confortabil în preajma cailor, iar ei se simțeau confortabil în preajma ei. O jumătate de duzină de cai ronțăiau iarba lângă stâlpul gardului, majoritatea cai de curse, și Midas, calul ei arab, negru, cu glezne albe, stă într-o parte. Am călărit cu ea odată, din fericire fără să mă rănesc, și, în timp ce eu mă țineam bine să nu cad, îmi amintesc că mă gândeam că ea părea atât de relaxată în așa încât ar fi putut chiar să se uite și la televizor. Acum, Savannah se oprește un moment să îl salute pe Midas. Îl mângâie pe nas, în timp ce îi șoptește ceva, îi atinge coapsele, și când se întoarce să plece, urechile lui se ridică atunci când o vede îndreptându-se spre hambar.

Dispare, apoi apare din nou, cărând două găleți - cu ovăz, cred. Atârnă gălețile de doi stâlpi ai gardului, și doi cai tropăie înspre ele. Când se dă înapoi să le facă loc, îi văd părul fluturând în vânt înainte să aducă o șa și un frâu. În timp ce Midas mănâncă, îl pregătește pentru călărie, iar câteva minute mai târziu îl conduce de pe pășune spre drumurile forestiere, arătând exact ca acum șase ani. Știu că nu este adevărat - am văzut-o de aproape anul trecut și am observat primele riduri fine care începeau să se formeze în jurul ochilor - dar în mintea mea era neschimbată. Pentru mine, ea va avea întotdeauna douăzeci și unu de ani, iar eu voi avea douăzeci și trei. Fusesem staționat în Germania; încă nu fusesem în Fallujah sau în Bagdad, nici nu primisem scrisoarea ei, pe care am citit-o în gara din Samawah în primele săptămâni ale campaniei; încă nu mă întorsesem acasă după evenimentele care mi-au schimbat cursul vieții.

Acum, la douăzeci și nouă de ani, mă întreb uneori dacă am făcut alegerile corecte. Armata a devenit singura viață pe care o cunosc. Nu știu dacă ar trebui să fiu supărat sau încântat de faptul acesta; în majoritatea timpului, mă trezesc că plec și mă întorc, în funcție de zi. Când oamenii mă întreabă, le spun că sunt un mercenar și chiar vorbesc serios. Încă mai locuiesc în garnizoană în Germania, am

aproape o mie de dolari puși deoparte, și n-am mai avut o întâlnire cu o fată de ani de zile. Nu prea mai fac surf nici în permisie, dar în zilele libere plec cu motocicletă mea Harley spre nord sau spre sud, încotro am chef. Harley-ul e singurul lucru bun pe care mi l-am cumpărat vreodată pentru mine, deși a costat o avere acolo. Îmi convine, întrucât am devenit un fel de singuratic. Majoritatea tovarășilor mei au plecat din armată, dar eu probabil voi fi trimis din nou în Irak în următoarele două luni. Cel puțin, așa se zvonește prin garnizoană. Când am cunoscut-o prima oară pe Savannah Lynn Curtis – pentru mine, ea va fi întotdeauna Savannah Lynn Curtis – n-aș fi bănuț niciodată că viața mea ar fi urmat cursul pe care l-a urmat și n-aș fi crezut că voi deveni un militar de profesie.

Dar am întâlnit-o; acesta e lucrul care face viața mea actuală atât de ciudată. M-am îndrăgostit de ea când eram împreună, apoi am iubit-o și mai tare în anii când am fost despărțiți. Povestea noastră are trei părți: un început, un mijloc și un sfârșit. Și, deși poveștile se desfășoară în felul acesta, încă nu pot să cred că povestea noastră n-a durat o viață.

Meditez la aceste lucruri și, ca întotdeauna, clipele petrecute împreună îmi revin mereu în minte. Mă trezesc că îmi amintesc cum a început totul, pentru că aceste amintiri sunt tot ce mi-a mai rămas.

Partea I

UNU

Wilmington, 2000

Numele meu e John Tyree. M-am născut în 1977 și am crescut în Wilmington, Carolina de Nord, un oraș care se mândrește că deține cel mai mare port din stat, precum și o istorie lungă și agitată, dar acum mi se pare mai mult un oraș care a început să existe din întâmplare. Desigur, vremea era grozavă și plajele perfecte, dar nu era pregătit pentru valul de veterani yankei care s-au retras în nord în căutarea unui loc ieftin în care să își petreacă anii de aur. Orașul e așezat pe o fâșie relativ îngustă de pământ, încadrată de râul Cape Fear pe o parte și de ocean de cealaltă. Autostrada 17 - care duce spre plaja Myrtle și spre Charleston - taie orașul în două și servește și de bulevard principal. Când eram copil, tata și cu mine făceam cu mașina din districtul istoric de lângă râul Cape Fear până la plaja Wrightsville zece minute, dar s-au ivit atât de multe semafoare și centre comerciale încât acum îți ia o oră, mai ales la sfârșit de săptămână, când e valul de turiști. Plaja Wrightsville, așezată pe o insulă la mică distanță de coastă, se află la nord de Wilmington și este de departe una dintre cele mai populare plaje din stat. Casele construite de-a lungul dunelor sunt revoltător de scumpe, iar majoritatea

sunt închiriate pe toată durata verii. Țărmurile exterioare sunt considerate mai romantice din cauza izolării lor, a cailor sălbatici și a zborului pentru care erau faimoși Orville și Wilbur¹, dar vă spun sigur că majoritatea oamenilor care se duc în vacanță la plajă se simt cel mai bine acolo unde pot găsi un McDonald's sau un Burger King în apropiere, în caz că cei mici nu sunt foarte pasionați de mâncarea locală, și vor o varietate de posibilități în ceea ce privește distracțiile nocturne.

Ca toate orașele, Wilmington e bogat în anumite locuri și sărac în altele, și cum tatăl meu avea una dintre cele mai stabile și mai solide locuri de muncă de pe planetă - conducea mașina de livrări a oficiului poștal - ne descurcam bine. Nu grozav, dar bine. Nu eram bogați, dar trăiam îndeajuns de aproape de limita bogăției ca eu să învăț la unul dintre cele mai bune licee din oraș. Totuși, spre deosebire de casele prietenilor mei, casa noastră era veche și mică; o parte din verandă începuse să se prăbușească, dar curtea era elementul salvator. În curtea din spate era un stejar uriaș, iar când aveam opt ani mi-am construit o casă în copac cu resturi de lemn adunate de pe un șantier de construcții. Tata nu m-a ajutat deloc cu proiectul acesta (dacă lovea un cui cu ciocanul, era doar din pură întâmplare); a fost în vara în care am învățat să fac surf. Bănuiesc că ar fi trebuit să îmi dau seama de pe atunci cât de diferit eram de tatăl meu, dar asta arată pur și simplu cât de puține știi despre viață atunci când ești copil.

Nu puteau exista doi oameni mai diferiți decât mine și tatăl meu. El era pasiv și introspect, iar eu eram mereu în mișcare și uram să fiu singur; el punea mare preț pe educație, iar eu consideram școala un fel de club social în care puteai practica și sporturi. Avea o condiție fizică proastă și avea tendința să își târască picioarele când mergea; eu zburdam de colo-colo, rugându-l mereu să

---

1 Orville și Wilbur Wright au reușit pentru prima oară în istoria aeronauticii să efectueze un zbor dirijat cu un aparat de zbor cu motor (n.tr.)

cronometreze cât îmi ia să alerg până la capătul străzii și înapoi. În clasa a opta eram mai înalt decât el, iar într-a noua îl învingeam la scandenberg. Și trăsăturile noastre fizice erau diferite. El avea părul de culoarea nisipului, ochi căprui și pistrui pe față, iar eu aveam părul șaten și ochi cafenii, iar pielea mea măslinie era și mai neagră din cauza bronzului accentuat până în mai. Diferențele dintre noi au atras atenția unor vecini care le credeau ciudate, ceea ce avea sens, bănuiesc, având în vedere că mă crescuse de unul singur. Când m-am făcut mai mare, i-am auzit pe unii vecini șușotind că mama ar fi fugit când aveam mai puțin de un an. Deși mai târziu am bănuit că mama cunoscuse pe altcineva, tata nu mi-a confirmat asta niciodată. Tot ce mi-a spus a fost că ea realizase că făcuse o greșeală când s-a căsătorit atât de tânără și că nu era pregătită să fie mamă. Nici n-a făcut-o de ocară, nici n-a laudat-o, dar s-a asigurat că o aminteam în rugăciunile mele, indiferent de locul în care se afla sau de ceea ce făcuse. „Îmi amintești de ea“, îmi spunea uneori. Până în ziua de azi, n-am vorbit niciodată cu ea, și nici nu-mi doresc asta.

Cred că tatăl meu era fericit. O spun în felul acesta pentru că rareori manifesta vreo emoție. Îmbrățișările și sărutările erau o raritate pentru mine în timp ce creșteam, și când se întâmplau, mă uimeau cât de lipsite de emoție erau, ceva ce simțea că ar trebui să facă, nu ceva ce și-ar dori să facă. Știam că mă iubește după felul în care era devotat îngrijirii mele, dar avea patruzeci și trei de ani când m-am născut, și o parte din mine crede că tata ar fi fost mai potrivit să fie călugăr decât părinte. Era cel mai tăcut om pe care l-am cunoscut vreodată. Punea puține întrebări cu privire la ce se petrecea în viața mea și, deși se înfuria rar, la fel de rar era și vesel. Trăia într-o rutină. Îmi gătea omletă, pâine prăjită și șuncă în fiecare dimineață și mă asculta în timp ce vorbeam despre școală la cina pe care o prepara tot el. Își programa vizitele la dentist cu două luni în avans, își plătea facturile sâmbăta dimineața, spăla rufele duminica după-amiaza și ieșea din casă în fiecare

dimineață la 7.35 fix. Nu era foarte sociabil și petrecea singur ore întregi în fiecare zi, lăsând pachete și maldăre de corespondență în căsuțele poștale de pe ruta lui. Nu ieșea cu femei și nici nu își petrecea serile de weekend jucând poker cu prietenii lui; telefonul rămânea tăcut săptămâni întregi. Când se întâmpla să sune, era ori greșeală, ori un vânzător prin telefon. Știu cât de greu trebuie să îi fi fost să mă crească singur, dar nu s-a plâns niciodată, nici când l-am dezamăgit.

Îmi petreceam majoritatea serilor singur. După ce termina treburile din ziua respectivă, tata se ducea în biroul lui unde își analiză colecția de monede. Asta era una dintre marile pasiuni ale vieții lui. Era foarte fericit să stea în birou și să studieze buletinul informativ al unui distribuitor de monede, denumit *Foaiă gri*, încercând să își dea seama care ar trebui să fie următoarea monedă pe care s-o adauge la colecție. De fapt, bunicul meu a început colecția. Idolul bunicului meu era un bărbat pe nume Louis Eliasberg, un om de afaceri din Baltimore, care este singura persoană care a adunat o colecție completă de monede din Statele Unite, inclusiv cele cu date diferite și cu marcaje monetare. Colecția lui era rivală, dacă nu chiar o și depășea pe cea de la muzeul Smithsonian, și după moartea bunicii mele în 1951, bunicul meu a devenit obsedat de ideea de a realiza o colecție împreună cu fiul lui. În timpul verilor, bunicul și tatăl meu călătoreau cu trenul la diferite monetării să colecteze piese noi la prima mână sau vizitau diverse expoziții de monede din sud-est. În timp, bunicul și tatăl meu au stabilit relații cu distribuitori de monede din toată țara, iar bunicul meu a cheltuit o avere de-a lungul anilor pentru a-și îmbogăți colecția. Totuși, spre deosebire de Louis Eliasberg, bunicul meu nu era bogat – era proprietarul unui magazin mixt în Burgaw care a dat faliment când Piggly Wiggly și-a deschis porțile în tot orașul – și nu a avut nicio șansă de a aduna o colecție asemănătoare cu cea a lui Eliasberg. Chiar și așa, fiecare dolar în plus era cheltuit pe monede. Bunicul meu a purtat aceeași haină timp de

treizeci de ani, a condus aceeași mașină toată viața și sunt destul de sigur că tata s-a angajat la poștă în loc să plece la facultate pentru că nu mai rămăsese niciun sfanț pentru a-i plăti alte studii după terminarea liceului. Era un rățoi bătrân, asta e sigur, și la fel și tatăl meu. Așchia nu sare departe de trunchi, așa se spune în popor. Când a murit în sfârșit bătrânul, a specificat în testament că trebuie să-i fie vândută casa, și banii obținuți să fie utilizați pentru a cumpăra și mai multe monede, ceea ce probabil că tatăl meu ar fi făcut oricum.

În momentul în care tata a moștenit colecția, era deja foarte valoroasă. Când inflația a atins cote impresionante și aurul a ajuns la 850 de dolari uncia, colecția valora o mică avere, mai mult decât necesar pentru ca tatăl meu, care nu cheltuia mult, să se pensioneze, și mai mult decât ar fi valorat un sfert de secol mai târziu. Dar nici bunicul, nici tata nu se apucaseră de colecționat pentru bani; se ocupau cu asta pentru fiorul vânzătorii și pentru legătura pe care o crea între ei. Era ceva aventuros în căutarea asiduă și prelungă a unei monede anume, localizarea ei, apoi mutarea munților din loc pentru a o obține pentru un preț bun. Uneori, o monedă avea un preț acceptabil, alteori nu, dar fiecare piesă pe care o adăugau era o comoară. Tata spera să împărtășească pasiunea aceasta cu mine, inclusiv sacrificiile pe care aceasta le cerea, în copilărie și în adolescență, a trebuit să dorm cu pături în plus iarna și primeam o singură pereche de pantofi în fiecare an; niciodată nu erau bani pentru hainele mele, decât dacă veneau de la centrul de donații. Tata nu avea nici măcar un aparat de fotografiat. Singura poză cu noi era de la o expoziție de monede din Atlanta. Un distribuitor ne-a făcut-o, în timp ce stăteam în fața standului lui și ne-a trimis-o. Ani întregi a stat pe biroul tatălui meu. În fotografie, tata avea brațul petrecut peste umărul meu și amândoi străluceam de fericire, în mână țineam o monedă cu bivoli de cinci cenți din 1926 în condiție excelentă, pe care tata tocmai o cumpărase. Era una dintre cele mai rare monede

cu bivol, astfel că am sfârșit prin a mânca crenvurști și fasole pentru o lună, pentru că a costat mai mult decât ne-am așteptat.

Dar nu m-au deranjat sacrificiile - pentru o vreme, cel puțin. Când a început tata să vorbească cu mine despre pasiunea lui - cred că eram în clasa întâi sau a doua pe atunci - îmi vorbea ca unui egal. Să ai un adult, mai ales un tată, care te tratează ca pe un egal, e un lucru amețitor pentru un copil, iar eu am profitat de atenția asta, absorbind toată informația. După un timp, am ajuns să pot spune câte monede cu vulturi dubli Saint-Gaudens au fost bătute în 1927 în comparație cu 1924 și de ce o monedă Barber de zece cenți bătută în New Orleans era de zece ori mai valoroasă decât aceeași monedă bătută în Philadelphia. Încă mai pot, apropo. Și totuși, spre deosebire de tatăl meu, am început, în cele din urmă, să mă plictisesc de pasiunea de a colecționa. Mi se părea că tata vorbește numai despre asta, și după șase sau șapte ani de weekenduri petrecute cu el în loc de prieteni, am vrut s-o termin cu asta. Ca majoritatea băieților, începusem să mă preocup de alte lucruri: sport, fete, mașini și muzică, mai ales, iar până la paisprezece ani petreceam foarte puțin timp acasă. Au început să se adune resentimente. Puțin câte puțin, am început să observ diferențe în felul în care trăiam noi în comparație cu majoritatea prietenilor mei. În timp ce ei aveau bani să meargă la filme sau să își cumpere perechi stilate de ochelari de soare, eu trebuia să scotocesc după bănuți prin canapea ca să îmi cumpăr un burger la McDonald's. Mulți dintre prietenii mei au primit mașini la aniversarea de șaisprezece ani; tatăl meu mi-a dat un dolar de argint Morgan din 1883 care fusese bătut în Carson City. Rupturile din canapeaua noastră uzată erau acoperite cu o pătură și eram singura familie pe care o cunoșteam care nu avea televiziune prin cablu sau cuptor cu microunde. Când s-a stricat frigiderul, a cumpărat unul la mâna a doua care avea cea mai urâtă nuanță de verde, o culoare care nu se potrivea cu nimic altceva din bucătărie. Mi-era rușine să îmi

invit prietenii acasă și îl acuzam pe tata pentru asta. Știam că era cam nasol să gândesc astfel – dacă lipsa banilor mă deranja atât de mult, puteam să tund gazoane sau să fac munci ciudate, de exemplu – dar așa simțeam. Eram orb ca o cârțiță și prost ca o cămilă, și chiar dacă vă spun că îmi regret imaturitatea, nu pot să întorc trecutul.

Tata a înțeles că se schimbă ceva, dar habar n-avea ce să facă cu privire la relația noastră. A încercat, totuși, în singurul mod pe care îl știa, în singurul mod pe care îl știa și tatăl lui. Vorbea despre monede – era singurul subiect despre care putea vorbi cu lejeritate – și a continuat să îmi gătească micul dejun și cina; dar înstrăinarea noastră s-a agravat în timp. Totodată, m-am îndepărtat de prietenii pe care îi aveam dintotdeauna. Ei se organizau în bisericuțe, bazate în special pe filmele la care se duceau sau pe ultimele tricouri cumpărate de la mall, și m-am trezit lăsat pe dinafară. Dracu să îi ia, m-am gândit eu. La liceu, există mereu câte un loc pentru fiecare, așa că am început să fac parte dintr-o gașcă nepotrivită, o gașcă care nu dădea doi bani pe nimic, ceea ce m-a făcut și pe mine să nu dau doi bani pe nimic. Am început să chiulesc de la ore, să fumez și am fost de trei ori suspendat pentru că m-am bătut.

Am renunțat și la sport. Jucasem fotbal și baschet și alergasem pe pistă până în clasa a zecea, și, deși, când ajungeam acasă, tata mă întreba uneori cum mă descurc, părea stânjenit dacă intram în detalii, întrucât era evident că nu știa nimic despre sport. Nu făcuse parte din nicio echipă toată viața. A venit la un singur meci de baschet în clasa a zecea. Stătea în tribună, un tip ciudat și chel, îmbrăcat cu o bluză de trening uzată și cu șosete care nu se asortau. Deși nu era obez, pantalonii îi stăteau întinși pe burtă de parcă era însărcinat în trei luni, și mi-am dat seama că nu voiam să am nimic de-a face cu el. Îmi era rușine cu el, astfel că, după meci, l-am evitat. Nu sunt mândru de mine pentru asta, dar așa eram eu pe atunci.

Lucrurile s-au înrăutățit. În clasa a douăsprezecea, atitudinea mea rebelă a atins un punct culminant. Notele

Îmi alunecau la vale de vreo doi ani, mai mult de lene și de nepăsare decât din lipsă de inteligență (așa îmi place să cred) și de mai multe ori tata m-a prins venind târziu acasă, mirosind a băutură. Am fost escortat acasă de poliție după ce am fost găsit la o petrecere unde erau, în mod evident, droguri și băutură, iar când tata m-a pedepsit, am stat două săptămâni acasă la un prieten după ce am urlat la el să își vadă de treburile lui. N-a spus nimic când m-am întors; în schimb, omleta, pâinea prăjită și șunca erau pe masă dimineața, ca de obicei. Am trecut clasa la limită și bănuiesc că profesorii m-au lăsat să absolv numai ca să scape de mine. Știam că tata e îngrijorat, și, în felul lui timid, aborda uneori subiectul facultății, dar până atunci mă hotărâsem deja să nu mă duc. Voiam o slujbă, o mașină, voiam toate acele lucruri materiale fără de care trăisem timp de optsprezece ani.

Lui nu i-am spus nimic despre asta până în vara de după absolvire, dar când și-a dat seama că nu aplicasem nici măcar la o postliceală, s-a încuiat în biroul lui tot restul seriei și nu mi-a spus nimic a doua zi dimineața la micul dejun format din ouă și șuncă. Mai târziu, în seara aceea, a vrut să deschidă o conversație despre monede, de parcă ar fi încercat să reaprindă între noi flacăra unei prietenii de mult pierdute.

— Îți amintești când am călătorit în Atlanta și tu ai fost cel care a găsit moneda cu cap de bivol pe care o căutam de ani de zile? Începu el. Cea cu care ne-am fotografiat? Niciodată n-o să uit cât de încântat erai. Mi-a amintit de cum eram eu cu tatăl meu.

Am scuturat din cap, toată frustrarea vieții mele precum și nemulțumirile față de tatăl meu au ieșit acum la suprafață.

— Sunt sătul să ascult povești despre monede! i-am strigat. Nu mai vreau să mai aud vreodată de ele! Ar trebui să vinzi colecția aia afurisită și să faci altceva. Orice altceva.

Tata n-a spus nimic, dar până în ziua de azi nu am uitat

expresia de durere de pe fața lui când s-a întors și și-a târât picioarele către biroul lui. Îl rănisem și, deși mi-am spus că nu intenționasem s-o fac, undeva în sufletul meu știam că mă mințeam pe mine însumi. Din acel moment, tata nu a mai deschis aproape niciodată subiectul monedelor. Nici eu. A devenit o prăpastie adâncă între noi, și ne-a lăsat fără nimic de discutat. Câteva zile mai târziu, mi-am dat seama că singura fotografie cu noi doi dispăruse, de parcă ar fi crezut că și cea mai mică aluzie la monede m-ar jigni. La momentul acela probabil că așa ar fi fost și, deși am presupus că o aruncase, faptul acesta nu m-a deranjat deloc.

În timp ce creșteam, nu m-am gândit niciodată să intru în armată. În ciuda faptului că estul Carolinei de Nord este una dintre zonele cele mai militarizate din țară – există șapte baze la câteva ore de condus din Wilmington – obișnuiam să cred că viața de militar e pentru ratați. Cine voia să își petreacă viața primind ordine de la o adunătură de lachei cu tunsori cazone? Nu eu, și, în afară de tipii de la Academia de Ofițeri, nimeni din liceul meu. Majoritatea puștilor care fuseseră buni la învățătură s-au orientat către University of North Carolina sau către North Carolina State, în timp ce aceia care n-au fost buni la învățătură au rămas în urmă, vagabondând de la o slujbă jalnică la alta, bând bere și pierzând vremea, evitând cam tot ce ar fi implicat o fărâșă de responsabilitate.

Eu mă încadram în a doua categorie. În cei doi ani de după absolvire, am trecut printr-o succesiune de slujbe, am lucrat ca piccolo la Outback Steakhouse, am rupt bilete la cinematograful local și am descărcat cutii la Staples, am făcut clătite la Waffle House și am lucrat ca și casier la câteva obiective turistice care vindeau tot felul de porcării turiștilor. Cheltuiam fiecare ban pe care îl câștigam, nu aveam nici cea mai mică dorință să avansez către un post de conducere, astfel că în final am fost concediat de la toate slujbele pe care le-am avut. Pentru o vreme, nu mi-a păsat. Îmi trăiam viața, îmi plăcea să fac surf și să dorm

până târziu și, cum locuiam tot acasă, venitul meu nu era cheltuit pe mâncare, pe chirie, pentru asigurări sau economisit pentru planuri de viitor. Și oricum, niciunul dintre prietenii mei nu se descurca mai bine. Nu-mi amintesc să fi fost din cale-afară de nefericit, dar după o vreme m-am săturat pur și simplu de viața mea. Nu de partea cu surful – în 1996, uraganele Bertha și Fran s-au izbit de coastă, iar valuri așa de bune ca acelea nu mai fuseseră de ani întregi –, ci de pierdutul vremii la barul lui Leroy după aceea. Am început să îmi dau seama că fiecare noapte era la fel. Beam bere și mă mai întâlneam cu cineva pe care îl știam din liceu și mă întreba ce fac și îi spuneam, și el îmi spunea ce face, și nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama că nu ne îndreptam spre nicăieri. Chiar dacă locuiau singuri, ceea ce eu nu făceam, nu i-am crezut niciodată când îmi spuneau că le place slujba lor de săpători de șanțuri sau de spălători de geamuri sau de transportatori de veceuri portabile, pentru că știam foarte bine că niciuna dintre aceste ocupații nu fuseseră visul lor din copilărie. Poate că fusesem leneș la ore, dar nu eram prost.

M-am întâlnit cu zeci de femei în perioada aceea. La Leroy's erau întotdeauna femei. Majoritatea erau relații ușor de uitat. Mă foloseam de femei și le dădeam voie și lor să mă folosească și îmi păstram sentimentele pentru mine însumi. Numai relația cu o fată pe nume Lucy a durat mai mult de câteva luni, și, pentru o scurtă perioadă de timp înainte să ne îndepărtăm inevitabil unul de altul, am crezut că sunt îndrăgostit de ea. Era studentă la UNC Wilmington, cu un an mai mare decât mine, și voia să lucreze în New York după terminarea facultății.

— Țin la tine, mi-a spus ea în ultima noastră noapte împreună, dar amândoi vrem lucruri diferite. Ai putea să faci mult mai mult cu viața ta, dar din nu știi ce motiv te mulțumești doar să plutești în derivă. A ezitat înainte să continue. Dar mai mult decât asta, n-am știut niciodată ce simți cu adevărat pentru mine.

Știam că are dreptate. La scurt timp după asta, s-a urcat într-un avion fără să se mai obosească să își ia la revedere. Un an mai târziu, după ce am făcut rost de numărul ei de telefon de la părinți, am sunat-o și am vorbit douăzeci de minute. Era logodită cu un avocat, mi-a spus, și urmau să se căsătorească în iunie.

Convorbirea telefonică m-a afectat mai mult decât aș fi crezut. Avusese loc într-o zi în care fusesem concediat - din nou - și m-am dus la Leroy să mă consolez. Aceași grămadă de ratați era acolo, și brusc am realizat că nu voiam să mai petrec încă o seară fără sens, prefăcându-mă că totul în viața mea e OK. În loc de asta, am cumpărat o cutie cu șase beri și m-am dus să stau pe plajă. Era pentru prima oară, în ani de zile, când mă gândeam cu adevărat la ce vreau să fac cu viața mea, și m-am întrebat dacă ar trebui să urmez sfatul tatălui meu și să fac o facultate. Totuși, nu mai studiasem de atâta vreme, încât ideea mi s-a părut străină și ridicolă. Spune-i noroc sau ghinion, dar chiar atunci au trecut alergând doi pușcași marini. Tineri și în formă, radiau de o încredere nestingherită. Dacă ei puteau s-o facă, mi-am spus eu, atunci și eu pot s-o fac.

M-am gândit la asta vreo câteva zile și, într-un final, tata a avut oarecum de-a face cu decizia mea. Nu că vorbisem cu el despre asta, desigur - la momentul acela nu ne mai vorbeam deloc. Mă îndreptam spre bucătărie într-o seară și l-am văzut stând la biroul lui, ca întotdeauna. Dar de data asta, l-am studiat cu adevărat. Nu mai avea păr aproape deloc, iar pușinul care îi mai rămăsese era complet alb pe la urechi. Se apropia de pensie și am fost șocat de ideea că nu aveam niciun drept să continui să îl dezamăgesc după tot ce făcuse pentru mine.

Așa că m-am înrolat în armată. Primul meu gând a fost să mă înrolez la pușcașii marini, pentru că ei erau tipii cu care eram cel mai obișnuit. Plaja Wrightsville era întotdeauna plină de marinari din Camp Lejeune sau din Cherry Point, dar când a venit timpul, am ales armata. Mi-am imaginat că oricum o să primesc o pușcă, dar motivul decisiv a fost că

recrutorul de la pușcași marini era în pauza de prânz când am trecut pe acolo și nu era disponibil imediat, pe când recrutorul de la armată - al cărui birou era chiar peste stradă - era disponibil. Într-un final, decizia mi s-a părut mai mult spontană decât planificată, dar am semnat pe linia punctată pentru un contract pe patru ani, iar când recrutorul m-a bătut pe spate și m-a felicitat în momentul în care am ieșit pe ușă, m-am trezit că mă întreb în ce m-am băgat. Asta se întâmpla spre sfârșitul anului 1997, iar eu aveam douăzeci de ani.

Centrul de pregătire de la Fort Benning a fost la fel de groaznic cum am crezut că o să fie. Toată povestea părea făcută ca să ne umilească și să ne spele creierile astfel încât să ascultăm ordinele fără să cântim, indiferent de cât de stupide ar fi, dar eu m-am adaptat mai repede decât alții. Odată ce am trecut de asta, am ales infanteria. Am petrecut următoarele câteva luni făcând o mulțime de simulări în locuri precum Louisiana și bătrânul Fort Bragg, unde, în principiu, am învățat cele mai bune metode de a omorî oameni și de a sparge lucruri; și, după o vreme, detașamentul meu, făcând parte din Prima Divizie de Infanterie - cunoscut și ca Marele Roșu - a fost trimis în Germania. Nu vorbeam nicio boabă de germană, dar nu conta, pentru că majoritatea celor cu care aveam de-a face vorbeau engleza. La început a fost ușor, apoi m-a lovit viața de armată. Am petrecut șapte luni îngrozitoare în Balcani, mai întâi în Macedonia în 1999, apoi în Kosovo, unde am rămas până în primăvara târzie a anului 2000. Nu eram prea bine plătit în armată, dar având în vedere că nu aveam de plătit chirie, nu cumpăram mâncare și chiar nu aveam pe ce să îmi cheltui soldele când le primeam, pentru prima oară în viață, aveam bani în bancă. Nu mulți, dar destui.

Mi-am petrecut prima permisie acasă, plictisit de moarte. A doua, în Las Vegas. Unul dintre camarazii mei crescuse acolo, astfel că trei dintre noi am stat acasă la părinții lui. Am cheltuit aproape tot ce economisiseam. La a treia

permisie, după ce m-am întors din Kosovo, aveam o nevoie disperată de o pauză și m-am decis să mă duc din nou acasă, sperând că plictiseala vizitei va fi de ajuns să îmi calmeze mintea. Din cauza distanței vorbeam rar la telefon cu tata, dar el îmi scria scrisori care aveau aproape întotdeauna ștampila poștei din prima zi a fiecărei luni. Nu erau ca cele pe care le primeau camarazii mei de la mamele, surorile sau de la soțiile lor. Nimic prea personal, nimic sentimental, și niciodată un cuvânt care să sugereze că îmi ducea dorul. Nici n-a menționat vreodată nimic despre monede. În schimb, scria despre modificările din cartier și o grămadă despre vreme; când i-am scris să îi povestesc despre o bătălie cruntă în care fusesem implicat în Balcani, mi-a răspuns că se bucură că am supraviețuit, dar n-a comentat nimic altceva. Știam din felul în care își formulase răspunsul că nu voia să audă de lucrurile periculoase pe care le făceam. Faptul că eram în pericol îl înspăimânta, așa că am început să omit evenimentele periculoase la care luam parte. În schimb, i-am trimis scrisori în care îi povesteam cum statul de gardă era cel mai plictisitor moment din armată și că singura chestie interesantă care mi se întâmplase în săptămâni întregi era să ghicesc câte țigări a fumat celălalt coleg de gardă într-o singură seară. Tata își încheia fiecare scrisoare cu promisiunea că îmi va scrie în curând, și, din nou, nu m-a dezamăgit. Am ajuns de mult la concluzia că era un om mult mai bun decât voi fi eu vreodată.

Dar crescusem în cei trei ani care trecuseră. Da, știu, sunt un clișeu mergător - intru băiat și ies bărbat și toate cele. Dar toți în armată sunt obligați să crească, mai ales dacă ești la infanterie ca mine. Ți se încredințează echipamente care costă o avere, alții își pun încrederea în tine, iar dacă o dai în bară, pedeapsa e mult mai serioasă decât să fii trimis la culcare fără cină. Sigur că e multă hârțogăraie și plictiseală, și toți fumează și nu pot să încheie o propoziție fără să înjure, au cutii de reviste porcoase sub pat și trebuie să dai raportul unora care abia

au terminat Academia de Ofițeri și care cred că recruți ca tine sunt proști ca noaptea; dar ești forțat să înveți cea mai importantă lecție a vieții, și anume că trebuie să îți asumi responsabilități și ai face bine să ți le asumi cum trebuie. Când ți se dă un ordin, nu poți să spui nu. Nu e nicio exagerare când spun că sunt vieți în joc. O singură decizie greșită, și tovarășul tău ar putea muri. Așa merge armata. Asta e cea mai mare greșeală pe care o fac mulți oameni când se întreabă cum pot soldații să își riște viața în fiecare zi sau cum pot lupta pentru ceva în care poate nu cred. Nu toată lumea o face. Am lucrat cu soldați afiliați diverselor spectre politice; am întâlnit câțiva care urau armata și alții care își făceau o carieră din asta. Am întâlnit genii și tâmpiți, dar după ce s-a spus tot ce e de spus, facem tot ce putem unii pentru alții. Din prietenie. Nu pentru țară, nu din patriotism, nu pentru că suntem mașini de ucis programate, ci din cauza persoanei de lângă tine. Luptă pentru prietenul tău, să îl ții în viață, iar el se luptă pentru tine, și totul în armată e construit pornind de la premisa asta.

Dar cum am spus, mă schimbasem. Am intrat în armată fumător și aproape mi-am tușit un plămân în timpul pregătirii militare, dar, spre deosebire de aproape toată lumea din detașamentul meu, mă lăsasem și nu mă mai atinsesem de țigări de peste doi ani. Am început să beau mai puțin până în punctul în care una sau două beri pe săptămână era suficient, și putea să treacă o lună fără să beau vreuna. Dosarul îmi era impecabil. Fusesem promovât de la soldat la caporal, iar apoi, șase luni mai târziu, la sergent, și am aflat că am capacitatea de a conduce. Condusesem oamenii în bătălii, iar compania mea fusese implicată în capturarea unuia dintre cei mai cunoscuți criminali de război din Balcani. Comandantul meu m-a recomandat pentru Școala de Ofițeri și mă gândeam dacă să devin ofițer sau nu, dar asta însemna uneori să stau la un birou și să întocmesc mai multe acte, și nu eram sigur că vreau asta. În afară de surf, nu mai făcusem sport de ani de zile înainte să mă înrolez; până mi-am luat a treia

permisie, pusesem nouă kilograme de mușchi și nu mai aveam burta moale. Îmi petrecusem majoritatea timpului meu liber alergând, boxând și ridicând greutatea cu Tony, un mușchiulos din New York care striga mereu când vorbea, jura că tequila e un afrodisiac și era de departe cel mai bun prieten al meu din tot detașamentul. M-a convins să îmi fac tatuaje pe ambele brațe ca el, și cu fiecare zi ce trecea amintirea a ce fusesem odată devenea din ce în ce mai îndepărtată.

Citeam, de asemenea, mult. În armată, ai mult timp să citești, iar oamenii fac schimb de cărți sau le împrumută de la bibliotecă până li se desprind copertile de uzură. Nu vreau să vă faceți impresia că am devenit cine știe ce savant, pentru că nu eram. Nu eram fan Chaucer, Proust sau Dostoievski sau oricare altul dintre tipii aceștia morți; citeam mai mult cărți de mistere, thrillere și cărți de Stephen King și am devenit în mod special pasionat de Carl Hiaasen, deoarece cuvintele lui curgeau cu ușurință și mă făcea întotdeauna să râd. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că, dacă școlile ar fi avut cărțile astea în programă, am avea mai mulți cititori pe lume.

Spre deosebire de tovarășii mei, mă țineam departe de orice companie feminină. Sună ciudat, nu? În floarea vârstei, cu o slujbă plină de testosteron – ce-ar putea fi mai natural decât să cauți un pic de eliberare cu ajutorul unei femei? Nu era stilul meu. Deși unii dintre tipii pe care îi știam au ieșit sau chiar s-au căsătorit cu localnice, în timp ce eram staționați în Würzburg, auzisem destule povești ca să știu că mariajele acelea rareori funcționau. Milităria era un impediment în calea relațiilor în general – văzusem destule divorțuri ca să știu asta – și, deși nu m-ar fi deranjat compania cuiva special, nu s-a întâmplat niciodată. Tony nu putea să înțeleagă.

— Trebuie să vii cu mine, mă ruga el. Nu vii niciodată.

— N-am chef.

— Cum poți să n-ai chef? Sabine jură că prietena ei e superbă. Înaltă și blondă și iubește tequila.

— Ia-l pe Dan. Sunt sigur că i-ar plăcea să meargă.

— Castelow? Nici gând. Sabine nu-l poate suferi.

N-am spus nimic.

— Doar o să ne distrăm puțin.

Am scuturat din cap, gândindu-mă că aș prefera să fiu singur decât să revin la persoana la care am fost, dar m-am trezit că mă întrebam dacă voi termina prin a fi la fel de sihastru ca tatăl meu.

Știind că nu mă putea face să mă răzgândesc, Tony nu s-a deranjat să își ascundă dezgustul în drumul spre ușă. „Pur și simplu nu te înțeleg uneori.“

Când tata m-a așteptat la aeroport, nu m-a recunoscut la început și aproape a sărit în sus când l-am bătut pe umăr. Părea mai mic decât mi-l aminteam. În loc să mă îmbrățișeze, mi-a strâns mâna și m-a întrebat cum a fost zborul, dar niciunul n-am știut ce să spunem apoi, așa că am ieșit afară din aeroport. Era ciudat și dezorientant să fiu din nou acasă, mă simțeam încordat, la fel ca ultima oară când îmi luasem permisie. În parcare, când mi-am aruncat bagajul în portbagaj, am observat pe spatele Fordului Escort antic un autocolant care spunea oamenilor să SUSTINĂ MILITARIII NOȘTRI. Nu eram sigur ce însemna asta pentru tatăl meu, dar tot m-am bucurat să îl văd.

Acasă, mi-am depozitat bagajul în vechiul meu dormitor. Totul era la fel cum îmi aminteam, până la ultimul trofeu prăfuit pe raftul meu și o sticlă de Wild Turkey pe jumătate goală, ascunsă în fundul sertarului meu cu lenjerie. La fel și în restul casei. Pătura încă mai acoperea canapeaua, frigiderul verde părea să strige că nu-și avea locul acolo, iar televizorul prindea doar patru canale în ceață. Tata a gătit spaghete; vinerea erau mereu spaghete. La cină, am încercat să vorbim.

— Mă bucur că m-am întors, am spus eu.

A zâmbit scurt.

— Bine, a răspuns el.

A luat o gură de lapte. La cină, beam mereu lapte. Se

concentra asupra mâncării.

— Îți amintești de Tony? am îndrăznit să întreb. Cred că ți l-am menționat în scrisori. Oricum, fii atent - crede că e îndrăgostit. Numele ei e Sabine și are o fiică de șase ani. L-am avertizat că nu e o idee așa de bună, dar nu m-a ascultat.

Își presără cu grijă brânză parmezan peste mâncare, asigurându-se că fiecare parte primea cantitatea perfectă.

— A, spuse el. Bine.

După asta, am mâncat și niciunul n-a mai spus nimic. Am băut niște lapte. Am mai mâncat. Ceasul ticăia pe perete.

— Pariez că ești încântat că te pensionezi anul acesta, am sugerat eu. Gândește-te numai, în sfârșit îți poți lua o vacanță, poți vedea lumea. Aproape am spus că putea să vină să mă viziteze în Germania, dar n-am făcut-o. Știam că n-o va face și nu voiam să îl pun într-o situație neplăcută. Ne amestecam tăiței simultan, în timp ce el părea că se gândește cum să răspundă mai bine.

— Nu știi, spuse el într-un final.

Am renunțat să încerc să mai vorbesc cu el, și din momentul acela încolo singurele sunete care s-au mai auzit au fost cele pe care le făceau furculițele când loveau farfuriile. Când am terminat cina, am luat-o în direcții separate. Epuizat de zbor, m-am trântit în pat, trezindu-mă din oră în oră la fel cum făceam în bază. Când m-am trezit dimineața, tata era la muncă. Am mâncat și am citit ziarul, am încercat fără succes să îmi contactez prietenii, apoi mi-am luat placa de surf din garaj și m-am îndreptat spre plajă. Valurile nu erau grozave, dar nu conta. Nu mai făcusem surf de trei ani și am fost cam ruginit la început, dar chiar și cele mai mici valuri mă făceau să îmi doresc să fi fost staționat lângă ocean.

Era la început de iunie 2000, temperaturile erau deja ridicate, iar apa - răcoritoare. Având o poziție avantajoasă pe placa de surf, îi vedeam pe oamenii care își mutau lucrurile în casele de dincolo de dune. Cum am mai spus, plaja Wrightsville era deja aglomerată de familiile care

Închiriau pentru o săptămână sau mai mult, dar, ocazional, studenții de la Chapel Hill sau Raleigh făceau la fel. Ultima categorie mă interesa, și am observat un grup de studente în bikini ocupându-și locurile pe terasa din spate a uneia dintre casele de la debarcader. Le-am urmărit puțin, bucurându-mă de priveliște, apoi am prins un alt val și am petrecut tot restul după-amiezii în propria mea lume.

Am vrut să fac o vizită la Leroy's, dar m-am gândit că nu se schimbase nimic sau nimeni de acolo, în afară de mine. În loc să fac asta, am cumpărat o sticlă de bere de la chioșcul din colț și m-am dus să stau pe ponton ca să mă bucur de apusul de soare. Majoritatea celor care pescuiau acolo plecaseră deja, iar cei care rămăseseră își curățau prada sau aruncau rebuturile în apă. Între timp, culoarea oceanului a început să se schimbe dintr-un gri ca fierul în portocaliu, apoi în galben. Pe talazurile din spatele pontonului, vedeam pelicanii care stăteau pe spatele delfinilor bruni, căutând printre valuri. Știam că seara va aduce prima noapte cu lună plină – perioada petrecută pe front mă făcea să realizez asta aproape instinctiv. Nu mă gândeam neapărat la ceva, pur și simplu îmi lăsam mintea să zboare. Credeți-mă, să cunosc o fată era ultimul lucru pe care îl aveam în cap.

Atunci am văzut-o plimbându-se pe ponton. Sau mai exact, erau două care se plimbau. Una era înaltă și blondă, iar cealaltă o brunetă atrăgătoare, amândouă un pic mai tinere decât mine. Studente, cel mai probabil. Amândouă purtau pantaloni scurți și bluze cu umărul căzut, iar bruneta avea pe umăr o geantă din aceea mare și tricotată pe care oamenii le iau la plajă uneori, atunci când plănuiesc să stea ore întregi cu copiii. Pe măsură ce se apropiau, le auzeam vorbind și râzând, părând fără griji și pregătite de vacanță.

— Hei, am strigat când s-au apropiat. Nu foarte delicat, și nu pot să spun că m-am așteptat la ceva drept răspuns.

Blonda mi-a dovedit că aveam dreptate. A aruncat o privire la placa mea de surf și la berea din mână și m-a ignorat, dându-și ochii peste cap. Totuși, bruneta m-a

surprins.

— Salut, străine, a răspuns ea cu un zâmbet. A arătat înspre placa de surf. Pariez că valurile au fost grozave azi.

Comentariul ei m-a luat pe nepregătite și am simțit o blândețe neașteptată în cuvintele ei. Ea și cu prietena ei au continuat să meargă până la capătul pontonului, și m-am trezit că o priveam în timp ce se apleca peste balustradă. M-am gândit să mă duc până la ele să mă prezint, dar am decis să n-o fac. Nu erau genul meu sau, mai exact, eu nu eram genul lor. Am luat o înghițitură adâncă din bere, încercând să le ignor.

Oricât aș fi încercat, nu mă puteam abține să nu mă uit la brunetă. Am încercat să nu ascult ce spuneau cele două fete, dar blonda avea o voce imposibil de ignorat. Vorbea la nesfârșit de un tip pe nume Brad și de cât de mult îl iubea, și cum frăția ei era cea mai bună de la UNC, și cum petrecerea pe care o avuseseră la sfârșitul anului fusese cea mai bună dintre toate, și cum cealaltă ar trebui să fi se alătura anul viitor, și că prea multe dintre prietenele ei se cuplau cu cei mai răi tipi din frății, și una dintre ele chiar rămăsese gravidă, dar era vina ei pentru că fusese avertizată cu privire la tipul respectiv. Bruneta nu spunea foarte multe - nu-mi dădeam seama dacă era amuzată sau plictisită de conversație - dar din când în când râdea. Din nou, am auzit ceva prietenos și înțelegător în vocea ei, ceva asemănător cu întoarcerea acasă, ceea ce recunosc că nu avea sens deloc. Când mi-am pus sticla de bere deoparte, am observat că își pusese geanta pe balustradă.

Stăteau acolo de vreo zece minute, când și-au făcut apariția doi tipi la capătul celălalt al pontonului - tipi dintr-o frăție, am ghicit eu - îmbrăcați în tricouri Lacoste roz și portocalii peste pantalonii bermude. Primul meu gând a fost că unul dintre ei trebuie să fie Brad, cel despre care vorbea blonda. Amândoi aveau beri în mâini și au început să meargă tiptil, de parcă intenționau să le ia pe fete prin surprindere. Mai mult ca sigur, fetele îi voiau acolo, și după o scurtă reacție de surprindere, completată de un țipăt și

de câteva băți prietenoase pe braț, vor pleca cu toții, râzând și chicotind sau făcând orice fac de obicei cuplurile de studenți.

Poate că ar fi ieșit așa, pentru că băieții au făcut exact ce credeam eu că vor face. Când s-au apropiat, au sărit înspre fete cu un strigăt; amândouă fetele au țipat și au făcut chestia cu bățiile peste braț. Băieții au protestat, iar cel în tricou roz a vărsat puțină bere. S-a sprijinit de balustradă lângă geantă, cu picioarele încrucișate și cu brațele în spatele lui.

— Hei, începem focul de tabără în câteva minute, a spus cel cu tricoul portocaliu, punându-și brațul în jurul blondei. O sărută pe gât. Sunteți gata să vă întoarceți?

— Ești gata? spuse blonda, uitându-se la prietena ei.

— Sigur, răspunse bruneta.

Cel în tricou roz se ridică de pe balustradă, dar cumva mâna lui trebuie să fi lovit geanta, pentru că aceasta a alunecat și a căzut peste margine. Plescăiala sună ca săritura unui pește.

— Ce-a fost asta? întrebă el, întorcându-se.

— Geanta mea, strigă bruneta. Ai lovit-o.

— Îmi pare rău, spuse el, fără să îi pară neapărat rău.

— Poșeta mea era în ea.

El se încruntă.

— Am spus că îmi pare rău.

— Trebuie s-o prinzi înainte să se scufunde.

Colegii din frăție păreau înlemniți și știam că niciunul dintre ei nu avea intenția să sară în apă ca să recupereze geanta. În primul rând, pentru că probabil nu aveau șanse s-o găsească, iar apoi ar fi trebuit să înoate tot drumul până la țarm, ceva care nu era recomandat după băutura, și era clar că ei băuseră. Cred că bruneta a citit și ea expresia tipului în tricou roz, pentru că am văzut-o punându-și ambele mâini pe balustrada de sus și un picior pe cea de jos.

— Nu fi proastă. S-a dus, spuse cel în tricou roz, punându-și mâinile pe ea s-o oprească. E prea periculos să

sari. Ar putea fi rechini pe acolo. E doar o poșetă. Îți cumpăr una nouă.

— Am nevoie de poșeta aceea! Toți banii mei sunt în ea!

Nu era treaba mea, știam asta. Dar, când am sărit în picioare și am alergat spre capătul pontonului, nu mă puteam gândi decât: *Of, ce naiba...*

DOI

Bănuiesc că ar trebui să explic de ce am sărit în valuri să îi recuperez geanta. Nu pentru că m-am gândit că ea mă va vedea ca pe un fel de erou, sau pentru că voiam s-o impresionez, ori pentru că îmi păsa vreun pic câți bani pierduse. Avea legătură cu sinceritatea zâmbetului ei și cu căldura râsului ei. Chiar în timp ce plonjam în apă, știam cât de ridicolă era reacția mea, dar în acel moment era prea târziu. Am lovit apa, m-am dus la fund și am apărut iar la suprafață. Patru fețe se holbau la mine de la balustradă. Cel cu tricou roz era cu siguranță enervat.

— Unde e? am strigat la ei.

— Chiar acolo! strigă bruneta. Cred că încă pot s-o văd. Se scufundă...

Mi-a luat un minut s-o localizez în amurgul care se adâncea, iar valurile oceanului se străduiau să mă împingă înspre ponton. Am înotat pe o parte, apoi am ținut geanta deasupra apei cât de bine am putut, în ciuda faptului că era deja îmbibată. Valurile m-au făcut să înot înapoi spre țărm cu mai multă greutate decât mă temusem, și, din când în când, mă uitam în sus și îi vedeam pe cei patru urmărindu-mă.

Am atins într-un final cu picioarele fundul apei și am pășit afară. Mi-am scuturat apa din păr, am luat-o în sus pe nisip și m-am întâlnit cu ei la jumătatea plajei. I-am întins geanta.

— Poftim.

— Mulțumesc, spuse bruneta, iar când ochii ei i-au întâlnit pe ai mei, am simțit un clic, ca o cheie care se întoarce în broască. Credeți-mă, nu sunt un romantic, și, deși am auzit despre dragoste la prima vedere, n-am crezut niciodată în ea, și încă nu cred. Dar chiar și așa, era ceva acolo, ceva extrem de real, și n-am putut să nu văd.

De aproape, era și mai frumoasă decât crezusem inițial,

dar nu avea atât de mult legătură cu felul în care arăta, ci cu felul în care era. Nu numai zâmbetul ei cu strungăreață, ci modul relaxat cu care și-a dat o șuviță de păr din ochi, lejeritatea cu care pășea.

— Nu trebuia să faci asta, spuse ea cu un fel de mirare în voce. Aș fi luat-o eu.

— Știu. Am dat din cap. Te-am văzut pregătindu-te să sari.

Își lăsă capul ușor pe o parte.

— Dar ai simțit o dorință incontrollabilă de a ajuta o domnișoară la ananghie?

— Ceva de genul.

Îmi evaluează răspunsul pentru un moment, apoi își întoarse atenția către geantă. Începu să scoată portofelul, ochelarii de soare, un cozoroc, un tub de loțiune de plajă – și să i le dea pe toate blondei înainte să stoarcă geanta.

— Ți s-au udat pozele, spuse blonda, uitându-se în portofelul ei.

Bruneta o ignoră, continuând să stoarcă geanta. Când a fost în sfârșit mulțumită, și-a luat înapoi lucrurile și le-a pus în geantă.

— Mulțumesc, spuse ea. Accentul îi era diferit de cel din estul Carolinei de Nord, era mai mult nazalizat, de parcă crescuse în munții de lângă Boone sau lângă granița Carolinei de Sud, în vest.

— Pentru nimic, am murmurat eu, dar nu m-am mișcat.

— Hei, poate că vrea o recompensă, se băgă în seamă cel cu tricou roz, cu voce tare.

Ea se uită la el, apoi înapoi la mine.

— Vrei o recompensă?

— Nu. Am fluturat o mână. Mă bucur că te-am ajutat.

— Am știut întotdeauna că n-a murit cavalerismul, exclamă ea. Am încercat să detectez o notă de tachinare în glasul ei, dar nu am auzit nimic care să indice că făcea mișto de mine.

Tipul cu tricoul portocaliu m-a măsurat din cap până în picioare, observându-mi tunsoarea cazonă.

— Ești pușcaș marin? a întrebat el. Își strânse brațul din nou în jurul blondei.

Am scuturat din cap.

— Nu sunt unul dintre cei pușini sau dintre cei mândri. Am vrut să fiu tot ce pot fi, așa că m-am înrolat în armată.

Bruneta a râs. Spre deosebire de tatăl meu, ea chiar văzuse reclamele.

— Eu sunt Savannah, spuse ea. Savannah Lynn Curtis. Iar aceștia sunt Brad, Randy și Susan. Îmi întinse mâna.

— Sunt John Tyree, i-am răspuns, luându-i mâna. Era caldă, catifelată în anumite locuri și bătătorită în altele. Am devenit brusc conștient de cât timp trecuse de când nu mai atinsesem o femeie.

— Păi, simt că ar trebui să fac ceva pentru tine.

— Nu trebuie să faci nimic.

— Ai mâncat? întreabă ea, ignorându-mi comentariul. Ne pregătim să facem un grătar și e destulă mâncare. Vrei să vii cu noi?

Tipii schimbară o privire. Randy, cel cu tricoul roz, părea chiar ofuscat, și trebuie să recunosc că asta m-a făcut să mă simt mai bine. „Hei, poate vrea o recompensă.“ Ce cretin!

— Mda, vino, adăugă Brad într-un final, părând nu prea încântat. Va fi amuzant. Închiriem casa de lângă ponton. Arată spre una dintre casele de pe plajă, în care jumătate de duzină de persoane trândăveau pe terasa din spate.

Deși nu aveam niciun chef să îmi petrec timpul cu alți colegi din frăție, Savannah mi-a zâmbit cu atâta căldură, încât cuvintele mi-au ieșit înainte să le pot opri.

— Sună bine. Lasă-mă să îmi iau placa de pe ponton și ajung acolo imediat.

— Ne întâlnim acolo, începu Randy. Făcu un pas înspre Savannah, dar ea îl ignoră.

— Merg cu tine, spuse Savannah, desprinzându-se de grup. Măcar atât pot să fac. Își aranjă geanta pe umăr. Ne vedem mai târziu, OK?

Am început să mergem către dune, acolo unde scările

urcau către ponton. Prietenii ei au rămas în urmă pentru un minut, dar când ea a început să pășească alături de mine, s-au întors și au început să coboare în josul plajei. Cu colțul ochiului, am văzut-o pe blondă că se întoarce și se uită în direcția noastră. Randy a făcut la fel, posomorât. Nu eram sigur dacă Savannah a observat până când nu am făcut câțiva pași.

— Susan crede probabil că sunt nebună că fac asta, spuse ea.

— Că faci ce?

— Că merg cu tine. Ea crede că Randy e perfect pentru mine și încearcă să ne facă lipeala de când am ajuns aici, în după-amiaza asta. A stat după mine toată după-amiaza.

Am dat din cap, nefiind sigur ce să răspund. În depărtare, luna, plină și strălucitoare, începuse să se ridice încet din mare, și am văzut-o pe Savannah uitându-se la ea. Când valurile se spărgeau și se revărsau, pâlpâiau ca argintul, de parcă ar fi fost prinse de blițul unui aparat de fotografiat. Am ajuns pe ponton. Balustrada era mâncată de nisip și de sare, iar podul era învechit și începuse să se desfacă în așchii. Pașii noștri scârțâiau în timp ce urcam.

— Unde ești staționat? întrebă ea.

— În Germania. Sunt acasă într-o permisie de două săptămâni ca să îmi vizitez tatăl. Iar tu ești dinspre munți, să înțeleg?

Îmi aruncă o privire surprinsă.

— Din Lenoir. Mă analizează atent. Lasă-mă să ghicesc. Accentul, nu? Crezi că vorbesc de parcă sunt de la țară, nu?

— Nu, deloc.

— Păi, sunt. De la țară, vreau să zic. Am crescut la o fermă și tot tacâmul. Și da, știu că am accent, dar mi s-a spus că unii oameni îl găsesc încântător.

— Randy așa pare să creadă.

Mi-a scăpat înainte să mă pot abține. În liniștea apăsătoare, ea și-a trecut mâna prin păr.

— Randy pare un tânăr drăguț, remarcă ea după puțin timp, dar nu-l cunosc așa de bine. De fapt, nu cunosc

aproape pe nimeni din casa aceea, decât pe Tim și pe Susan. Se feri de un țânțar. O să îl cunoști pe Tim mai târziu. E un tip grozav. O să îți placă de el. Toată lumea îl place.

— Și ați venit aici cu toții o săptămână în vacanță?

— O lună, de fapt – dar nu, nu e chiar o vacanță. Suntem voluntari. Ai auzit de Habitat pentru umanitate, nu? Am venit aici să ajutăm la construirea unor case. Familia mea a fost implicată în acest proiect ani întregi.

Peste umărul ei, casa părea să învie în întuneric. Apăruseră mai mulți oameni, muzica fusese dată tare, și, din când în când, auzeam râsete. Brad, Susan și Randy erau deja înconjurați de un grup de studenți care beau bere, arătând nu ca niște filantropi, ci ca niște puști de facultate care voiau să se simtă bine și să se încurce cu cineva de sex opus. Probabil că mi-a observat expresia și mi-a urmărit privirea.

— Începem abia luni. Vor descoperi în curând că nu e numai joacă și distracție...

— N-am spus nimic...

— N-a trebuit. Dar ai dreptate. Pentru majoritatea dintre ei, e prima oară când lucrează pentru Habitat, și o fac doar ca să aibă ceva diferit de trecut în CV când termină facultatea. Habar n-au câtă muncă trebuie depusă, de fapt. Până la urmă, tot ce contează este ca acele case să fie construite și vor fi. Întotdeauna sunt.

— Ai mai făcut asta și altădată?

— În fiecare vară, de la șaisprezece ani. Obişnuiam s-o fac cu biserica noastră, dar când am ajuns la facultate la Chapel Hill, am organizat un grup acolo. Mă rog, de fapt Tim l-a organizat. Și el e din Lenoir. Tocmai a absolvit și va începe un mașter în toamnă. Îl cunosc dintotdeauna. În loc să își petreacă verile lucrând în locuri ciudate acasă sau să intre în programe de ucenici, ne-am gândit să le oferim studenților șansa de a face ceva important. Toată lumea contribuie cu ceva la casă și își plătește cheltuielile luna asta, și nu cerem niciun ban pentru munca pe care o

depunem la construirea casei. De aceea era important să îmi recuperez geanta. N-aș mai fi avut ce să mănânc toată luna.

— Sunt sigură că nu te-ar fi lăsat să mori de foame.

— Știu, dar n-ar fi fost corect. Deja fac ceva valoros, și e mai mult decât suficient.

Îmi simțeam picioarele alunecând pe nisip.

— De ce Wilmington? am întrebat. Vreau să spun, de ce ați venit aici să construiți case și nu undeva precum Lenoir sau Raleigh?

— Din cauza plajei. Știi cum sunt oamenii. E și-așa destul de greu să îi faci pe studenți să se ofere voluntari pentru o lună, dar e mai ușor dacă e într-un loc ca ăsta. Și cu cât ai mai mulți oameni, cu atât mai multe poți să faci. S-au înscris treizeci de oameni anul acesta.

Am dat din cap, conștient de cât de aproape mergeam unul de altul.

— Și tu ai absolvit?

— Nu, sunt în ultimul an. Și mă specializez în educație specială, dacă asta era următoarea ta întrebare.

— Era.

— M-am gândit eu. Când ești la facultate, asta te întreabă toată lumea.

— Pe mine mă întreabă toată lumea dacă îmi place în armată.

— Și îți place?

— Nu știu.

Râse, iar sunetul era atât de melodios încât am știut că voiam să îl aud din nou.

Am ajuns la capătul pontonului și mi-am luat placa. Am aruncat sticla goală în coșul de gunoi, ascultând-o cum se lovește de fund. Deasupra noastră răsăreau stelele, iar luminile caselor aliniate de-a lungul dunelor îmi amintiră de felinarele sculptate din dovleci.

— Te superi dacă te întreb ce te-a făcut să te înrolezi în armată? Vreau să spun, având în vedere că nu știi dacă îți place sau nu.

Mi-a luat o secundă ca să îmi dau seama cum să răspund la întrebarea asta, și mi-am trecut placa dintr-o mână în alta.

— Cred că cel mai sigur este să spun că, la momentul acela, aveam nevoie de asta.

Așteptă să adaug mai multe, dar pentru că n-am făcut-o, a dat pur și simplu din cap.

— Pariez că te bucuri să fii acasă o vreme, spuse ea.

— Fără îndoială.

— Pariez că și tatăl tău se bucură, nu?

— Cred că da.

— Sigur se bucură. Sunt sigură că e foarte mândru de tine.

— Sper.

— Vorbești de parcă nu ești sigur.

— Ar trebui să îl cunoști pe tata ca să înțelegi. Nu e prea vorbăreț.

Îi vedeam luna reflectată în ochii negri, iar vocea îi era suavă când vorbea.

— Nu trebuie să spună ceva ca să fie mândru de tine. Poate e genul de tată care o arată în alte feluri.

M-am gândit la asta, sperând că era adevărat. În timp ce meditam, s-a auzit un țipăt puternic dinspre casă și am văzut un cuplu de studenți lângă foc. Unul dintre tipi avea brațul înfășurat în jurul unei fete și o împingea înainte; ea râdea și se lupta cu el. Brad și Susan se cuibăriseră împreună în apropiere, dar Randy se evaporase.

— Ai spus că nu îi cunoști pe majoritatea celor cu care locuiești?

Scutură din cap, iar părul i se mișcă pe umeri. Își mai dădu o șuviță din ochi.

— Nu prea bine. I-am văzut pe majoritatea la înscrieri pentru prima dată, apoi din nou aici azi. Adică, poate ne-am văzut prin campus din când în când, și cred că mulți se cunosc între ei deja, dar eu nu îi știu. Majoritatea sunt în frății. Eu încă stau la cămin. Sunt o adunătură drăguță, oricum.

În timp ce îmi răspundea, am avut impresia că era genul de persoană care n-ar fi spus niciodată ceva rău despre nimeni. Respectul ei pentru ceilalți m-a izbit ca fiind reconfortant și matur, și totuși, în mod ciudat, nu am fost surprins. Făcea parte din calitatea aceea indescriptibilă pe care o simțisem la ea de la început, ceva care o separa de restul.

— Câți ani ai? am întrebat-o când ne-am apropiat de casă.

— Douăzeci și unu. I-am împlinit chiar luna trecută. Tu?

— Douăzeci și trei. Ai frați sau surori?

— Nu. Am fost copil unic. Doar eu și ai mei. Părinții mei încă mai locuiesc în Lenoir, și sunt încă foarte fericiți după douăzeci și cinci de ani de căsnicie. E rândul tău.

— La fel. Doar că în cazul meu, am fost doar eu cu tatăl meu.

Știam că răspunsul meu va declanșa mai multe întrebări despre mama mea, dar spre surpriza mea, n-a făcut-o. În schimb, a întrebat:

— El te-a învățat să faci surf?

— Nu, am învățat singur când eram copil.

— Ești bun. Te-am privit mai devreme. Faci surful să pară atât de ușor, chiar grațios. M-a tăcut să îmi doresc să știu și eu.

— Aș fi bucuros să te învăț dacă vrei, m-am oferit eu. Nu e așa de greu. O să ies mâine.

Se opri și mă fixă cu privirea.

— Nu fă oferte pe care nu ești sigur că intenționezi să le menții. Se întinse după brațul meu, lăsându-mă fără grai, apoi începu să meargă către focul de tabără. Ești gata să cunoști niște oameni?

Am înghițit în sec, simțind o uscăciune bruscă în gât, ceea ce era cam cel mai ciudat lucru care mi se întâmplase vreodată.

Casa era una dintre acei monștri cu trei etaje, cu garajul la parter și, probabil, cu șase sau șapte dormitoare. O

terasă masivă înconjura nivelul principal; peste balustradă erau atârinate prosoape, și puteam să aud sunetul unor conversații multiple venind din toate direcțiile. Pe terasă era un grătar dinspre care simțeam mirosul de hot dog și de pui; tipul aplecat peste grătar nu avea cămașă și purta un batic pe cap, încercând să pară un șmecher urban. Nu funcționa, dar m-a făcut să râd.

Pe nisipul din față, focul era făcut într-o groapă, și era înconjurat de câteva fete îmbrăcate în pulovere prea mari pentru ele, așezate pe scaune, toate prefăcându-se că nu îi bagă în seamă pe băieții din jurul lor. Între timp, băieții stăteau în spatele lor, arătând de parcă încercau să stea într-un fel care să le accentueze dimensiunile brațelor sau ale abdomenelor sculptate și se purtau de parcă nu observau fetele deloc. Mai văzusem asta la Leroy's; educați sau nu, copiii erau tot copii. Aveau douăzeci de ani, iar în aer plutea dorința carnală. Având în vedere plaja și berea, puteam ghici ce se va întâmpla mai târziu; dar eu voi fi plecat până atunci.

Când Savannah și cu mine ne-am apropiat, ea a încetinit și mi-a arătat un loc.

— Ce zici să mergem acolo, lângă dună? sugeră ea.

— Sigur.

Ne-am așezat cu fața la foc. Câteva dintre celelalte fete s-au holbat, evaluând pe noul venit, înainte să înceapă din nou la conversațiile lor. Randy s-a îndreptat către foc cu o bere, ne văzu pe Savannah și pe mine, și se întoarse repede cu spatele, urmând exemplul fetelor.

— Pui sau hot dog? întrebă ea, indiferentă la toate astea.

— Pui.

— Ce vrei să bei?

Lumina focului o făcea să pară misterioasă într-un mod inedit.

— Orice bei și tu e bine. Mersi.

— Mă întorc imediat.

Se îndreptă către trepte și m-am forțat să nu mă duc după ea. În schimb, am mers către foc, m-am dezbrăcat de

cămașă și am așezat-o pe un scaun gol, apoi m-am întors la scaunul meu. Ridicând privirea, l-am văzut pe cel cu baticul flirtând cu Savannah, și am simțit un val de tensiune, apoi am întors capul ca să reușesc să mă adun. Știam puține despre ea și știam și mai puține despre ce credea ea despre mine. Și oricum, nu aveam nicio dorință să încep ceva ce nu puteam termina. Plecam în două săptămâni și nimic din toate astea nu avea să ducă la nimic. Mi-am spus toate aceste lucruri, și cred că m-am convins parțial încât să mă duc acasă după ce mâncam, când gândurile mi-au fost întrerupte de cineva care se apropia. Înalt și slab, cu un păr negru care începuse deja să cadă și cu cărare pe o parte, îmi aminti de tipii aceia pe care îi întâlnești din când în când și care par între două vârste de la naștere.

— Tu trebuie să fii John, spuse el cu un zâmbet, așezându-se pe vine în fața mea. Eu mă numesc Tim Wheddon. Îmi întinse mâna. Am auzit ce ai făcut pentru Savannah știu că e recunoscătoare că ai fost acolo.

I-am strâns mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

În ciuda precauției mele inițiale, zâmbetul lui era mai autentic decât fuseseră cele ale lui Brad sau Randy. Nu spuse nimic despre tatuajele mele, ceea ce era neobișnuit. Bănuiesc că ar trebui să menționez că nu erau chiar mici și îmi acopereau aproape toată suprafața brațelor. Mi s-a spus că voi regreta asta când voi fi mai în vârstă, dar la momentul în care mi le-am făcut, chiar nu mi-a păsat. Încă nu-mi pasă.

— Te superi dacă mă așez? întrebă el.

— Deloc.

Se făcu confortabil, nici prea aproape, nici prea departe de mine.

— Mă bucur că ai venit. Vreau să spun, nu e cine știe ce, dar mâncarea e bună. Ți-e foame?

— De fapt, sunt mort de foame.

— Da, de la surfing.

— Faci și tu surf?

— Nu, dar când petrec timp în ocean mi se face mereu foame. Îmi amintesc asta de când eram mic și mergeam în vacanțe. Obişnuiam să mergem la Pine Knoll Shores în fiecare vară. Ai fost acolo vreodată?

— Doar o dată. Aveam tot ce îmi trebuie aici.

— Da, bănuiesc că așa e. Arată înspre placa de surf. Îți plac plăcile lungi, deci?

— Îmi plac amândouă, dar valurile de aici sunt mai potrivite pentru plăcile lungi. Trebuie să faci surf în Pacific ca să te bucuri cu adevărat de o placă scurtă.

— Ai fost acolo? Hawai, Bali, Noua Zeelandă, locuri din astea? Am auzit că sunt cele mai tari.

— Nu încă, am spus, surprins că știa despre ele. Într-o zi, poate.

Un buștean trosni, trimițând scânteii în sus spre cer. Mi-am adunat mâinile, știind că e rândul meu.

— Am auzit că ești aici ca să construiești case pentru săraci.

— Savannah ți-a spus asta? Mda, ăsta e planul, oricum. Sunt pentru niște familii foarte de treabă și sper ca până la sfârșitul lui iulie să fie cu toții în casele lor.

— Faci un lucru foarte bun.

— Nu numai eu. Dar hei, voiam să te întreb ceva.

— Lasă-mă să ghicesc, vrei să mă ofer voluntar?

Râse.

— Nu, nimic de genul acesta. E amuzant, totuși – am mai auzit asta. Oamenii mă văd venind spre ei și de obicei fug din calea mea. Cred că sunt ușor de citit. Oricum, știu că nu prea sunt șanse, dar mă întrebam dacă îl cunoști pe vărul meu. E staționat la Fort Bragg.

— Îmi pare rău, i-am spus. Eu sunt staționat în Germania.

— La Ramstein?

— Nu. Acea e baza forțelor aeriene. Dar sunt relativ aproape. De ce?

— Am fost la Frankfurt în decembrie, anul trecut. Am petrecut Crăciunul acolo cu familia mea. De acolo suntem noi, iar bunicii mei încă mai locuiesc acolo.

- Ce mică-i lumea.
- Ai învățat ceva germană?
- Niciun pic.

— Nici eu. Partea tristă e că părinții mei vorbesc fluent și am auzit-o acasă ani întregi, și chiar am făcut un curs de germană înainte să mă duc acolo. Dar nu s-a prins nimic, înțelegi? Cred că am fost norocos că am reușit să absolv cursul și tot ce am putut face la cină era să mă prefac că înțeleg ce spunea toată lumea. Singurul lucru salvator era că fratele meu era în aceeași barcă cu mine, așa că ne puteam simți ca niște idioți împreună.

Am râs. Avea o față deschisă, onestă și în ciuda mea, l-am plăcut.

— Hei, pot să îți aduc ceva? întrebă el.

— Savannah se ocupă de asta.

— Ar fi trebuit să ghicesc. Gazda perfectă și toate alea. Întotdeauna a fost.

— Mi-a spus că voi doi ați crescut împreună?

El dădu din cap.

— Ferma familiei ei este chiar lângă a noastră. Am fost la aceleași școli și am mers la aceeași biserică ani întregi, iar apoi am ajuns la aceeași universitate. E ca un fel de soră mai mică pentru mine. E specială.

În ciuda comentariului că o vede ca pe o soră, am avut impresia din felul în care a spus „special” că sentimentele lui erau mai profunde decât lăsa să se vadă. Dar, spre deosebire de Randy, nu părea deloc gelos că mă invitase aici. Înainte să mă frământ pe tema asta, și-a făcut apariția Savannah pe scări și a pășit pe nisip.

— Văd că l-ai cunoscut pe Tim, spuse ea, dând din cap. Într-o mână avea două farfurii cu pui, salată de cartofi și chipsuri; în cealaltă erau două cutii de Pepsi dietetic.

— Da, voiam doar să vin până la el și să îi mulțumesc pentru ce a făcut, explică Tim, apoi m-am decis să îl plictisesc cu povești de familie.

— Bine. Speram ca voi doi să aveți ocazia să vă întâlniți, își ridică mâinile; la fel ca și Tim, ignoră faptul că nu aveam

cămașă pe mine. E gata mâncarea. Vrei farfuria mea, Tim? Pot să mă duc să iau alta.

— Nu, mă duc eu, spuse Tim, ridicându-se. Mersi oricum. Vă las să mâncați. Își scutură nisipul de pe pantalonii scurți. Hei, mă bucur că te-am cunoscut, John. Dacă mai ești prin zonă mâine sau oricând, ești mereu binevenit.

— Mulțumesc. Și eu mă bucur că te-am cunoscut.

Un moment mai târziu, Tim se îndrepta spre scări. Nu se uită înapoi, doar salută pe cineva care mergea în direcția opusă, apoi merse tot înainte.

Savannah îmi întinse farfuria și niște tacâmuri de plastic, schimbă mâinile și îmi oferă un suc, apoi se așeză lângă mine. Aproape, am observat eu, dar nu îndeajuns de aproape încât să ne atingem. Își puse farfuria în poală, apoi se întinse către cutia ei de suc înainte să ezite. Ridică cutia.

— Beai bere mai devreme, dar ai spus să îți aduc ce iau și eu, așa că am adus una din astea. Nu eram chiar sigură ce vrei.

— Sucul e bun.

— Ești sigur? E destulă bere în frigider, și am auzit cu privire la voi, soldații...

Am pufnit.

— Sunt sigur, am spus, deschizând cutia de suc. Să înțeleg că tu nu bei.

— Nu, spuse ea. Nu vorbea nici în defensivă și nici cu îngâmfare, am observat eu, spusese doar adevărul. Mi-a plăcut asta.

Mâncă puțin pui. Am făcut la fel, iar în liniștea așternută m-am gândit la ea și la Tim și dacă ea își dădea seama ce simte el pentru ea cu adevărat. Și m-am întrebat ce simțea ea pentru el. Era ceva la mijloc, dar nu mi-am putut da seama ce anume, doar dacă Tim nu avea cumva dreptate și era o relație frățească. Cumva, mă îndoiam că aceasta era situația.

— Ce faci în armată? întrebă ea, punându-și în sfârșit furculița jos.

— Sunt sergent de infanterie. La divizia armament.

— Și cum e? Vreau să spun, ce faci în fiecare zi? Tragi cu arma sau arunci lucruri în aer, sau ce?

— Uneori. Dar, de fapt, e destul de plictisitor în majoritatea timpului, cel puțin când suntem în bază. Ne adunăm dimineața, de obicei pe la șase, ne asigurăm că e toată lumea prezentă, apoi ne împărțim în echipe pentru exerciții. Baschet, alergări, ridicări de greutate, orice. Uneori, e câte un curs în ziua respectivă, orice de la asamblarea și dezasamblarea armei, sau cursuri de atac pe timp de noapte sau ne ducem în poligonul de trageri sau orice altceva. Dacă nu avem nimic planificat, ne întoarcem în cazarmă și jucăm jocuri video, citim sau facem sport sau altceva pentru tot restul zilei. Apoi ne adunăm din nou la ora patru ca să aflăm ce vom face în ziua următoare. Și cu asta am terminat.

— Jocuri video?

— Eu fac sport și citesc. Dar tovarășii mei sunt experți la jocuri. Și cu cât sunt jocurile mai violente cu atât le plac mai mult.

— Ce citești? I-am spus și ea s-a gândit la asta. Și ce se întâmplă când ești trimis într-o zonă de război?

— Atunci, i-am spus eu, terminându-mi puiul, e diferit. Trebuie să stăm de gardă, iar lucrurile se strică mereu și trebuie reparate, așa că ești ocupat, chiar și când nu ești în patrulare. Dar infanteria e forță terestră, așa că petrecem mult timp departe de tabără.

— Ți-e teamă vreodată?

Am căutat răspunsul corect.

— Da. Uneori. Nu e ca și cum mergi pe acolo îngrozit tot timpul, chiar dacă lucrurile sunt un iad în jurul tău. Doar că... reacționezi, încerci să rămâi în viață. Lucrurile se întâmplă atât de repede, încât nu ai timp să te gândești prea mult la ceva în afară de a-ți face treaba și de a încerca să nu mori. De obicei te afectează după aceea, când ți se limpezește mintea. Atunci îți dai seama cât de aproape ai fost, și uneori te apucă tremuratul sau vomțiți sau ceva de genul ăsta.

— Nu cred că aş putea să fac ceea ce faci tu.

Nu eram sigur că aşteaptă un răspuns la replica asta, așa că am schimbat subiectul.

— De ce educație specială? am întrebat-o.

— E o poveste lungă. Ești sigur că vrei s-o auzi?

Când am dat din cap că da, a tras adânc aer în piept.

— În Lenoir locuiește un băiat pe nume Alan pe care îl cunosc de-o viață. E autist, iar pentru mult timp nimeni nu a știut ce să facă sau cum să se înțeleagă cu el. Și acest lucru m-a afectat foarte mult, înțelegi? Îmi părea atât de rău pentru el, chiar și când eram mică. Când i-am întrebat pe părinții mei despre Alan, mi-au răspuns că poate Domnul are planuri speciale pentru micuț. La început nu am înțeles, dar Alan avea un frate mai mare care era atât de răbdător cu el tot timpul. Vreau să spun, întotdeauna. Niciodată nu s-a enervat din cauza lui și, încetul cu încetul, l-a ajutat pe Alan. Alan nu e nici pe departe perfect - încă mai locuiește cu părinții și nu va fi niciodată pe cont propriu - dar nu mai e atât de pierdut ca atunci când era mai mic, și m-am decis, pur și simplu, că vreau să fiu în stare să ajut copii precum Alan.

— Câți ani aveai când ai decis asta?

— Doisprezece.

— Și vrei să lucrezi cu ei într-o școală?

— Nu, spuse ea. Vreau să fac ce a făcut fratele lui Alan. A folosit caii. Luă o pauză, adunându-și gândurile. Copiii autiști... parcă sunt prinși în mica lor lume interioară, așa că de obicei școala și terapia sunt bazate pe rutină. Dar eu vreau să le arăt experiențe care să le poată deschide noi orizonturi. Am văzut asta în realitate. Vreau să spun, Alan era îngrozit de cai la început, dar fratele lui a continuat să încerce, și după o vreme, Alan a reușit să îi mângâie sau să le frece nasul, apoi, mai târziu să le dea de mâncare. După asta, a început să călărească și îmi amintesc că i-am privit fața prima oară când s-a urcat în șa... a fost o senzație incredibilă, știi? Adică zâmbea la fel de fericit ca orice copil. Și asta vreau eu să simtă acești copii. Doar... fericire, chiar

dacă e numai pentru scurt timp. În acel moment am știut exact ce vreau să fac cu viața mea. Poate voi deschide o fermă de călărie pentru copiii autiști, unde să putem lucra cu ei. Poate că vor simți și ei aceeași fericire pe care a simțit-o Alan.

Își puse furculița jos, ca și cum s-ar fi jenat, apoi puse și farfuria deoparte.

— Sună minunat.

— Vom vedea dacă se va întâmpla, spuse ea, ridicându-se din nou. Pentru moment e doar un vis.

— Să înțeleg că și tu iubești caii?

— Toate fetele iubesc caii. Nu știai asta? Da, îi iubesc. Am un arab pe nume Midas, și sufăr uneori că sunt aici în loc să fiu acolo să îl călăresc.

— Adevărul iese la iveală.

— Așa cum ar trebui. Dar tot plănuiesc să rămân aici. Voi călări toată ziua, în fiecare zi, când mă voi întoarce. Tu călărești?

— Am călărit o dată.

— Ți-a plăcut?

— M-a durut a doua zi. Mă durea când mergeam.

Chicoti, și mi-am dat seama că îmi plăcea să stau de vorbă cu ea. Era ușor și natural, spre deosebire de conversațiile cu alți oameni. Deasupra mea puteam să văd centura lui Orion; chiar deasupra orizontului, pe apă, apăruse Venus de un alb strălucitor. Băieții și fetele continuau să alerge în sus și în jos pe scări, flirtând, amețiți de băutură. Am oftat.

— Ar trebui să plec ca să pot sta puțin cu tata. Probabil se întreabă unde sunt. Asta dacă mai e treaz.

— Vrei să îl suni? Poți să folosești telefonul.

— Nu, cred că o să pornesc la drum. Am mult de mers.

— Nu ai mașină?

— Nu. Am făcut autostopul dimineață.

— Nu vrei să te ducă Tim acasă cu mașina? Sunt sigură că nu s-ar supăra.

— Nu, e în regulă.

— Nu fi ridicol. Ai spus că ai mult de mers, corect? Îl rog pe Tim să te ducă. Stai să îl chem. Fugi înainte s-o pot opri, iar un minut mai târziu, Tim o urma afară din casă. Tim e încântat să te ducă, spuse ea, arătând prea mulțumită de sine însăși.

M-am întors către Tim.

— Ești sigur?

— Nicio problemă, mă asigură el. Camioneta e parcată în față. Poți să îți pui placa în spate. Arată către placă. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, am spus, ridicându-mă, mă descurc. M-am dus către scaun și mi-am pus cămașa pe mine, apoi am ridicat placa. Mulțumesc, oricum.

— Cu plăcere, spuse el. Își pipăi buzunarul. Mă întorc într-o secundă cu cheile. E camioneta verde parcată pe iarbă. Ne vedem în față.

După ce a plecat, m-am întors spre Savannah.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Mă privi drept în ochi

— Și eu. N-am mai stat niciodată cu un soldat. M-am simțit oarecum... protejată. Nu cred că Randy o să mă mai deranjeze în seara asta. Probabil că tatuajele tale l-au speriat.

Deci le observase.

— Poate ne mai vedem.

— Știi unde mă găsești.

Nu eram sigur dacă asta însemna că voia s-o vizitez din nou sau nu. În multe feluri, rămânea un mister total pentru mine. La urma urmei, n-o cunoșteam aproape deloc.

— Dar sunt puțin dezamăgită că ai uitat, adăugă ea, aproape ca o completare.

— Am uitat ce?

— Nu ai spus că o să mă înveți să fac surf?

Dacă Tim avea vreo bănuială cu privire la efectul pe care Savannah îl avusese asupra mea sau cu privire la faptul că voi veni în vizită a doua zi, nu a dat nimic de înțeles. În

schimb, s-a concentrat asupra șofatului, asigurându-se că ne îndreptam în direcția corectă. Era genul de șofer care oprea mașina la culoarea galbenă a semaforului, deși ar fi putut să treacă fără probleme.

— Sper că te-ai simțit bine, spuse el. Știu că e întotdeauna ciudat când nu cunoști pe nimeni.

— M-am simțit bine.

— Tu și cu Savannah v-ați înțeles tare bine. E deosebită, nu-i așa? Cred că te-a plăcut.

— Am avut o conversație plăcută, i-am spus.

— Mă bucur. Am fost cam îngrijorat cu privire la venirea ei aici. Anul trecut au fost și părinții ei cu noi, deci acum e prima oară când e pe cont propriu. Știu că e fată mare, dar aceștia nu sunt genul de oameni cu care își petrece ea timpul de obicei, și ultimul lucru pe care îl voiam pentru ea era să își petreacă toată seara ținând tipii la distanță.

— Sunt sigur că s-ar fi descurcat.

— Probabil ai dreptate. Dar am sentimentul că unii dintre tipii aceștia sunt destul de insistenți.

— Sigur că sunt. Sunt bărbați.

Râse.

— Cred că ai dreptate. Arată înspre fereastră. În ce direcție?

L-am direcționat printr-o serie de cotituri, apoi, într-un final, i-am spus să încetinească. Opri în fața casei, de unde puteam vedea strălucind lumina galbenă din biroul tatei.

— Mulțumesc că m-ai adus, am spus, deschizând portiera.

— Nicio problemă. Se aplecă peste scaun. Și, ascultă, cum am mai spus, poți să treci pe la noi oricând. Lucrăm în timpul săptămânii, dar la sfârșit de săptămână și seara suntem liberi.

— O să țin minte, am promis eu.

Odată ajuns înăuntru, m-am dus spre biroul tatei și am deschis ușa. Se uita la *Foia Gri* și a tresărit. Mi-am dat seama că nu mă auzise intrând.

— Scuze, i-am spus, așezându-mă pe singura treaptă care separa biroul de restul casei. N-am vrut să te sperii.

— E în regulă, a fost tot ce a spus. Se gândi dacă să lase deoparte *Foaia Gri*, apoi o făcu.

— Valurile au fost grozave azi, am adăugat eu. Aproape uitasem cât de minunat se simte apa.

Zâmbi, dar din nou nu spuse nimic. M-am fâțâit discret pe treaptă.

— Cum a fost la muncă? I-am întrebat.

— La fel, spuse el.

Se întoarse înapoi la gândurile lui, și nu mi-a putut trece prin cap decât că același lucru se putea spune și despre conversațiile noastre.

TREI

Surf-ul este un sport singuratic, unul în care perioade lungi de plictiseală se intersectează cu activitatea frenetică, și te învață să te lași în voia naturii în loc să te lupți cu ea... înseamnă să ajungi în zona aceea. Asta spun revistele de surf, oricum, iar eu sunt de acord. Nu există nimic mai incitant decât să prinzi un val și să trăiești în interiorul unui perete de apă în timp ce se revarsă către țărm. Dar eu nu sunt ca tipii aceia cu pielea uscată de ger și părul împletit, care fac surf toată ziua, în fiecare zi, pentru că ei cred că e însuși scopul existenței lor. Nu e. Pentru mine, înseamnă că lumea e îngrozitor de zgomotoasă aproape tot timpul și când ești acolo, nu mai e. Te poți auzi pe tine însuși.

Asta îi spuneam lui Savannah, oricum, în timp ce mergeam către ocean, devreme, duminică dimineață. Sau cel puțin, asta credeam că spun. În majoritatea timpului, băteam câmpii, încercând să nu arăt faptul că îmi plăcea cu adevărat cum arăta în bikini.

— La fel ca și călăria, spuse ea.

— Poftim?

— Te poți auzi gândind. De aceea îmi place și mie să călăresc.

Venisem cu câteva minute mai devreme. Cele mai bune valuri apăreau devreme dimineața, și era una dintre zilele acelea senine, cu cerul de un albastru care prevestea caniculă, ceea ce însemna că plaja va fi din nou aglomerată. Savannah stătuse pe treptele din spate ale casei, înfășurată într-un prosop, iar în fața ei se aflau rămășițele focului de tabără. Cu toate că petrecerea continuase fără îndoială ore întregi după plecarea mea, nu era nici o singură cutie de băutură goală sau vreun gunoi pe undeva. Impresia mea asupra grupului s-a îmbunătățit un pic.

În ciuda orei matinale, aerul era deja cald. Am petrecut câteva minute în nisipul din apropierea apei, repetând regulile de bază ale surf-ului și i-am explicat cum să se ridice în picioare pe placă. Când Savannah a crezut că e pregătită, am intrat în apă, cărând placa și mergând alături de ea.

Mai erau doar câțiva surferi în larg, aceiași pe care îi văzusem cu o zi înainte. Încercam să îmi dau seama care este cel mai bun loc în care s-o duc pe Savannah ca să aibă destul spațiu când am realizat că nu o mai văd.

— Așteaptă, așteaptă! strigă ea din spatele meu. Oprește-te, oprește-te...

M-am întors. Savannah s-a ridicat pe vârfuri când primele picături de apă i-au lovit abdomenul, iar partea superioară a corpului ei s-a făcut imediat ca pielea de găină. Arăta de parcă ar fi încercat să se ridice din apă.

— Lasă-mă să mă obișnuiesc cu asta... Scoase câteva țipete rapide, sonore și își încrucișă brațele. Uau. E *foarte* rece. Sfinte Sisoel!

Sfinte Sisoel! Nu era una dintre înjurăturile folosite de tovarășii mei.

— O să te obișnuiești, i-am spus, rânjind.

— Nu-mi *place* frigul. *Urăsc* frigul.

— Locuiești la munte, unde ninge.

— Mda, dar avem jachete, și mănuși, și căciuli pe care le purtăm ca să ne țină cald. Și nu ne aruncăm în ape arctice la prima oră a dimineții.

— Amuzant, am spus.

A continuat să sară în sus și în jos.

— Mda, foarte amuzant. Adică, ce naiba!

„Ce naiba?” Am rânjit. Respirația începea să i se potolească încetul cu încetul, dar pielea îi era tot ca de găină. Mai făcu un pas mic în față.

— E mai bine dacă sari în apă direct și te duci la fund în loc să te torturezi în etape, i-am sugerat eu.

— Tu fă-o cum vrei tu, eu fac cum vreau eu, spuse ea, neimpresionată de înțelepciunea mea. Nu-mi vine să cred că ai vrut să ieșim acum. Mă gândeam că ar fi fost bine undeva la prânz, când temperatura e peste zero grade.

— Sunt aproape douăzeci și șase de grade.

Da, da, spuse ea, obișnuindu-se în sfârșit. Își desfăcu brațele, mai trase de câteva ori aer în piept, apoi mai intră în apă cam un centimetru. Își luă inima în dinți și își dădu cu puțină apă pe brațe. Ok, cred că e mai bine.

— Nu te grăbi pentru mine. Serios. Stai cât vrei.

— Așa voi face, mulțumesc, spuse ea, ignorându-mi tonul tachinator. Ok, spuse ea încă o dată, mai mult pentru sine decât pentru mine. Mai făcu un pas mic în față, apoi încă unul. În timp ce se mișca, fața îi era o mască de concentrare, și îmi plăcea felul în care arăta. Atât de serioasă, atât de intensă. Atât de ridicolă.

— Nu mai râde de mine, spuse ea, observându-mi expresia.

— Nu râd.

— O văd pe fața ta. Râzi pe dinăuntru.

— Bine, bine, nu mai râd.

Într-un final, s-a scufundat îndeajuns ca să ajungă lângă mine, iar când apa mi-a ajuns la umeri, Savannah s-a urcat pe placă. Am ținut-o pe loc, încercând din nou să nu mă holbez la corpul ei, ceea ce nu era ușor, având în vedere că era chiar în fața mea. M-am forțat să urmăresc valurile din

spatele nostru.

— Și acum ce facem?

— Îți amintești ce ai de făcut? Dă repede din mâini, apucă placa de ambele părți aproape de vârf, apoi ridică-te în picioare.

— Am înțeles.

— E cam greu la început. Să nu fii surprinsă dacă ai să cazi, dar dacă se întâmplă, rostogolește-te pur și simplu. De obicei, durează puțin până te prinzi.

— Ok, spuse ea și am văzut un mic val apropiindu-se.

— Pregătește-te... am spus, cronometrând valul. OK, începe să dai din mâini...

Când ne-a lovit valul, am împins placa, dându-i un avânt, iar Savannah a prins valul. Nu știu la ce m-am așteptat, dar în niciun caz s-o văd ridicându-se dreaptă menținându-și echilibrul și plutind pe val tot drumul până la țărm, unde s-a spart, în apa mică de la țărm, a sărit de pe placă în timp ce încetinea și s-a întors spre mine cu un aer dramatic.

— Cum a fost? strigă ea.

În ciuda distanței dintre noi, n-am putut să întorc capul. O, Doamne, m-am gândit brusc, în ce belea m-am băgat.

— Am făcut gimnastică ani întregi, recunosc ea. Am avut mereu un simț bun al echilibrului. Bănuiesc că ar fi trebuit să pomenesc ceva despre asta în timp ce îmi spuneai că o să mă duc la fund.

Am petrecut mai mult de o oră în apă. De fiecare dată, se ridica în picioare și plutea pe val până la țărm cu ușurință; deși nu putea să manevreze placa, nu aveam nicio îndoială că, dacă și-ar fi pus în cap, ar fi reușit să o stăpânească în scurt timp.

După aceea, ne-am întors acasă. Am așteptat în spate cât timp ea s-a dus până sus. Chiar dacă se treziseră câțiva - pe terasă erau trei fete care se uitau la ocean - majoritatea încă se mai recuperau după noaptea trecută și nu se vedeau pe nicăieri. Savannah a apărut câteva minute mai târziu îmbrăcată cu pantaloni scurți și cu un tricou, cu

două cești de cafea în mână. S-a așezat lângă mine pe trepte, cu fața spre apă.

— N-am spus că o să te duci la fund, am clarificat eu. Am spus doar că, dacă se întâmplă, trebuie să te rostogolești.

— Îhî, spuse ea, cu o expresie răutăcioasă. Arată înspre ceașca din mâna mea. E bună cafeaua?

— Are un gust minunat, i-am spus.

— Trebuie să îmi încep ziua cu cafea. E singurul meu viciu.

— Toată lumea trebuie să aibă unul.

Îmi aruncă o privire.

— Care e al tău?

— Eu nu am niciunul, am răspuns, iar ea m-a surprins dându-mi un ghiont jucăuș.

— Știai că aseară a fost prima noapte cu lună plină?

De fapt știam, dar am considerat că ar fi mai bine să nu recunosc.

— Serios? am spus.

— Întotdeauna am iubit luna plină. De când eram copil, îmi plăcea să cred că semnifică ceva. Voiam să cred că prevestește întotdeauna lucruri bune. Ca și cum, dacă făceam vreo greșală, aveam șansa să o iau de la capăt.

Nu mai spuse nimic altceva. Își duse, în schimb, ceașca la buze, iar eu am privit cum aburul îi învăluia fața.

— Ce planuri ai pentru ziua de azi? am întrebat-o.

— Ar trebui să avem o ședință cândva în cursul zilei, dar în afară de asta, nimic. Ei bine, în afară de biserică. Pentru mine, vreau să zic. Și, mă rog, pentru cine ar mai vrea să meargă. Ceea ce îmi amintește - ce oră e?

Mi-am verificat ceasul.

— Puțin după nouă.

— Deja? Bănuiesc că nu mai am mult. Slujba e la zece.

Am dat din cap, știind că timpul nostru împreună se apropia de final.

— Vrei să vii cu mine? m-a întrebat.

— La biserică?

— Da. La biserică, spuse ea. Tu nu mergi de obicei?

Nu eram sigur ce să spun. Era evident că era important pentru ea, și, deși am avut impresia că răspunsul meu o va dezamăgi, n-am vrut să mint.

— Nu chiar, am recunoscut. Nu am fost la biserică de ani întregi. Vreau să spun, mergeam când eram copil, dar... n-am mai continuat. Nu știu de ce, am încheiat eu.

Își întinse picioarele, așteptând să vadă dacă mai adaug ceva. Când n-am făcut-o, și-a arcuit o sprânceană.

— Deci?

— Ce?

— Vrei să vii cu mine sau nu?

— Nu am alte haine. Vreau să zic, nu le am decât pe astea, și mă îndoiesc că am destul timp să mă duc până acasă, să fac un duș și să mă întorc la timp. Altfel, aș veni.

Mă privi din cap până în picioare.

— Bine. Mă bătu cu palma peste genunchi, a doua oară când mă atingea. Îți fac rost de niște haine.

— Arăți bine, mă asigură Tim. Gulerul e puțin cam strâmt, dar nu cred că va observa cineva.

Am văzut în oglindă un străin îmbrăcat în pantaloni kaki și o cămașă călcată și cravată. Nu-mi aminteam când fusese ultima oară când purtasem o cravată. Nu eram sigur dacă eram încântat de treaba asta sau nu. Între timp, Tim era mult prea binedispus de toată povestea.

— Cum de te-a convins să faci asta? întrebă el.

— N-am idee.

Râse și, aplecându-se să își lege șireturile, îmi făcu cu ochiul.

— Ți-am spus eu că te place.

Avem preoți militari în armată, iar majoritatea sunt tipi de treabă. În bază am ajuns să îi cunosc destul de bine pe doi dintre ei, iar pe unul în mod special – Ted Jenkins – era genul de tip care îți inspira încredere imediat. Nu bea, și nu spun că era unul dintre noi, dar era mereu binevenit când apărea. Avea o soție și vreo doi copii, și servea patria de

cincisprezece ani. Avea experiență personală când venea vorba de lupta dintre familie și viața de militar în general, și dacă stăteau vreodată de vorbă cu el, chiar te asculta. Nu puteai să îi spui chiar totul – la urma urmei era ofițer – și chiar i-a muștră destul de dur pe câțiva tipi de la mine din pluton care și-au recunoscut escapadele un pic cam prea deschis, dar ce era important, era că avea genul acela de prezență care te făcea să vrei să îi spui orice. Nu știu dacă mai era ceva pe lângă faptul că era un om bun și un preot militar nemaipomenit. Vorbea despre Dumnezeu la fel de natural cum ai vorbi despre un prieten, nu în modul acela enervant de predicator, care mă calcă pe nervi în general. Și nici nu te bătea la cap să participi la slujba de duminică. Lăsa totul la alegerea ta, și în funcție de cum mergeau lucrurile sau cât de periculoasă era situația, se ducea și vorbea cu unul, cu doi oameni sau cu o sută. Înainte ca plutonul meu să fie trimis în Balcani, botezase vreo cincizeci de oameni.

Fusesem botezat în copilărie, așa că eu nu urmasem drumul acela, dar așa cum am spus, trecuse mult timp de când nu mai fusesem la slujbă. Încetasem să mai merg cu tatăl meu cu mult timp în urmă, și nu știam la ce să mă aștept. Nici nu pot spune cu sinceritate că abia așteptam, dar, până la urmă, slujba n-a fost așa de rea. Pastorul avea o voce joasă, muzica era în regulă, iar timpul nu părea să se scurgă cu încetinitorul așa cum mi se părea atunci când eram copil. Nu spun că am înțeles mare lucru, dar chiar și așa, m-am bucurat că m-am dus, măcar ca să am ceva nou de discutat cu tata. Și pentru că am petrecut mai mult timp cu Savannah.

Savannah s-a așezat între mine și Tim, iar eu am privit-o cu coada ochiului în timp ce cânta. Avea o voce joasă, liniștită, dar nu cânta deloc fals, și mi-a plăcut cum suna. Tim s-a concentrat asupra scripturilor, iar în drum spre ieșire s-a oprit să discute cu pastorul în timp ce Savannah și cu mine îl așteptam la umbra unui sânger în fața bisericii. Tim părea însuflețit în timp ce vorbea cu pastorul.

— Prieteni vechi? am întrebat, dând din cap înspre Tim. În ciuda umbrei, îmi era foarte cald și simțeam cum încep să se formeze dâre de transpirație.

— Nu. Cred că tatăl lui i-a spus despre acest pastor. A trebuit să folosească GPS-ul ca să găsească locul acesta aseară. Își făcu vânt cu evantaiul; în rochia ei de vară, îmi reaminti de acea frumusețe specifică femeilor din sud. Mă bucur că ai venit.

— Și eu, am încuviințat.

— Ți-e foame?

— Aproape.

— Avem mâncare acasă, dacă vrei. Și îi poți da lui Tim hainele înapoi. Îmi dau seama că ți-e cald și te simți inconfortabil.

— Nu mi-e nici pe jumătate la fel de cald ca în cască, bocanci și în vestă antiglonț, crede-mă.

Își ridică capul înspre mine.

— Îmi place să te aud vorbind despre veste antiglonț. Nu foarte mulți colegi de-ai mei vorbesc ca tine. Mi se pare interesant.

— Mă tachinezi?

— Fac doar o observație. Se sprijini grațioasă de copac. Cred că Tim e aproape gata.

I-am urmat privirea, dar n-am observat nimic diferit.

— De unde știi?

— Vezi cum și-a strâns mâinile? Asta înseamnă că se pregătește să își ia la revedere. Într-o secundă, va întinde mâna, va zâmbi și va da din cap, apoi va pleca. L-am privit pe Tim făcând exact cum a spus ea și venind înspre noi. L-am observat expresia amuzată. Dădu din umeri. Când locuiești într-un oraș la fel de mic ca al meu, nu ai prea multe de făcut decât să privești oamenii. Începi să vezi tipare după o vreme.

În umila mea opinie, probabil că îl privise cam mult pe Tim, dar nu aveam de gând s-o recunosc.

— Hei... Tim ridică o mână. Sunteți gata să vă întoarceți?

— Te așteptam pe tine, sublinie ea.

- Îmi pare rău, spuse el. Ne-am întins la vorbă.
- Tu te întinzi la vorbă cu oricine și cu toată lumea.
- Știu, spuse el. Încă mai lucrez la atitudinea distantă.

Ea râse, și chiar dacă tachinarea lor familiară m-a pus momentan în afara cercului lor de intimitate, totul a fost uitat când Savannah m-a luat de braț pe drumul spre mașină.

Toată lumea se trezise când ne-am întors noi, iar majoritatea erau deja în costume de baie și se bronzau. Unii leneveau pe terasa de la etaj; majoritatea erau adunați pe plaja din spate. Muzica bubuia la un casetofon din interiorul casei, lăzile frigorifice cu bere erau reumplute și pregătite, și aproape toți beau: remediul vechi de secole pentru durerea de cap de după mahmureală. Nu i-am judecat; suna bine o bere, dar având în vedere că tocmai fusesem la biserică, m-am gândit să renunț.

Mi-am schimbat hainele, împăturindu-le pe ale lui Tim în modul pe care îl învățasem în armată, apoi m-am întors în bucătărie. Tim făcuse o farfurie cu sendvișuri.

— Servește-te, spuse el, gesticulând. Avem tone de mâncare. Eu ar trebui să știu - eu am petrecut ieri trei ore făcând cumpărături. Se spală pe mâini, apoi se șterse cu un prosop. În regulă. Acum e rândul meu să mă schimb. Savannah va coborî într-un minut.

Ieși din bucătărie. Rămas singur, am aruncat o privire împrejur. Casa era decorată în stilul acela tradițional specific caselor de pe plajă: o mulțime de mobilă construită din răchită viu colorată, lămpi făcute din scoici, mici statuete cu faruri deasupra șemineului, tablouri pastel cu imagini ale coastei.

Părinții lui Lucy aveau o casă ca asta. Nu aici, ci pe insula Capul Chel. Nu o închiriau niciodată, preferând să își petreacă verile acolo. Desigur, tatăl ei încă mai trebuia să lucreze în Winston Salem, iar el și soția lui se întorceau pentru câteva zile pe săptămână, lăsând-o pe biata Lucy singurică. Cu excepția mea, desigur. Dacă ar fi știut ce se

întâmpla în zilele acelea, probabil că nu ne-ar mai fi lăsat singuri.

— Hei, spuse Savannah. Se schimbase din nou în costum de baie, deși purta pantaloni scurți peste bikini. Văd că te-ai întors la normal.

— De unde știi?

— Nu-ți mai ies ochii din orbite pentru că e gulerul prea strâmt.

Am zâmbit.

— Tim a făcut niște sendvișuri.

— Super. Sunt ruptă de foame, spuse ea, învârtindu-se prin bucătărie. Ți-ai luat unul?

— Încă nu, spuse el.

— Păi, hai ia. Nu-mi place să mănânc singură.

Am stat în bucătărie în timp ce mâncam. Fetele care erau întinse pe terasă. Nu-și dăduseră seama că eram acolo, și o auzeam pe una dintre ele povestind ce făcuse cu un tip noaptea trecută, și niciuna nu părea că venise acolo într-o misiune voluntară pentru săraci. Savannah a strâmbat din nas, de parcă ar fi spus „Mult prea multe informații“, apoi s-a întors către frigider.

— Am nevoie de o băutură. Tu vrei ceva?

— Apă, te rog.

Se aplecă să scoată două sticle. Am încercat să nu mă holbez, dar am făcut-o oricum și sincer, m-am bucurat de priveliște. M-am întrebat dacă știa că mă holbez și am presupus că știa, pentru că atunci când s-a ridicat și s-a întors, avea din nou privirea aceea amuzată. Așeză sticlele pe blatul de bucătărie.

— După asta, vrei să mergem din nou să facem surf?

Cum puteam să rezist?

Ne-am petrecut după-amiaza în apă. Oricât de mult îmi plăcea prim-planul cu Savannah întinsă pe placă, îmi plăcea și mai mult imaginea ei făcând surf. Ca să facă lucrurile și mai plăcute, m-a rugat să mă las privit în timp ce ea stătea la plajă, astfel că am fost urmărit îndeaproape în timp ce

mă bucuram de valuri.

Pe la prânz zăceam pe prosoape unul lângă altul, dar nu prea aproape, iar restul grupului se afla în spatele casei. Câteva priviri curioase se îndreptară în direcția noastră, dar în majoritatea timpului nimănui nu părea să îi pese că eram acolo, cu excepția lui Randy și a lui Susan. Susan se încruntă cu subînțeles la Savannah; între timp, Randy se mulțumea să piardă vremea cu Brad și cu Susan fiind a cincea roată la căruță, lingându-și rănilile. Tim nu se vedea pe nicăieri.

Savannah era acum întinsă pe burtă, o imagine tentantă. Stăteam pe spate, lângă ea, încercând să ațipesc în căldura leneșă, dar eram prea tulburat de prezența ei ca să mă relaxez pe deplin.

— Hei, murmură ea. Povestește-mi despre tatuajele tale.

Mi-am întors capul pe nisip.

— Ce-i cu ele?

— Nu știu. De ce ți le-ai făcut, ce înseamnă.

M-am ridicat într-un cot. Am arătat spre brațul meu stâng, pe care aveam un vultur și un steag.

— OK, acesta reprezintă emblema infanteriei, iar acesta - am arătat spre cuvinte și spre litere - e modul în care ne identificăm: companie, batalion, regiment. Toți din plutonul meu au câte unul. Ni le-am făcut după instrucția de bază de la Fort Benning în Georgia când sărbătoream.

— De ce scrie „trăsnet“ sub el?

— Aceasta e porecla mea. Am căpătat-o în timpul instrucției de bază, grație dragului nostru sergent de instrucție. Nu-mi asamblam arma îndeajuns de repede, așa că mi-a spus că o să îmi trăsnească o anumită parte a corpului dacă nu mă adun. Porecla s-a lipit de mine.

— Pare un tip de treabă, glumi ea.

— A, da. Îi spuneam Lucifer pe la spate.

Savannah zâmbi.

— Sârma ghimpată ce reprezintă?

— Nimic, am spus, dând din cap. Pe acela l-am făcut înainte să mă înrolez.

— Și pe celălalt braț?

Un înseamnă chinezesc. Nu voiam să intru în detalii, așa că am scuturat din cap.

— E din epoca „Sunt pierdut și nu-mi pasă”. Nu înseamnă nimic.

— Nu e un înseamnă chinezesc?

— Ba da.

— Atunci ce înseamnă? Trebuie să însemne ceva. Gen onoare, sau curaj, sau ceva de genul ăsta.

— E o înjurătură.

— O, spuse ea, clipind.

— După cum am spus, acum nu mai înseamnă nimic pentru mine.

— Cu excepția faptului că n-ar trebui să îl expui vederii dacă te duci în China.

Am râs.

— Da, cu excepția asta, am fost eu de acord.

Rămase tăcută pentru un moment.

— Ai fost un rebel, nu?

Am dat din cap.

— Cu mult timp în urmă. Ei, poate nu chiar cu atât de mult timp în urmă. Dar așa mi se pare.

— La asta te-ai referit când ai spus că armata era ceva de care aveai nevoie la acel moment?

— Mi-a făcut bine.

Se gândi la asta.

— Spune-mi... ai fi sărit după geanta mea pe atunci?

— Nu. Probabil aș fi râs de ceea ce s-a întâmplat.

Îmi evaluează răspunsul, de parcă s-ar fi întrebat dacă să mă creadă sau nu. Într-un final, trase adânc aer în piept.

— Atunci mă bucur că te-ai înrolat. Chiar aveam nevoie de geanta aceea.

— Bine.

— Ce altceva?

— Altceva ce?

— Ce altceva îmi mai poți spune despre tine?

— Nu știu. Ce vrei să știi?

— Spune-mi ceva ce nu mai știe nimeni altcineva despre tine.

M-am gândit la întrebarea ei.

— Îți pot spune câte monede de zece dolari cu cap de Indian și cu marginea îndoită au fost bătute în 1907.

— Câte?

— Patruzeci și două. Nu au fost niciodată destinate publicului. Câțiva oameni de la monetărie le-au făcut pentru ei și pentru prietenii lor.

— Îți plac monedele?

— Nu sunt sigur. E o poveste lungă.

— Avem timp. Am ezitat în timp ce Savannah se întinse după geanta ei. Stai așa, spuse ea, răscolind prin ea. Scoase un tub de loțiune de plajă. Poți să îmi spui după ce mă dai cu cremă pe spate. Am impresia că o să mă ard.

— Așa deci?

Ea îmi făcu cu ochiul.

— Face parte din înțelegere.

Am dat-o cu loțiune pe spate și pe umeri și probabil am exagerat un pic, dar mi-am dat seama că se făcea roz și că orice arsură solară îi va face munca de a doua zi îngrozitoare. După asta, am petrecut câteva minute povestindu-i despre bunicul și despre tatăl meu, despre expozițiile de monede și despre bătrânul Eliasberg. Ceea ce n-am făcut a fost să îi dau un răspuns clar la întrebarea ei, pentru simplul motiv că nu eram foarte sigur care era răspunsul. Când am terminat, s-a întors spre mine.

— Și tatăl tău mai colecționează monede?

— Tot timpul. Sau cel puțin așa cred. Nu mai vorbim despre monede.

— De ce nu?

I-am spus și povestea asta. Nu mă întrebați de ce. Știam că ar fi trebuit să mă prezint într-o lumină mai bună și să vorbesc aiurea ca s-o impresionez, dar cu Savannah nu era posibil așa ceva. Nu știu de ce, dar mă făcea să vreau să spun adevărul, deși abia o cunoșteam. Când am terminat, avea o expresie ciudată pe față.

— Da, am fost un ticălos, am spus eu, știind că probabil erau alte cuvinte mai sugestive pentru a mă descrie pe mine cel de atunci, dar toate erau prea urâte ca să le pot rosti în prezența ei fără s-o jignesc.

— Așa se pare, spuse ea, dar nu la asta mă gândeam. Încercam să mi te imaginez pe atunci, pentru că nu semeni deloc cu persoana care ești acum.

Ce puteam să spun care să nu pară fals, chiar dacă era adevărat? Nesigur, am adoptat atitudinea tatălui meu și am tăcut.

— Cum e tatăl tău?

I-am spus pe scurt. În timp ce vorbeam, ea aduna nisip în căușul palmei și îl lăsa să se scurgă printre degete, de parcă se concentra asupra cuvintelor pe care le alegeam. Într-un final, surprinzându-mă din nou, am recunoscut că eram aproape niște străini.

— Sunteți, spuse ea, folosind același ton lipsit de orice acuzație, exprimând doar o stare de fapt. Ai fost plecat câțiva ani, și chiar și tu recunoști că te-ai schimbat. Cum ar putea el să te cunoască?

M-am ridicat. Plaja era aglomerată; era acel moment al zilei când oricine plănuise să vină la plajă era deja acolo, și nimeni nu se pregătea să plece. Randy și Brad se jucau cu discul la marginea apei, alergând și țipând. Alți câțiva li se alăturară.

— Știu, i-am spus. Dar nu e numai asta. Am fost întotdeauna niște străini. Vreau să zic, e așa de greu să vorbești cu el.

Imediat ce am spus acest lucru, mi-am dat seama că ea era prima persoană față de care recunoscusem asta vreodată. Ciudat. Dar apoi, aproape toate lucrurile pe care i le spuneam sunau ciudat.

— Majoritatea tinerilor de vârsta noastră spun asta despre părinții lor. Poate că da, m-am gândit eu. Dar cazul nostru era diferit. Nu era prăpastia dintre generații, era faptul că pentru tatăl meu, sporovăiala banală era absolut imposibilă, dacă nu avea legătură cu monedele. Oricum, n-

am mai adăugat nimic, iar Savannah nivela nisipul din fața ei. Când a vorbit, vocea îi era blândă. Mi-ar face plăcere să îl cunosc.

M-am întors spre ea.

— Da?

— Pare un om interesant. Întotdeauna mi-au plăcut oamenii care au această... pasiune pentru viață.

— E o pasiune pentru monede, nu pentru viață, am corectat-o eu.

— E același lucru. Pasiunea e pasiune. E încântarea dintre momentele plictisitoare, și nu contează către ce e direcționată. Își îngropă tălpile în nisip. Mă rog, în majoritatea cazurilor. Nu vorbesc aici de vicii.

— Cum ești tu cu cafeaua.

Zâmbi, arătându-și strungăreața mică dintre cei doi dinți din față.

— Exact. Poate fi vorba de monede, sport, politică, cai, muzică sau credință... cei mai triști oameni pe care i-am întâlnit vreodată în viață sunt cei cărora nu le pasă cu adevărat de nimic. Pasiunea și satisfacția merg mână în mână, și fără ele, orice fericire e doar temporară, pentru că nu există nimic care s-o facă să dureze. Mi-ar plăcea să îl aud pe tatăl tău vorbind despre monede, pentru că atunci vezi ce-i mai bun dintr-un om, și am descoperit că fericirea altcuiva este, de obicei, molipsitoare.

Am fost șocat de cuvintele ei. În ciuda părerii lui Tim că e naivă, părea mult mai matură decât majoritatea celor de vârsta noastră. Și totuși, având în vedere felul în care arăta în costum de baie, ar fi putut să îmi recite și cartea de telefoane și tot așa fi fost impresionat.

Savannah s-a ridicat în fund lângă mine, iar privirea ei a urmărit-o pe a mea. Jocul cu discul era în plină desfășurare; când Brad aruncă discul, doi tipi alergară după el. Amândoi s-au aruncat în același timp, împrôșcând apa din jurul lor când s-au lovit cap în cap. Cel cu pantalonii scurți roșii a ieșit din apă cu mâna goală, înjurând și ținându-se de cap, cu pantalonii plini de nisip. Ceilalți au râs și m-am trezit și

eu zâmbind și tresărind în același timp.

— Ai văzut asta? am întrebat-o.

— Stai puțin, spuse ea, în loc să răspundă. Vin imediat. Pășii înspre tipul cu pantalonii roșii. Acesta o văzu apropiindu-se și înțepeni pe loc, la fel și tipul de lângă el. Mi-am dat seama că Savannah avea același efect asupra tuturor bărbaților, nu numai asupra mea. O vedeam vorbind și zâmbind, ațintindu-l cu cea mai inocentă privire a ei, în timp ce el dădea din cap, arătând ca un adolescent pedepsit. Se reîntoarse lângă mine și se așeză din nou. N-am întrebat, știind că nu era treaba mea, dar simțeam că mă dă de gol curiozitatea.

— În mod normal, n-aș fi spus nimic, dar l-am rugat să aibă grijă cum vorbește pentru că sunt atâtea familii aici, explică ea. Sunt mulți copii prin preajmă. A spus că o va face.

Ar fi trebuit să bănuiesc.

— l-ai sugerat să folosească „Sfinte Sioe” și „Ce naiba” în loc?

Mă privi răutăcios.

— Ți-au plăcut expresiile acelea, văd.

— Mă gândesc să le împărtășesc și detașamentului meu. Vor avea un efect intimidant când o să spargem uși și o să folosim RPG-uri.

Ea chicoti.

— E cu siguranță mai înspăimântător decât înjuratul, chiar dacă nu știi ce e aia RPG.

— Lansator de grenade. Fără să vreau, începea să îmi placă tot mai mult de ea, cu fiecare minut care trecea. Ce faci în seara asta?

— Nu am niciun plan. Mă rog, cu excepția ședinței. De ce? Vrei să mă duci să îl cunosc pe tatăl tău?

— Nu. Mă rog, nu în seara asta. Altă dată. În seara asta, voiam să îți arăt Wilmington.

Mă inviți în oraș?

— Da, am recunoscut. Te aduc înapoi oricând dorești. Știu că trebuie să lucrezi mâine, dar e un loc grozav pe care

vreau să ți-l arăt.

— Ce fel de loc?

— Un restaurant local. Specializat în produse din pește. Dar e mai mult o experiență.

Își înfășură brațele în jurul genunchilor.

— De obicei, nu ies la întâlniri cu străini, spuse ea într-un final, iar noi ne-am cunoscut abia ieri. Crezi că pot avea încredere în tine?

— Eu n-aș avea, i-am răspuns.

Savannah râse.

Păi, în cazul acesta, cred că pot să fac o excepție.

— Da?

— Da, spuse ea. Mă dau în vânt după tipii cinstiți cu tunsori cazone. La ce oră?

PATRU

Am ajuns acasă pe la cinci, și, deși nu mă simțeam ars de soare -, din nou avantajul pielii sud-europene - arsurile au fost evidente când am făcut duș. Apa mă ardea în timp ce îmi ricoșa de pe piept și de pe umeri, iar pe față aveam senzația că am puțină febră. După aceea, m-am bărbierit pentru prima oară de când ajunseseam acasă și m-am îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți, curați și într-una dintre puținele cămăși cu nasturi relativ drăguțe pe care le aveam, de un albastru deschis. Lucy mi-o cumpărase și jurase că e culoarea perfectă pentru mine. Am suflecat mânecile și am lăsat-o afară din pantaloni, apoi am scotocit prin șifonier după o pereche de sandale vechi.

Prin ușa întredeschisă, îl puteam vedea pe tata la biroul lui și m-a izbit gândul că pentru a doua seară la rând îmi făcusem alte planuri pentru cină. Și nici măcar week-end-ul nu îl petrecusem cu el. Știam că el nu s-ar plânge, dar tot

mă simțeam un pic vinovat. După ce încetasem să mai discutăm despre monede, micul dejun și cina erau singurele lucruri pe care le mai aveam în comun, iar acum îl privam până și de astea. Poate că nu mă schimbasesem atât de mult pe cât crezusem. Stăteam la el acasă și îi mâncam mâncarea, și eram pe punctul de a-l întreba dacă pot să îi împrumut mașina. Cu alte cuvinte, îmi trăiam propria viață și îl foloseam pe el pentru asta. M-am întrebat ce ar spune Savannah de asta, dar cred că știam deja răspunsul. Savannah vorbea câteodată ca vocea care mi se cuibărise în cap fără voia mea, și chiar acum îmi șoptea că, dacă mă simt vinovat, poate că fac ceva greșit. Am hotărât că voi petrece mai mult timp cu el. Știam că mă eschivez și o recunoșteam, dar nu știam ce altceva să fac.

Când am deschis ușa, tata păru surprins să mă vadă.

— Hei, tată, i-am spus, așezându-mă pe locul meu dintotdeauna.

— Bună, John. Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, s-a întors spre masa de lucru și și-a trecut mâna prin părul tot mai rar. Când n-am mai adăugat nimic, și-a dat seama că ar fi cazul să îmi adreseze o întrebare. Cum îți-a mers azi? Întrebă el într-un final.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— Super, de fapt. Am petrecut mare parte din zi cu Savannah, fata de care îți-am spus aseară.

— Aha. Ochii îi alunecară într-o parte, refuzând să îi întâlnească pe ai mei. Nu mi-ai spus despre ea.

— Nu?

— Nu, dar e în regulă. Ai ajuns târziu. Pentru prima dată, păru să își dea seama că sunt îmbrăcat elegant, sau mă rog, mai elegant decât mă văzuse el vreodată, dar nu putea să își facă curaj să mă întrebe ce și cum.

Am tras de cămașă, scăpându-l de o povară.

— Mda, știi, încerc s-o impresionez, nu? O scot la cină în seara asta. E OK dacă împrumut mașina?

— Aa... Desigur, spuse el

— Adică, n-ai nevoie de ea în seara asta sau ceva? Aș

putea să sun un prieten.

— Nu, spuse el. Băgă mâna în buzunar după chei. Nouă tați din zece le-ar fi aruncat; al meu mi le-a întins.

— Tu ești bine? l-am întrebat.

— Sunt doar obosit.

M-am ridicat și am luat cheile.

— Tată?

Își ridică din nou privirea spre mine.

— Îmi pare rău că nu am luat cina cu tine în ultimele două seri.

— E în regulă, spuse el. Înțeleg.

Soarele își începuse coborârea lentă, iar când am parcat, cerul era un vârtej de culori pastelate care contrastau dramatic cu cerurile vespérale pe care le vedeam în Germania. Traficul era îngrozitor, așa cum era de obicei duminica seara, și mi-a luat aproape treizeci de minute pline de mirosul gazelor de eșapament să ajung înapoi pe plajă și să parchez pe alee.

Am împins ușa casei fără să bat. Doi tipi așezați pe canapea care se uitau la un meci de baseball m-au auzit intrând.

— Hei, spuseră ei, părând neinteresați și indiferenți.

— Ați văzut-o pe Savannah?

— Pe cine? întrebă unul dintre ei, acordându-mi puțină atenție.

— Nu contează. O găsesc eu. Am traversat sufrageria către terasa din spate, i-am văzut pe aceiași tipi din noaptea trecută făcând grătar și încă vreo câțiva, dar nici urmă de Savannah. Nici pe plajă n-o vedeam. Tocmai mă pregăteam să mă întorc când am simțit că mă bate cineva pe umăr.

— Pe cine cauți? întrebă ea.

M-am întors.

— O fată, am spus eu. Are tendința de a pierde lucruri pe pontoane, dar învață repede să facă surf.

Își puse mâinile pe șolduri și zâmbi. Era îmbrăcată într-o

pereche de pantaloni scurți și o bluză de vară cu umărul căzut, și avea o urmă de culoare în obraji; am observat că se machiase cu puțin rimel și își dăduse cu ruj. Deși îi adoram frumusețea naturală – sunt un tip crescut pe plajă –, mi se păru și mai atrăgătoare decât îmi aminteam. Am simțit adierea unui parfum de lămâie când s-a aplecat înspre mine.

— Asta e tot ce sunt? O fată? întrebă ea. Părea atât glumeață cât și serioasă, și, pentru o secundă, mi-am imaginat cum ar fi s-o strâng în brațe atunci și acolo.

— O, am spus eu, prefăcându-mă surprins. Tu ești.

Cei doi tipi de pe canapea se uitară înspre noi, apoi se întoarseră la televizor.

— Ești gata de plecare? am întrebat-o.

— Trebuie doar să îmi iau poșeta, spuse ea. O recuperă de pe blatul de bucătărie și am pornit către ușă. Și unde mergem, aproape?

Când i-am spus, ridică dintr-o sprânceană.

— Mă duci să mănânc într-un loc care are cuvântul *colibă* în denumire?

— Sunt doar un soldat prost plătit. E tot ce îmi pot permite.

Mă înghionti în timp ce mergeam unul lângă altul.

— Vezi, de aceea nu ies de obicei cu străini.

Coliba cu Creveți e un restaurant la marginea orașului Wilmington, în zona istorică ce mărginește râul Cape Fear. La un capăt al zonei istorice sunt destinațiile tipice turiștilor: magazinele de suvenir, câteva locuri specializate în antichități, câteva restaurante de fițe, cafenele și diverse agenții imobiliare. La celălalt capăt, în schimb, Wilmington se prezintă ca un oraș-port în care oamenii muncesc: depozite mari, multe dintre ele abandonate, și câteva clădiri vechi de birouri ocupate doar pe jumătate. Mă îndoiam că turiștii care aglomerău orașul vara se aventurau vreodată spre partea aceasta. În direcția asta am luat-o și eu. Încetul cu încetul, mulțimile se împușinară, până când

nu mai rămase nimeni pe trotuare, în timp ce zona devenea tot mai sărăcăcioasă.

— Unde este locul acesta? întrebă Savannah.

— Un pic mai încolo, i-am spus. Uite acolo, la capătul străzii.

— E cam departe de zona comercială, nu?

— E un fel de tavernă locală, am spus. Proprietarului nu-i pasă dacă vin turiști sau nu. Niciodată nu i-a păsat.

Un minut mai târziu, am încetinit mașina și am cotit spre o parcare mică la marginea unui depozit. Câteva duzini de mașini erau parcate în fața Colibei cu Creveți, ca întotdeauna, iar locul nu se schimbase. De când îl știam arătase dărăpănat, cu o verandă largă, aglomerată, cu varul care se cojea, și cu o linie a acoperișului strâmbă care făcea restaurantul să arate de parcă ar fi gata să se prăbușească, în ciuda faptului că făcuse față uraganelor din 1940. Exteriorul era decorat cu plase de pescuit, capace de roți, plăcuțe de înmatriculare, o ancoră veche, vâsle și câteva lanțuri ruginite. O barcă spartă zăcea lângă ușa.

Cerul începea să se întunece treptat în timp ce Savannah și cu mine mergeam către intrare. M-am întrebat dacă ar trebui s-o iau de mână, dar până la urmă n-am făcut-o. Deși avusesem ceva succes la femei în ceea ce privește atracția fizică, aveam foarte puțină experiență când era vorba de fete la care să țin. În ciuda faptului că trecuse doar o zi de când ne cunoșteam, știam deja că sunt pe un teritoriu nou.

Am urcat pe veranda decăzută, iar Savannah arătă înspre barcă.

— Poate că de aceea a deschis un restaurant. Poate că i s-a scufundat barca.

— S-ar putea. Sau poate că cineva a lăsat-o acolo pur și simplu și proprietarul nu s-a obosit să scape de ea. Ești gata?

— Cât pot să fiu de gata, spuse ea, iar eu am deschis ușa.

Nu știu la ce se așteptase, dar avea o expresie satisfăcută pe față când păși înăuntru. Pe o parte se

Întindea un bar lung, ferestrele dădeau înspre râu, iar în zona centrală se aflau bănci de lemn ca cele pentru picnic. Două chelnerițe cu părul înfioat – la fel ca și decorul, nici ele nu păreau să se fi schimbat – se mișcau printre mese, ducând tăvi cu mâncare. Aerul era încărcat cu un miros greu de mâncare prăjită și de fum de țigară, dar într-un anume fel părea potrivit. Majoritatea meselor erau pline, dar am ghidat-o spre o masă lângă tonomat. Se auzea un cântec country, deși n-aș fi putut spune ce interpret era. Sunt mai mult un fan al rock-ului clasic.

Ne-am croit drum printre mese. Majoritatea clienților păreau oameni care muncesc din greu pentru traiul zilnic: muncitori în construcții, grădinari, camionagii și alții de genul acesta. Nu mai văzusem atâtea șepci NASCAR² de... ei bine, nu am văzut niciodată atât de multe. Câțiva tipi din detașamentul meu erau fani, dar eu nu am înțeles vreodată ce-i cu ameziții ăia care șofează în cercuri toată ziua și nici nu-mi puteam imagina de ce nu publicau articolele în secțiunea ziarului dedicată automobilelor, în loc de secțiunea sportivă. Ne-am așezat față în față și am privit-o pe Savannah evaluând încăperea.

— Îmi place genul acesta de locuri, spuse ea. Pe aici pierdeai de obicei vremea când locuiai în oraș?

— Nu, aici veneam la ocazii speciale. De obicei, pierdeam vremea într-un bar pe nume Leroy's. E pe undeva pe lângă plaja Wrightsville.

Se întinse după un meniu plastifiat, îndesat între un suport metalic de șervețele, sticle de ketchup și sos iute Texas Pete.

— Aici e mult mai frumos, spuse ea. Deschise meniul. Acum spune-mi, pentru ce e faimos locul acesta?

— Pentru creveți, i-am spus.

— Ei nu, pe bune? mă tachină ea.

— Pe bune. Fiecare fel de crevete pe care ți-l poți imagina. Știi scena aceea din filmul *Forrest Gump* când Bubba îi spune lui Forrest toate modurile în care se pot

---

2 NASCAR - Asociația Națională pentru Cursele de Mașini (n.tr.)

prepara creveții? La grătar, sote, pe jar, în stil Cajun, cu lămâie, în stil Creol, cocktail de creveți... Acesta e locul despre care vorbea.

— Ție care îți plac?

— Îmi plac reci cu sos de cocktail alături. Sau prăjiți. Savannah închise meniul.

— Alege tu, spuse ea, împingând meniul către mine. Am încredere în tine.

Am pus meniul la loc, sprijinit de suportul de șervețele.

— Deci?

— Recî. La găleată. Sunt o experiență culinară de neuitat. Se aplecă peste masă.

— Deci, câte femei ai adus aici? Pentru experiența culinară de neuitat, vreau să zic.

— Cu tot cu tine? Stai să mă gândesc. Am bătut darabana cu degetele pe masă. Una.

— Sunt onorată.

— Acesta era mai mult un loc în care veneam cu prietenii ca să mâncăm în loc să bem. Nu există mâncare mai bună după o zi petrecută făcând surf.

— Așa cum voi afla în curând.

Apăru chelnerița și am comandat creveți. Când ne-a întrebat ce vrem să bem, am gesticulat spre Savannah.

— Ceai dulce, spuse ea.

— La fel și eu, am adăugat.

După ce aceasta a plecat, am început o conversație relaxantă, neîntreruptă nici măcar atunci când chelnerița ne-a adus băuturile. Am discutat din nou despre viața în armată; din nu știu ce motiv, Savannah părea fascinată de asta. M-a mai întrebat și cum a fost să cresc aici. I-am spus mai multe decât voiam despre anii de liceu și probabil mult prea mult despre cei trei ani dinainte de înrolare.

Savannah asculta cu atenție, punând întrebări din când în când, și mi-am dat seama că trecuse mult timp de când nu mai fusesem la o întâlnire ca asta; câțiva ani, poate mai mult. Nu de la Lucy, oricum. Nu văzusem niciun motiv s-o fac mai înainte, dar în timp ce stăteam față în față cu

Savannah, a trebuit să îmi reconsider decizia. Îmi plăcea să fiu singur cu ea și voiam s-o văd mai des. Nu numai în seara asta, dar și a doua zi, și în următoarea. Totul la ea – de la felul în care râdea la simțul umorului pe care îl avea, la grija evidentă pentru cei din jur – mă copleșea ca fiind nou și ispititor. Și iarăși, petrecând timp cu ea, mi-am dat seama cât de singur fusesem până atunci. Nu o recunoscusem niciodată, dar după numai două zile cu Savannah, știam că era adevărat.

— Hai să punem niște muzică, spuse ea, întrerupându-mi gândurile.

M-am ridicat de pe scaun, am răscolit prin buzunare după câteva monede și le-am introdus în tonomat. Savannah și-a pus ambele mâini pe vitrină și s-a aplecat să citească titlurile, apoi alese câteva cântece. Până să ne întoarcem la masă, prima melodie începuse deja.

— Știi, tocmai mi-am dat seama că numai eu am vorbit toată seara, i-am spus.

— Ești foarte vorbăreț, observă ea.

Am scos tacâmurile învelite în șervețelul de hârtie.

— Dar tu? Știi totul despre mine, dau eu nu știu nimic despre tine.

— Ba cum să nu, spuse ea. Știi câți ani am, unde învăț, ce specializare am și faptul că nu beau. Știi că sunt din Lenoir, ador caii și îmi petrec verile construind case pentru Habitat pentru umanitate. Știi foarte multe.

Da, am realizat brusc, știam. Inclusiv lucruri pe care nu le menționase.

— Nu e destul, i-am spus. E rândul tău.

Se aplecă înspre mine.

— Întreabă-mă ce vrei.

— Povestește-mi despre părinții tăi.

— În regulă, spuse ea, întinzându-se după un șervețel. Șterse condensul format pe pahar. Mama și tata sunt căsătoriți de douăzeci și cinci de ani, și încă sunt fericiți împreună și se iubesc nebunește. S-au cunoscut la facultate, la universitatea de stat Appalachian, iar mama a

lucrat într-o bancă timp de doi ani până m-a născut pe mine. De atunci, a fost casnică și genul de mamă care ajută pe oricine. Era ajutor la școală, șofer voluntar, antrenor al echipei de fotbal, președinta consiliului de părinți, chestii de genul acesta. Acum că eu am plecat de acasă, își petrece zilele oferindu-se voluntar pentru alte lucruri la bibliotecă, la școli, la biserică, oriunde. Tata e profesor de istorie la școală și a antrenat echipa de volei feminină de când eram eu copil. Anul trecut au ajuns în finalele pe țară, dar au pierdut. E și diacon la biserică noastră și conduce grupul de tineret și corul. Vrei să vezi o poză cu ei?

— Sigur.

Căută în poșetă și scoase portofelul. Îl deschise și îl împinse peste masă, iar degetele ni s-au atins în trecere.

— Sunt cam uzate pe margini de când au căzut în ocean, spuse ea, dar înțelegeți ideea.

Am întors fotografia spre mine. Savannah semăna mai mult cu tatăl decât cu mama ei, sau cel puțin îi moștenise pielea măslinie.

— Un cuplu drăguț.

— Îi iubesc, spuse ea, luând portofelul înapoi. Sunt cei mai tari.

— De ce locuiți la o fermă dacă tatăl tău e profesor?

— O, nu e o fermă producătoare. Era așa când trăia bunicul, dar a trebuit să tot vândă bucăți din ea ca să plătească impozitele. Când a moștenit-o tata, mai erau doar zece acri și o casă, grajduri și un țarc. Seamănă mai mult cu o curte mare și întinsă decât cu o fermă. Așa îi spunem noi, dar bănuiesc că dă oamenilor idei greșite, nu?

— Știu că ai făcut gimnastică, dar ai jucat și volei pentru tatăl tău?

— Nu, spuse ea. Vreau să zic, e un antrenor grozav, dar întotdeauna m-a încurajat să fac ce e mai bine pentru mine. Iar voleiul n-a fost pasiunea mea. Am încercat și a fost OK, dar nu asta iubeam.

— Iubeai caii.

— De mic copil. Mama mi-a dat în dar o statueta cu un

cal când eram foarte mică și de aici a pornit totul. Am primit primul cal cadou de Crăciun când aveam opt ani, și încă îl consider cel mai grozav cadou de Crăciun, pe care l-am primit vreodată. Slocum. Era o iapă blândă și bătrână și era perfectă pentru mine. Înțelegerea a fost să am grijă de ea – să îi dau de mâncare, s-o țesăl, și să fac curat în grajd. Între asta, școală, gimnastică și îngrijitul celorlalte animale, nu mai aveam timp și de altceva.

— Celelalte animale?

— În copilărie și în adolescență, casa noastră era ca un fel de fermă. Câini, pisici, chiar și o lamă la un moment dat. Eram extrem de atașată de animalele găsite. Părinții mei ajunseseră în punctul în care nu se mai certau cu mine pe tema asta. De obicei, erau câte patru sau cinci deodată. Uneori, venea câte cineva căutându-și animalul pierdut și pleca cu vreuna din achizițiile mele recente dacă nu îl găsea. Eram ca un magazin de animale.

— Părinții tăi erau răbdători.

— Da, spuse ea. Dar și ei se dădeau în vânt după animalele găsite. Chiar dacă ea nega, mama era și mai ceva decât mine.

Am studiat-o.

— Pariez că ai fost o elevă strălucită.

— Am avut numai note de zece. Am fost șefă de promoție.

— Oare de ce nu mă surprinde asta?

— Nu știu, spuse ea. De ce?

Nu am răspuns.

— Ai avut vreodată un iubit stabil?

— Oo, ajungem la chestii personale, ei?

— Doar am întrebat.

— Tu ce crezi?

— Cred, am spus, trăgându-și cuvintele, că n-am nici cea mai mică idee.

Ea râse.

— Atunci... hai să lăsăm întrebarea asta pentru moment. Un pic de mister e bun pentru suflet. Și oricum, pot să pun

pariu că îți poți da seama și singur.

Sosi chelnerița cu o găletușă de creveți și câteva recipiente de plastic cu sos de cocktail, le așeză pe masă și ne reumple ceștile de ceai cu eficiența cuiva care făcea asta de prea multă vreme. Se întoarse pe călcâie fără să întrebe dacă mai avem nevoie și de altceva.

— Locul acesta e legendar pentru ospitalitatea lui.

— E doar ocupată, spuse Savannah întinzându-se după un crevet. Și apoi, cred că știe că mă interoghezi și voia să mă lase cu inchizitorul meu.

Savannah sparse cochilia crevetelui, îl decoji, apoi îl înmuie în sos înainte să muște din el. Am luat găletușa și mi-am pus câțiva creveți pe farfurie.

— Ce altceva mai vrei să știi?

— Nu știu. Orice. Care e cel mai grozav lucru la facultate?

Se gândi la asta în timp ce își umplea farfuria.

— Sunt profesori buni, spuse ea într-un final. La facultate poți să îți selectezi profesorii uneori, atât timp cât ești flexibil cu orarul. Asta îmi place. Înainte să încep, acesta a fost sfatul pe care mi l-a dat tata. Mi-a spus să aleg cursurile în funcție de profesor, nu în funcție de materie. Vreau să zic că știa că trebuie să urmezi anumite cursuri ca să îți obții diploma, dar ce voia să spună era că profesorii buni sunt neprețuiți. Te inspiră, îți captează atenția, și sfârșești prin a învăța o tonă de lucruri fără să îți dai seama.

— Pentru că sunt pasionați de materiile pe care le predau, am spus eu.

Ea îmi făcu cu ochiul.

— Exact. Și avea dreptate. Am mers la cursuri de care n-am crezut că o să fiu interesată vreodată și care n-aveau nicio legătură cu specializarea mea. Dar știi ce? Încă îmi mai amintesc acele cursuri de parcă le-aș mai frecventa.

— Sunt impresionat. Credeam că o să spui ceva de genul că meciurile de baschet sunt cele mai grozave părți ale facultății. E ca o religie la Chapel Hill.

— Îmi plac și meciurile. Așa cum îmi plac și prietenii pe

care mi-i fac și să locuiesc departe de mama și de tata și toate cele. Am învățat multe de când am plecat din Lenoir. Adică, am avut o viață minunată acolo, și părinții mei sunt grozavi, dar am fost... protejată. Am avut câteva experiențe care mi-au deschis ochii.

— Cum ar fi?

— O mulțime de lucruri. Cum ar fi presiunea de a bea sau de a mă cupla cu un tip de fiecare dată când ies undeva. În primul an, am urât universitatea. Nu simțeam că mă adaptez și așa și era. I-am implorat pe părinții mei să mă lase să vin acasă sau să mă transfer, dar n-au fost de acord. Cred că știau că voi regreta mai încolo, și probabil aveau dreptate. Abia după o vreme, prin anul al doilea, am cunoscut câteva fete care simțeau la fel ca mine despre lucrurile acelea și a fost mai bine de atunci. M-am alăturat unor grupuri de studenți creștini, îmi petrec diminețile de sâmbătă la un adăpost din Raleigh servind mâncare săracilor, și nu mai simt nicio presiune să mă duc la o petrecere sau la alta sau să mă întâlnesc cu un tip sau altul. Și dacă mă duc la o petrecere, presiunea nu mă mai afectează. Pur și simplu accept faptul că nu trebuie să fac ce face toată lumea. Pot să fac ce e bine pentru mine.

Ceea ce explica motivul pentru care fusese cu mine seara trecută, m-am gândit eu. Și la fel și acum.

Savannah se luminează la față.

— Sunt cam ca tine, bănuiesc. M-am maturizat în ultimii ani. Așa că în afară de faptul că suntem experți la surf, mai avem și asta în comun.

Am râs.

— Mda. Cu excepția faptului că m-am luptat mai mult decât tine.

Se aplecă din nou înspre mine.

— Tata mi-a spus întotdeauna că atunci când te lupți cu ceva, să te uiți la toți oamenii din jurul tău și o să îți dai seama că fiecare persoană se luptă cu ceva, și pentru ei este la fel de greu ca și pentru tine.

— Tatăl tău pare un om înțelept.

— Și mama, și tata sunt la fel. Cred că amândoi au absolvit între primii cinci la facultate. Așa s-au cunoscut. Învățând la bibliotecă. Educația era foarte importantă pentru amândoi, așa că au încercat să mi-o împărtășească și mie. Adică, eu știam să citesc înainte să merg la grădiniță, dar n-au făcut-o niciodată să pară o corvoadă. Și de când mă știu mi s-au adresat ca unui adult.

Pentru un moment, m-am întrebat cât de diferită ar fi fost viața mea dacă ei ar fi fost părinții mei, dar am alungat gândul acesta. Știam că tata făcuse tot ce putuse pentru mine și nu aveam niciun regret cu privire la ceea ce devenisem. Aveam regrete legate de drumul meu în viață, dar nu cu privire la destinație. Pentru că, indiferent de cum se întâmplase, mă aflam acum cu o fată pe care știam deja că n-o s-o uit niciodată, mâncând creveți într-o tavernă dubioasă de la periferie.

După cină, ne-am îndreptat către casă, unde era surprinzător de liniște. Se mai auzea muzica, dar majoritatea tinerilor se relaxau în jurul focului, de parcă anticipau că urmau să se trezească devreme. Tim se afla printre ei, angajat în conversație. Surprinzător, Savannah m-a luat de mână și m-a oprit înainte să ajungem la grup.

— Hai să facem o plimbare, spuse ea. Vreau să las mâncarea să se așeze puțin înainte să stau jos.

Deasupra noastră, câțiva nori subțiratici erau împrăștiați printre stele, iar luna, încă plină, plutea deasupra orizontului. O briză plăcută îmi mângâia obrazul și puteam auzi mișcarea neobosită a valurilor care se rostogoleau pe țărm. Oceanul era la reflux, așa că ne-am apropiat de nisipul mai tare și mai compact de lângă marginea apei.

Savannah își puse o mână pe umărul meu ca să se sprijine în timp ce se descălța de sandale. Când a terminat, am făcut și eu același lucru, și am făcut în liniște câțiva pași.

— E așa de frumos aici. Vreau să zic, iubesc munții, dar aici e frumos în alt mod. E... pașnic.

Am simțit că aceleași cuvinte puteau fi folosite pentru a o descrie pe ea și nu eram sigur ce să spun.

— Nu-mi vine să cred că te-am cunoscut abia ieri, adăugă ea. Mi se pare că te știi de mai multă vreme.

Mâna ei era caldă și plăcută într-a mea.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

Îmi zâmbi visătoare, analizând stelele.

— Mă întreb ce părere ar avea Tim despre asta, murmură ea. Se uită la mine. El crede că sunt puțin naivă.

— Și ești?

— Uneori, recunosc ea, și râse. Adică, atunci când văd doi oameni plecând într-o plimbare ca asta, mă gândesc „ce drăguț!”. Nu mă gândesc la ce or s-o facă în spatele dunelor. Dar adevărul e că, uneori asta se întâmplă. Doar că nu-mi dau niciodată seama dinainte și sunt întotdeauna surprinsă când aud despre asta mai târziu. Nu mă pot abține. Ca seara trecută, după ce ai plecat. Am auzit despre doi tineri care au făcut chiar asta și nu mi-a venit să cred.

— Eu aș fi fost mai surprins dacă nu s-ar fi întâmplat.

— Asta nu îmi place la facultate, apropo. Mulți oameni cred că anii aceștia nu contează foarte mult, așa că au impresia că îți este permis să experimentezi cu... mă rog. Privesc cu o așa lejeritate lucruri ca sexul, și băutura, și chiar drogurile. Știu că pare demodat, dar pur și simplu nu înțeleg. Poate că de aceea nu m-am dus să mă așez lângă foc ca toți ceilalți. Să fiu sinceră, sunt cam dezamăgită de cei doi de care am auzit, și nu vreau să stau acolo prefăcându-mă că nu sunt. Știu că nu ar trebui să îi judec, și sunt sigură că sunt buni la suflet din moment ce au venit aici să ajute, dar totuși, care a fost scopul? N-ar trebui să păstrezi asemenea lucruri pentru cineva pe care îl iubești? Astfel încât să însemne cu adevărat ceva?

Știam că nu căuta răspunsuri, așa că nu i-am oferit niciunul.

— Cine ți-a spus despre cuplul acela? am întrebat-o, în schimb.

— Tim. Cred că și el este dezamăgit, dar ce poate să

facă? Să îi dea afară?

Merseserăm o distanță destul de mare pe plajă, așa că ne-am întors. În zare, puteam vedea cercul de siluete de lângă foc. Ceața înserării mirosea a sare, iar crabii fantomatici mișunau spre văgăunile lor când ne apropiam de ei.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am fost deplasată.

— Cu privire la ce?

— Că am fost... atât de supărată cu privire la ce s-a întâmplat. N-ar trebui să judec pe nimeni. Nu e treaba mea.

— Toată lumea judecă, i-am spus. E în natura umană.

— Știu. Dar... nici eu nu sunt perfectă. La urma urmei, nu contează decât judecata lui Dumnezeu, și am învățat că nimeni nu poate presupune că știe voința lui Dumnezeu. Am zâmbit. Ce e? Întrebă ea.

— Felul în care vorbești îmi amintește de preotul nostru. Și el spune același lucru.

Ne-am plimbat înapoi pe plajă, și, pe măsură ce ne apropiam de casă, ne-am mutat de la marginea apei spre nisipul mai moale. Tălpile noastre alunecau la fiecare pas și o simțeam pe Savannah cum îmi strânge mâna tot mai tare. M-am întrebat dacă îmi va da drumul când vom ajunge lângă foc, și am fost dezamăgit când a făcut-o.

— Hei, strigă Tim cu o voce prietenoasă. V-ați întors.

Era și Randy acolo, cu expresia lui posomorâtă dintotdeauna. Sincer să fiu, mă cam plictisea ranchiuna lui. Brad stătea în spatele lui Susan, care se sprijinea de pieptul lui. Susan părea indecisă dacă să mimeze că e fericită, ca să poată afla mai multe detalii de la Savannah, sau să fie supărată de dragul lui Randy. Ceilalți, în mod evident indiferenți, și-au continuat conversațiile. Tim se ridică și veni spre noi.

— Cum a fost cina?

— A fost grozavă, spuse Savannah. Am gustat savoarea locală. Ne-am dus la Coliba cu Creveți.

— Pare amuzant, comentă el. M-am străduit să detectez vreo urmă de gelozie ascunsă în vocea lui, dar nu am găsit

nimic. Tim făcu semn peste umărul lui și continuă. Vrei să stai cu noi? Ne mai relaxăm puțin, ne pregătim pentru mâine.

— De fapt, mi-e cam somn. Tocmai voiam să îl conduc pe John la mașină și apoi să mă culc. La ce oră trebuie să ne trezim mâine?

— La șase. Luăm micul dejun și ajungem pe șantier la șapte și jumătate. Să nu uiți de loțiunea antisolară. O să stăm în soare toată ziua.

— O să țin minte. Să le reamintești și celorlalți.

— Am făcut-o deja, spuse el. Și o s-o mai fac încă o dată mâine. Dar stai să vezi - unii nu o să mă asculte și o să se prăjească.

— Ne vedem mâine dimineață, spuse ea.

— În regulă. Tim se întoarse către mine. Mă bucur că ai venit azi pe aici.

— Și eu, am spus.

— Și dacă te plictisești în următoarele două săptămâni, mai avem nevoie de o mână de ajutor.

Am râs.

— Știam că avea să urmeze asta.

— Sunt cine sunt, spuse el, întinzând mâna. Dar oricum, sper să ne mai vedem.

Ne-am strâns mâinile. Tim se reîntoarse în scaunul lui, iar Savannah făcu semn înspre casă. Am mers către dună, ne-am oprit să ne punem din nou sandalele, apoi am mers pe aleea de lemn, prin iarba marină, în jurul casei. Un minut mai târziu, am ajuns la mașină. Nu-mi puteam da seama de expresia feței ei în întuneric.

— M-am simțit bine în seara asta, spuse ea. Și astăzi.

Am înghițit greu.

— Când te mai pot vedea?

Era o întrebare simplă, previzibilă, dar am fost surprins să aud dorința din vocea mea. Nici măcar n-o sărutasem încă.

— Bănuiesc, spuse ea, că asta depinde de tine. Știi unde mă găsești.

— Ce zici de mâine seară? mi-a scăpat mie. Știu un alt

loc unde cântă o formație, și e foarte plăcut.

Savannah își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Ce zici de poimâine seară? Ar fi bine? În prima zi pe șantier e mereu... încântător, dar și obositor în același timp. Avem o cină mare de grup și n-aș vrea s-o ratez.

— Da, e bine, am spus eu, gândindu-mă că nu e bine deloc.

Probabil că a simțit ceva în vocea mea.

— Cum a spus și Tim, ești binevenit oricând, dacă dorești.

— Nu, e în regulă. Marți seara e bine.

Am continuat să stăm acolo, într-unul dintre momentele acelea penibile cu care nu mă voi obișnui niciodată, dar ea s-a întors înainte să pot încerca să o sărut. În mod normal, m-aș fi aruncat cu capul înainte doar să văd ce se întâmplă; poate că nu eram deschis cu privire la sentimentele mele, dar eram impulsiv și iute la acțiune. Cu Savannah mă simțeam ciudat de paralizat. Nici ea nu părea să se grăbească.

Trecu o mașină și rupse vraja. Savannah făcu un pas înspre casă, apoi se opri și își puse mâna pe brațul meu. Cu un gest inocent, mă sărută pe obraz. Era un sărut aproape frățesc, dar buzele îi erau atât de moi, iar parfumul ei m-a învăluit, persistând chiar și după ce s-a retras.

— Chiar m-am simțit bine, murmură ea. Nu cred că voi uita ziua de azi pentru foarte multă vreme.

Am simțit-o luându-și mâna de pe brațul meu, apoi dispăru într-o clipă, urcând scările către casă.

Mai târziu în seara aceea, acasă, m-am întors de pe-o parte pe alta în pat, retrăind evenimentele acelei zile. Într-un final, m-am ridicat, dorindu-mi să-i fi spus cât de mult însemnase acea zi pentru mine. Pe fereastră, am văzut o stea căzătoare traversând cerul cu o dungă albă luminoasă. Voiam să cred că e un semn bun, deși ce prevestea, nu îmi dădeam seama. Tot ce puteam să fac era să îmi reamintesc, de sute de ori, sărutul blând al lui Savannah pe obrazul meu și să mă întreb cum pot să mă îndrăgostesc de o fată pe care am cunoscut-o doar cu o zi înainte.

CINCI

— 'Neața, tată, am spus, târșâindu-mi picioarele în bucătărie. M-am chinuit să văd în lumina strălucitoare a dimineții cum tata stătea în fața aragazului. Mirosul de șuncă umplea aerul.

— O... bună, John.

M-am trântit pe scaun, încă încercând să mă trezesc.

— Da, știu că m-am trezit devreme, dar voiam să te prind înainte să pleci la muncă.

— A, spuse el. OK. Stai să mai fac ceva de mâncare.

Părea aproape încântat, în ciuda acestei intervenții în rutina lui zilnică. În momente ca acestea îmi dădea de înțeles că se bucura că sunt acasă.

— Ai făcut cafea? l-am întrebat.

— E în ibric, spuse el.

Mi-am turnat o ceașcă și m-am dus la masă. Ziarul era exact așa cum sosise. Tata îl citea întotdeauna la micul dejun și știam că nu trebuie să îl ating. Fusese întotdeauna un moft de-al lui să îl citească primul, și întotdeauna îl citea exact în aceeași ordine.

M-am așteptat ca tata să mă întrebe cum mi-a mers cu Savannah seara trecută, dar el tăcea, concentrându-se asupra gătitului. Uitându-mă la ceas, am știut că Savannah va pleca pe șantier în câteva minute și m-am întrebat dacă și ea se gândea la mine la fel de mult pe cât mă gândeam eu la ea. În agitația în care se desfășura dimineața ei haotică, mă îndoiam că se gândea la mine. Lucrul acesta m-a durut, în mod ciudat.

— Ce-ai făcut aseară? am întrebat într-un final, încercând să mi-o scot din cap pe Savannah. Continuă să gătească de parcă nu m-ar fi auzit. Tată?

— Mda? întrebă el.

— Cum ți-a mers seara trecută?

- Ce să meargă?
- Seara. S-a întâmplat ceva interesant?
- Nu, spuse el, nimic. Zâmbi la mine înainte să întoarcă niște felii în tigaie. Auzeam cum se întetește sfârâitul.
- Eu m-am simțit grozav, am început eu. Savannah e chiar deosebită. Am fost împreună la biserică ieri.
- Cumva, am sperat că va întreba mai multe despre asta, și recunosc că voiam s-o facă. Mi-am imaginat că am putea să purtăm o conversație adevărată, la fel ca cele pe care tații le au cu fiii lor, că va râde și poate va face vreo glumă sau două. În loc să facă asta, aprinse un alt ochi la aragaz. Puse puțin ulei într-o tigaie și turnă mixtura de omletă.
- Vrei să pui niște pâine în prăjitor? întrebă el.
- Am oftat.
- Sigur, am spus, știind deja că vom mânca în liniște. Nicio problemă.

Am petrecut tot restul zilei făcând surf, sau mai degrabă, încercând să fac surf. Oceanul se calmase peste noapte, iar valurile mici nu erau potrivite pentru surf. Mai rău de atât, se spărgeau mai aproape de țărm decât cu o zi înainte, și, chiar dacă prindeam vreo câteva pe care să mă urc, nu dura mult până să se domolească. În trecut, poate m-aș fi dus la Oak Island sau poate aș fi condus până la Atlantic Beach, de unde aș fi putut prinde o cursă spre Shackelford Banks în speranța că voi găsi acolo ceva mai bun. Astăzi, nu aveam deloc chef.

În loc de asta, am făcut surf acolo unde făcusem și în zilele precedente. Casa era un pic mai în josul plajei și părea aproape nelocuită. Ușa din spate era închisă, prosoapele dispăruseră și nu trecea nimeni pe la fereastră și nici nu ieșea pe terasă. M-am întrebat când se vor întoarce toți. Probabil pe la patru sau cinci și luasem deja decizia să dispar până atunci. Nu aveam niciun motiv să fiu acolo și nu voiam ca Savannah să creadă că o urmăresc.

Am plecat pe la trei și am trecut pe la Leroy's. Barul era mai întunecos și mai mizerabil decât mi-l aminteam și l-am

urât imediat ce i-am călcat pragul. Întotdeauna mă gândisem la el ca la un bar pro, adică de alcoolici profesioniști, și am văzut dovada în oamenii singuri care pierdeau vremea cu un pahar de whisky în față, sperând să găsească în el un refugiu la problemele vieții. Leroy era acolo și m-a recunoscut când am intrat. Când m-am așezat la bar, a dus în mod automat un pahar la dozatorul de bere și a început să îl umple.

— Nu te-am mai văzut de mult, comentă el. Stai departe de necazuri, da?

— Încerc, am mormăit eu. Am aruncat o privire împrejur când mi-a pus paharul în față. Îmi place cum ai schimbat locul, i-am spus, arătând peste umăr.

— Bine. Special pentru tine. Vrei să mănânci ceva?

— Nu. E suficient, mersi.

Șterse teigheaua în fața mea, apoi își aruncă prosopul zdrențăros pe umăr și plecă să ia comanda altui client. O clipă mai târziu, am simțit o mână pe umăr.

— Johnny! Ce faci pe aici?

M-am întors și l-am văzut pe unul dintre foștii mei prieteni pe care ajunseseam să îl disprețuiesc. Același lucru simțeam și acum. Uram totul la locul acela, inclusiv pe prietenii mei, și mi-am dat seama că îi urâsem dintotdeauna. Habar n-aveam de ce venisem sau de ce frecventasem vreodată în mod regulat locul acela, în afară de faptul că era acolo și nu aveam unde altundeva să mă duc.

— Hei, Toby, i-am spus.

Înalt și uscățiv, Toby se așeză lângă mine, iar când s-a întors cu fața, am văzut că avea ochii deja sticloși. Mirosea de parcă nu mai făcuse duș de zile întregi, iar cămașa îi era jechoasă.

— Tot te mai joci de-a Rambo? Întrebă el, abia inteligibil. Arăți de parcă te-ai antrenat.

— Mda, am spus eu, nevrând să intru în subiect. Tu cum o mai duci?

— Pierd vremea în majoritatea timpului. De vreo două

săptămâni, cel puțin. Am lucrat la Quick Stop până acum două săptămâni, dar proprietarul era un adevărat tâmpit.

— Tot acasă stai?

— Desigur, spuse el, părând aproape mândru de faptul acesta. Apucă sticla și luă o înghițitură adâncă, apoi își concentrează atenția asupra brațelor mele. Arăți bine. Te-ai antrenat? Întrebă din nou.

— Puțin, i-am răspuns, știind că nu-și amintește că m-a mai întrebat o dată.

— Ai mușchi.

Nu-mi venea în cap nimic altceva de spus. Toby mai luă o înghițitură.

— Hei, e o petrecere în seara asta la Mandy, spuse el. O mai ții minte pe Mandy, nu? Mda, mi-o aminteam. O fată din trecutul meu cu care ieșisem doar într-un weekend. Toby continua. Părinții ei sunt plecați la New York sau ceva de genul ăsta și o să fie un adevărat dezmaț. Noi ne-am strâns la o petrecere ca să intrăm în atmosferă. Vrei să vii cu noi?

Făcu semn peste umăr către cei patru tipi de la o masă din colț care aveau în față trei halbe goale. Pe doi dintre ei i-am recunoscut din trecut, dar pe ceilalți nu.

— Nu pot, i-am spus. Trebuie să mă întâlnesc cu tata la cină. Mersi, oricum.

— Trage-i clapa. O să fie criminal. Va fi și Kim acolo.

Altă femeie din trecutul meu, un alt memento care m-a făcut să tresar în interiorul meu. Îmi venea să vomit gândindu-mă la ce fel de persoană fusesem.

— Nu pot, i-am spus, scuturând din cap. M-am ridicat, lăsând paharul aproape plin pe teighea. I-am promis. Și mă lasă să stau cu el. Știi cum e.

Păru să înțeleagă, așa că dădu din cap.

— Atunci hai să ieșim week-end-ul ăsta. Mergem cu gașca la Ocracoke să facem surf.

— Poate, i-am spus, știind că nu aveam niciun gând să fac asta.

— Tatăl tău are același număr de telefon?

— Da.

Am plecat, fiind sigur că nu va suna niciodată și că nici eu nu mă voi mai întoarce la Leroy's.

Pe drumul spre casă, am cumpărat carne pentru cină și o pungă de salată, niște sos, și niște cartofi. N-a fost ușor să le car până acasă fără mașină, mai ales că aveam și placa de surf, dar chiar nu m-a deranjat să merg pe jos. O făcusem ani întregi, iar pantofii de acum erau mult mai confortabili decât bocancii cu care mă obișnuisem.

Ajuns acasă, am scos grătarul din garaj, alături de o pungă de cărbuni și lichid de aprins focul. Grătarul era prăfuit, de parcă nu mai fusese folosit de ani întregi. L-am așezat pe veranda din spate și l-am curățat de cenușă înainte să îl spăl cu furtunul de pânzele de păianjen, apoi l-am lăsat la soare să se usuce. Am intrat în casă, unde am adăugat niște sare, piper și niște pudră de usturoi pe carnea de friptură, am înfășurat cartofii în folie și i-am băgat la cuptor, apoi am turnat salata într-un castron. După ce s-a uscat grătarul, am aprins cărbunii și am pus masa afară pe verandă.

Tata intră chiar când puneam carnea pe grătar.

— Hei, tată, am spus uitându-mă peste umăr. M-am gândit să pregătesc cina în seara asta.

— O, spuse el. Păru să dureze o clipă să își dea seama de faptul că nu urma să gătească pentru mine. OK, spuse într-un final.

— Cum îți place friptura?

— Nu prea pătrunsă, spuse el. Continuă să stea lângă ușa culisantă de sticlă.

— Se pare că n-ai mai folosit grătarul de când am plecat, i-am spus eu. Dar ar trebui. Nimic nu e mai bun decât o friptură la grătar. Mi-a lăsat gura apă tot drumul spre casă.

— Mă duc să mă schimb de haine.

— Fripturile sunt gata cam în zece minute.

După ce a plecat, m-am întors la bucătărie, am scos cartofii și castronul de salată, alături de sosul de salată,

untul și sosul pentru friptură – și le-am pus pe masă. Am auzit ușa dinspre terasă deschizându-se, și l-am văzut pe tata ieșind cu două pahare de lapte, arătând ca un turist în croazieră. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți, cu o cămașă înflorată hawaiiană și purta șosete negre și teniși. Picioarele îi erau incredibil de albe, de parcă nu mai îmbrăcase pantaloni scurți de ani întregi. Asta dacă purtase vreodată. Stând și gândindu-mă, nu eram sigur că îl văzusem vreodată în pantaloni scurți. Am făcut tot posibilul să mă prefac că arăta normal.

— Exact la timp, i-am spus, întorcându-mă la grătar. Am pus fripturile pe două farfurii și am așezat una dintre ele în fața lui.

— Mulțumesc, spuse el.

— Cu plăcere.

Își puse salată pe farfurie și turnă sosul de salată, apoi desfăcu folia de pe cartof. Adăugă unt, apoi turnă sosul pentru friptură pe farfurie, făcând o mică baltă. Ceva normal, la care te-ai fi așteptat, doar că le-a făcut pe toate în liniște.

— Cum ți-a mers azi? l-am întrebat ca de obicei.

— La fel, răspunse el. Ca întotdeauna. Zâmbi din nou, dar nu mai adăugă nimic.

Tatăl meu, inadaptable social. M-am întrebat din nou de ce nu reușea să poarte o conversație și am încercat să mi-l imaginez în tinerețe. Cum de găsise pe cineva cu care să se căsătorească? Știam că ultima întrebare suna răutăcios, dar nu venise din ranchiună. Chiar eram curios. Am mâncat o vreme, iar zdrăngănitul furculițelor era singurul sunet care ne ținea companie.

— Savannah a spus că și-ar dori să te cunoască, am zis într-un final, încercând din nou să fac conversație.

Tata își tăia friptura.

— Domnișoara prietena ta?

Numai tata putea să folosească o expresie de genul acesta.

— Da, am spus. Cred că ți-ar plăcea de ea.

Dădu din cap.

— E studentă la UNC, i-am explicat.

Știa că e rândul lui, și am putut să îi simt ușurarea când i-a venit în cap o nouă întrebare.

— Cum ai cunoscut-o?

I-am spus despre geantă, descriind imaginea, încercând să fac povestea cât mai amuzantă posibil, dar nu răsede deloc.

— A fost drăguț din partea ta, comentă el.

Un alt punct mort în conversație. Am mai tăiat o bucată de friptură.

— Tată? Te superi dacă îți pun o întrebare?

— Desigur că nu.

— Cum ai cunoscut-o pe mama?

Era pentru prima oară, în ani de zile, când întrebam de ea. Nu simțisem niciodată nevoia să fac asta, pentru că nu făcuse niciodată parte din viața mea, pentru că nu aveam nicio amintire despre ea. Nici măcar acum nu-mi păsa; voiam doar ca el să vorbească cu mine. A stat ceva timp, și-a mai pus unt pe cartof și știam că nu voia să răspundă.

— Ne-am cunoscut la o cantină, spuse el într-un final. Era chelneriță.

Am așteptat. Nu mai părea să urmeze nimic.

— Era drăguță?

— Da, spuse el.

— Cum era?

Își zdrobi cartoful și adăugă sare, turnând cu grijă.

— Era ca tine, concluzionă el.

— La ce te referi?

— Ăăă... Ezită. Putea fi... încăpățânată.

Nu eram sigur ce să cred, nici măcar nu știam la ce se referise. Înainte să mai meditez la asta, se ridică de la masă și își luă paharul.

— Mai vrei niște lapte? întrebă el, și am știut că nu va mai spune nimic altceva despre ea.

ŞASE

Timpul este relativ. Ştiu că nu sunt primul care să realizeze asta și nici pe departe cel mai faimos, iar constatarea mea nu avea nimic de-a face cu energia, sau masa, sau viteza luminii, sau cu orice altceva ar fi declarat Einstein. Avea mai degrabă de-a face cu orele care abia treceau în timp ce o așteptam pe Savannah.

După ce tata și cu mine am terminat de luat cina, m-am gândit la ea; m-am gândit din nou la ea imediat după ce m-am trezit. Mi-am petrecut ziua făcând surf și, deși valurile erau mai bune decât fuseseră cu o zi înainte, nu mă puteam concentra cu adevărat și am decis să renunț pe la amiază. M-am gândit dacă să mănânc sau nu un cheeseburger la un local mic de lângă plajă – au cei mai buni burgeri din oraș, apropo dar, chiar dacă aveam chef, m-am dus direct acasă, sperând că o voi convinge pe Savannah să iasă mai târziu la un burger. Am citit puțin din ultimul roman al lui Stephen King, am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu un tricou cu guler, apoi am mai citit vreo două ore până să mă uit la ceas și să îmi dau seama că au trecut doar douăzeci de minute. La asta mă refeream când spuneam că timpul e relativ.

Când a ajuns acasă, tata a văzut că sunt îmbrăcat pentru a ieși și mi-a oferit cheile mașinii.

— Te vezi cu Savannah? întrebă el.

— Da, i-am spus ridicându-mă de pe canapea. Am luat cheile. S-ar putea să vin iar târziu.

Se scărpină la ceafă.

— OK, spuse el.

— Luăm micul dejun mâine?

— OK. Dintr-un motiv pe care nu-l puteam înțelege, părea aproape speriat.

— Bine, i-am spus. Ne vedem mai târziu, OK?

— Probabil voi dormi.

— N-am vorbit serios.

— Aha, spuse el. OK.

M-am îndreptat spre ușă. Exact când am deschis-o, l-am auzit oftând.

— Și mie mi-ar plăcea s-o cunosc pe Savannah, spuse el atât de încet, că abia am auzit.

Cerul era încă strălucitor, iar soarele își vărsa lumina deasupra apei când am ajuns la casă. În timp ce coboram din mașină, mi-am dat seama că aveam emoții. Nu-mi aminteam când fusese ultima oară când am avut emoții din cauza unei fete, dar nu puteam scăpa de gândul că lucrurile s-ar fi putut schimba între noi, cumva. Nu știam cum sau de ce simțeam așa ceva; tot ce știam era că nu eram sigur ce să fac dacă temerile mele se adevereau.

Nu m-am deranjat să bat la ușă, ci am intrat pur și simplu. Sufrageria era goală, dar le auzeam vocile prin hol, iar pe terasa din spate era grupul obișnuit de persoane. Am ieșit și am întrebat de Savannah și mi s-a spus că era la plajă.

Am luat-o la vale pe nisip și am înțepenit când am văzut-o așezată lângă dună, alături de Randy, Brad și Susan. Nu mă observase și am auzit-o râzând la ceva ce spusese Randy. Ea și cu Randy păreau un cuplu la fel ca Susan și Brad. Știam că nu erau, că probabil discutau despre casa pe care o construiau sau împărtășeau experiența ultimelor două zile, dar nu mi-a plăcut. La fel cum nu mi-a plăcut nici faptul că Savannah stătea la fel de aproape de Randy cum stătuse de mine. În timp ce stăteam acolo, m-am întrebat dacă își mai amintea de întâlnirea noastră, dar ea a zâmbit când m-a văzut de parcă nu era nimic în neregulă.

— Iată-te, spuse ea. Mă întrebam când o să apari.

Randy rânji. În ciuda comentariului ei, avea pe față o

expresie aproape victorioasă. „Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă“, părea să spună.

Savannah se ridică și veni spre mine. Purta o bluză albă fără mâneci și o fustă subțire, lejeră, care se legăna când mergea. I-am văzut umerii bronzăți, în urma orelor petrecute în soare. Când s-a apropiat, s-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat pe obraz.

— Bună, spuse ea, înconjurându-mi talia cu un braț.

— Bună.

Se lăsă puțin pe spate, de parcă mi-ar fi evaluat expresia.

— Arăți de parcă ți-ar fi fost dor de mine, spuse ea, tachinându-mă.

Ca de obicei, nu puteam să mă gândesc la un răspuns, iar ea mi-a făcut cu ochiul văzând inabilitatea mea de a recunoaște că așa era.

— Poate că și mie mi-a fost dor de tine, adăugă ea.

I-am atins umărul gol.

— Ești gata de plecare?

— Mai gata ca niciodată, spuse ea.

Am pornit spre mașină și am luat-o de mână, atingerea ei făcându-mă să simt că totul e bine pe lume. Mă rog, aproape totul...

M-am îndreptat de spate.

— Te-am văzut stând de vorbă cu Randy, i-am spus, încercând să îmi mențin vocea neutră.

Savannah mă strânse de mână.

— Serious?

Am încercat din nou.

— Înțeleg că ați început să vă cunoașteți mai bine de când lucrați împreună.

— Cu siguranță. Am avut dreptate, să știi. E un tânăr drăguț. După ce termină aici, se duce la New York pentru un internship de șase săptămâni la Morgan Stanley.

— Hmm, am mormăit eu.

Savannah râse discret.

— Nu-mi spune că ești gelos.

— Nu sunt.

— Bine, conchise ea, strângându-mă din nou de mână. Pentru că nu ai motive.

M-am agățat de acele ultime cuvinte. Nu avusese de ce să le spună, dar eram peste măsură de fericit că o făcuse. Când am ajuns la mașină, i-am deschis portiera.

— Mă gândeam să te duc la Oysters, i-am spus. E un club de noapte un pic mai jos pe plajă. Mai târziu va cânta și o formație și putem merge să dansăm.

— Și ce facem până atunci?

— Ți-e foame? am întrebat-o, gândindu-mă la cheeseburgerul la care renunțasem mai devreme.

— Puțin, spuse ea. Am luat o gustare când m-am întors, deci încă nu mi-e așa de foame.

— Atunci facem o plimbare pe plajă?

— Hmm... poate mai târziu.

Era clar că avea altceva în minte.

— De ce nu îmi spui tu ce vrei să facem?

Se luminează la față.

— Ce-ar fi să mergem să îl salutăm pe tatăl tău?

Nu eram sigur că o auzisem bine.

— Serios?

— Da, serios, spuse ea. Doar puțin. Apoi mergem să mâncăm și să dansăm.

Când am ezitat, și-a pus o mână pe umărul meu.

— Te rog?

Nu eram foarte fericit să merg cu ea acasă, dar mi-a fost imposibil s-o refuz, după felul în care mă rugase. Bănuiesc că mă obișnuiam cu asta, dar aș fi preferat s-o am numai pentru mine tot restul serii. Nici nu înțelegeam de ce voia să îl vadă pe tata în seara asta, decât dacă nu era la fel de încântată ca mine de ideea de a rămâne singuri. Să fiu sincer, gândul acesta mă deprima.

Și totuși, era într-o dispoziție bună în timp ce povestea despre munca pe care o făcuseră în ultimele două zile. Mâine plănuiau să se apuce de ferestre. Se pare că Randy lucrase alături de ea în ambele zile, ceea ce explica „noua

lor prietenie“. Așa o descria ea. Mă îndoiam că Randy și-ar fi descris interesul în același mod.

Am parcat pe alee câteva minute mai târziu și am observat că era lumina aprinsă în biroul tatei. Când am oprit motorul, m-am moșmondit cu cheile înaintea să cobor.

— Ți-am spus că tata nu prea vorbește, nu?

— Da, îmi spuse. Nu contează, să știi. Pur și simplu vreau să îl cunosc.

— De ce? am întrebat-o. Știi cum suna, dar nu m-am putut abține.

— Pentru că, spuse ea, e singura ta rudă. Și el este cel care te-a crescut.

O dată ce tata a trecut peste șocul reîntoarcerii mele împreună cu Savannah și s-au făcut prezentările, și-a trecut repede mâna prin părul rar și s-a holbat la podea.

— Îmi pare rău că nu am sunat mai întâi, dar nu e vina lui John, spuse ea. E numai vina mea.

— O, spuse el. E OK.

— V-am prins într-un moment nepotrivit?

— Nu. Ridică privirea, apoi fixă din nou podeaua. Mă bucur să te cunosc, spuse el.

Pentru un moment, am stat cu toții în sufragerie, fără să spunem nimic. Savannah avea un zâmbet ușor pe buze, dar m-am întrebat dacă tata își dădea seama.

— Ai vrea să bei ceva? întrebă el, de parcă și-ar fi amintit brusc că trebuia să facă pe gazda.

— Nu, nimic, mulțumesc, spuse ea. John mi-a povestit că sunteți un mare colecționar de monede.

Se întoarse spre mine, de parcă s-ar fi întrebat ce să răspundă.

— Încerc, spuse într-un final.

— Asta am întrerupt noi într-un mod atât de nepoliticos? întrebă ea, utilizând același ton tachinant pe care îl folosea cu mine. Spre surpriza mea, l-am auzit pe tata scoțând un chicotit nervos. Nu sonor, dar totuși un chicotit. Uimitor.

— Nu, nu m-ați întrerupt. Tocmai examinam o nouă

monedă pe care am primit-o azi.

În timp ce vorbea, îl simțeam cum încerca să îmi prindă reacția. Savannah ori n-a observat, ori s-a prefăcut că n-a observat.

— Serious? Întrebă ea. Ce fel de monedă?

Tata și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul. Apoi, spre uimirea mea, a ridicat privirea și a întrebat-o.

— Ai vrea s-o vezi?

Am petrecut patruzeci de minute în biroul lui.

În majoritatea timpului, am stat în birou și l-am ascultat pe tata spunând povești pe care le știam pe de rost. Ca majoritatea colecționarilor, păstra doar câteva monede acasă, și nu aveam nici cea mai mică idee unde erau depozitate celelalte. Își aducea prin rotație câte o parte din colecție la fiecare două săptămâni, iar noi monede apăreau ca prin minune. De obicei, nu se aflau în biroul lui mai mult de douăsprezece odată și nu erau deloc valoroase, dar am avut impresia că i-ar fi putut arăta lui Savannah o monedă obișnuită de un penny cu chipul lui Lincoln și ea tot ar fi fost vrăjită. Puse zeci de întrebări, întrebări la care i-aș fi putut răspunde și eu sau orice carte despre colecțiile de monede, dar pe măsură ce treceau minutele, întrebările ei deveneau mai subtile. În loc să întrebe de ce e valoroasă o anumită monedă, întreba când și unde o găsisse, spunându-i-se, în același timp, povești despre week-end-uri plictisitoare din tinerețea mea, petrecută în locuri precum Atlanta, Charleston, Raleigh și Charlotte.

Tata vorbi mult despre călătoriile acelea. Mă rog, mult pentru el. Încă mai avea tendința de a se retrage în sine perioade lungi, dar probabil îi spusese lui Savannah în acele patruzeci de minute mai multe decât îmi spusese mie de când ajunsese acasă. Din punctul meu de vedere, vedeam pasiunea la care se referise ea, dar era o pasiune pe care o mai văzusem de mii de ori, și nu mi-am schimbat părerea că tata folosea monedele ca pe o metodă de a evita viața în loc s-o trăiască. Încetasem să mai discut cu el

despre monede, pentru că voiam să discut despre altceva; tata încetase să mai vorbească, deoarece știa ce părere am și nu putea să mai discute despre nimic altceva.

Și totuși...

Tata era fericit, iar eu știam asta. Vedeam cum îi străluceau ochii când gesticula înspre o monedă, arătându-i anul când fusese fabricată sau cât de fragilă fusese ștanța sau cum oscila valoarea unei monede în funcție de săgețile sau de ghirlandele de pe ea. I-a arătat lui Savannah machete de monede, unele bătute la West Point, tipul lui favorit de monede colecționabile. Scoase o lupă ca să îi arate defectele lor, iar când Savannah a luat lupa, am văzut satisfacția de pe fața tatălui meu. În ciuda sentimentelor mele cu privire la monede, nu mă puteam abține să nu zâmbesc, doar pentru că îl vedeam pe tata așa de fericit.

Dar el încă era tatăl meu și nu s-a petrecut niciun miracol. Odată ce i-a arătat monedele și i-a spus totul despre ele și despre cum fuseseră adunate, comentariile îi deveniră tot mai rare. Începu să se repete și își dădu seama de asta, ceea ce îl determină să se retragă și să tacă tot mai mult. În acest timp, Savannah trebuie să-i fi simțit disconfortul tot mai puternic, pentru că arată către monedele de pe birou.

— Mulțumesc, domnule Tyree. Simt că într-adevăr am învățat ceva.

Tata zâmbi, evident flatat, și am considerat că e rândul meu să intervin.

— Da, a fost grozav. Dar ar trebui să mergem, am spus eu.

— A, OK.

— A fost minunat să vă cunosc.

Când tata a dat din nou din cap, Savannah s-a înclinat și l-a îmbrățișat.

— Să mai facem asta o dată, șopti ea, și, deși tata îi răspunse la îmbrățișare, mi-a reamintit de îmbrățișările fără viață pe care le primeam când eram copil. M-am întrebat dacă și ea s-a simțit la fel de ciudat cum se simțise el.

În mașină, Savannah păru pierdută în gânduri. Aș fi întrebat-o ce părere îi făcuse tata, dar nu eram sigur că voiam să aud răspunsul. Știam că tata și cu mine nu aveam cea mai bună relație, dar avusese dreptate când spusese că era singura mea rudă și că mă crescuse. Eu mă puteam plânge cu privire la el, dar ultimul lucru pe care voiam să îl aud era s-o facă și altcineva.

Totuși, nu credeam că ea ar spune ceva negativ, pur și simplu pentru că nu era în natura ei, și când s-a întors spre mine, zâmbea.

— Mulțumesc că m-ai dus să îl cunosc, spuse ea. Are o inimă așa de... caldă.

Nu mai auzisem pe nimeni care să îl descrie în acest mod, dar mi-a plăcut.

— Mă bucur că ți-a plăcut de el.

— Așa e, spuse ea, părând sinceră. E... delicat. Mă privi. Dar cred că înțeleg de ce te-ai băgat în atâtea necazuri când erai adolescent. Nu mi s-a părut genul de tată care să dea legea jos din pod.

— N-a făcut-o, am confirmat eu.

Îmi aruncă o privire jucăușă.

— Și răul de tine ai profitat de asta.

Am râs.

— Da, bănuiesc că așa am făcut.

Savannah scutură din cap.

— Ar fi trebuit să știi mai bine.

— Eram doar un puști.

— Aa, vechea scuză cu tinerețea. Știi că nu ține, nu? Eu n-am profitat niciodată de părinții mei.

— Da, copilul perfect. Cred că ai menționat asta.

— Te amuzi pe seama mea?

— Nu, sigur că nu.

Continuă să se holbeze la mine.

— Ba cred că da, afirmă ea într-un final.

— OK, poate puțin.

Se gândi la răspunsul meu.

— Ei, poate că am meritat asta. Dar pentru informația ta, n-am fost perfectă.

— Nu?

— Desigur că nu. Îmi amintesc foarte bine, de exemplu, că în clasa a patra am luat nouă la o lucrare de control.

M-am prefăcut șocat.

— Nu! Nu se poate așa ceva!

— E adevărat.

— Și cum ți-ai revenit?

— Cum crezi? Dădu din umeri. Mi-am spus că nu se va mai întâmpla niciodată.

Nu m-am îndoit de asta.

— Acum ți-e foame?

— Credeam că nu mai întreb.

— Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Își ridică părul într-o coadă lejeră, apoi îi dădu drumul.

— Ce zici de un cheeseburger mare, cu de toate?

Imediat ce a spus asta, m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva Savannah era prea bună să fie adevărată.

ȘAPTE

— Trebuie să recunosc că mă duci să mănânc în cele mai interesante locuri, spuse Savannah, privind peste umăr. La distanță, dincolo de dună, puteam vedea un șir lung de clienți stând la coadă la standul cu burgeri al lui Joe în mijlocul unei parcări acoperite cu pietriș.

— E cel mai bun din oraș, am spus, mușcând din burgerul enorm.

Savannah stătea aproape de mine, pe nisip, cu fața la apă. Burgerii erau fantastici, buni și consistenți, și, deși cartofii erau cam uleioși, se potriveau foarte bine. În timp ce mânca, Savannah privea marea, iar în lumina difuză, m-am trezit gândind că se simțea mai acasă aici decât mine.

M-am gândit din nou la modul în care vorbise cu tatăl meu. De fapt, la modul în care vorbea cu toată lumea, inclusiv cu mine. Avea rara calitate de a fi exact așa cum voiau oamenii să fie când era cu ei și totuși să rămână fidelă principiilor ei. Nu mă puteam gândi la nimeni altcineva care să semene cu ea cât de cât la înfățișare sau la personalitate, și m-am întrebat din nou de ce mă plăcea. Mai diferiți de atât nici că puteam fi. Ea era o fată de la munte, talentată și dulce, crescută de părinți grijulii, cu dorința de a-i ajuta pe cei la nevoie; eu eram un soldat tatuat, cam necizelat, și un străin în propria casă. Amintindu-mi cum se purtase cu tata, mi-am dat seama cât de bine au crescut-o părinții ei. Iar în timp ce stătea lângă mine, am început să îmi doresc să fiu mai mult ca ea.

— La ce te gândești?

Vocea ei, curioasă, dar delicată, mă trezi din gânduri.

— Mă întrebam de ce ești aici, am mărturisit.

— Pentru că îmi place plaja. Nu pot s-o admir foarte des. Nu sunt valuri sau bărci de prins creveții acolo de unde vin. Când mi-a văzut privirea, m-a mângâiat pe mână. Glumesc,

spuse ea. Îmi pare rău. Sunt aici pentru că aici vreau să fiu.

Am pus deoparte ce mai mi-a rămas din burger, întrebându-mă de ce îmi păsa atât de mult. Era un sentiment nou pentru mine, unul cu care nu eram sigur că mă voi obișnui. Mă mângâie pe braț și se întoarse din nou spre apă.

— E minunat aici. Dacă ar fi și un apus peste apă, ar fi perfect.

— Ar trebui să mergem la celălalt capăt al țării, am spus.

— Serios? Încerci să îmi spui că soarele apune la vest?

Am observat strălucirea malițioasă din ochii ei.

— Așa am auzit, oricum.

Mâncase numai jumătate din cheeseburger, și a pus restul în pungă, apoi a adăugat și resturile rămase de la mine. După ce a împăturit punga ca să n-o ia vântul, și-a întins picioarele și s-a întors spre mine, arătând seducătoare și inocentă în același timp.

— Vrei să știi la ce mă gândeam eu? Întrebă ea.

Am așteptat, îmbătându-mă cu imaginea ei.

— Mă gândeam că mi-aș fi dorit să fi fost cu mine zilele astea. Vreau să spun, mi-a plăcut să îi cunosc mai bine pe ceilalți. Am luat prânzul împreună, și cina de aseară a fost amuzantă, dar mi se părea că ceva nu e în regulă, că lipsește ceva. Abia când te-am văzut venind pe plajă, mi-am dat seama că tu ești acela.

Am înghițit în sec. În altă viață, în alt timp, aș fi sărutat-o în momentul acela, dar, chiar dacă o doream, nu am făcut-o. În loc de asta, tot ce am putut să fac a fost să mă holbez la ea. Mi-a întâlnit privirea fără nicio urmă de timiditate.

— Când m-ai întrebat de ce sunt aici, am glumit pentru că am crezut că răspunsul este evident. Mi se pare cumva... că e un lucru bun să petrec timp cu tine. E ușor, așa cum ar trebui să fie. Cum e și cu părinții mei. Pur și simplu se simt bine împreună, și îmi amintesc că am crescut cu gândul că o să vreau să am și eu așa ceva într-o zi. Făcu o pauză. Mi-ar plăcea să îi cunoști cândva.

Mi s-a uscat gâtul.

— Și mie mi-ar plăcea.

Savannah își strecură mâna într-a mea cu ușurință, împletindu-și degetele cu ale mele.

Am stat într-o liniște plăcută. La marginea apei, rândunicile de mare își băgau ciocurile în nisip în căutarea hranei; un cârd de pescăruși se împrăștie când un val se sparse la mal. Cerul se întunecase, iar norii erau mai amenințători. În sus pe plajă, puteam vedea cupluri rătăcite plimbându-se sub un cer tot mai violet.

În timp ce stăteam, aerul se umplea de ceața umedă a valurilor care se spărgeau. M-am minunat de cât de nou mi se părea totul. Era un sentiment nou și totuși confortabil, de parcă ne cunoșteam dintotdeauna. Și totuși nu eram un cuplu adevărat. Iar o voce din mintea mea îmi reaminti *că e posibil nici să nu fim vreodată*. În mai puțin de o săptămână urma să mă întorc în Germania și toate astea se vor termina. Petrecusem destul timp cu tovarășii mei ca să știu că e nevoie de ceva mai mult decât niște zile speciale ca o relație să supraviețuiască, mai ales una care se întindea peste Oceanul Atlantic. Auzisem tipi din detașamentul meu care jurau că sunt îndrăgostiți când se întorceau din permisie – și poate că erau –, dar nu dura niciodată.

Petrecând ceva timp cu Savannah, am început să mă întreb dacă era posibil să sfidez regula. Voiam mai mult de la ea și, indiferent de ce se va întâmpla între noi, știam că nu o voi uita niciodată. Oricât de nebunește suna, ea devenea parte din mine, și deja uram faptul că nu vom putea fi împreună și mâine. Sau în următoarea zi, sau în următoarea. Poate că, mi-am spus în sinea mea, puteam să învingem soarta.

— Acolo! am auzit-o strigând. Arătă înspre ocean. În valuri.

Am scanat oceanul de culoarea metalului, dar n-am văzut nimic. Savannah se ridică brusc în picioare și începu să alerge către apă.

— Vino, strigă ea peste umăr! Grăbește-te!

M-am ridicat și am pornit după ea, nedumerit. Am alergat

și eu, ajungând-o din urmă. Se opri la marginea apei și am auzit-o respirând greu.

— Ce se întâmplă? am spus eu.

— Chiar acolo!

Când am privit mai cu atenție, am văzut la ce se referea. Trei dintre ei pluteau pe valuri, unul după celălalt, apoi dispăreau din vedere sub apă, doar ca să apară un pic mai încolo, mai aproape de plajă.

— Pui de delfini, i-am spus. Trec pe lângă insulă aproape în fiecare seară.

— Știu, spuse ea, dar arată de parcă ar face surf.

— Da, bănuiesc că da. Se distrează pur și simplu. Acum că toată lumea a ieșit din apă, li se pare că se pot juca în siguranță.

— Vreau să intru în apă cu ei. Întotdeauna mi-am dorit să înot cu delfinii.

— Vor înceta să se mai joace sau se vor duce mai în larg, acolo unde nu-i poți ajunge. Sunt ciudați din punctul acesta de vedere. Dacă sunt curioși, se apropie la câțiva metri de tine și te privesc, dar dacă încerci să te iei după ei, te lasă cu ochii în soare.

Am continuat să privim delfinii în timp ce se îndepărtau de noi, dispărând în cele din urmă din vedere sub un cer care devenise opac.

— Probabil ar trebui să mergem, i-am spus.

Ne-am întors la mașină, oprindu-ne să ridicăm punga cu resturile de mâncare.

— Nu sunt sigur că formația a început deja să cânte, dar nu cred că mai durează mult.

— Nu contează, spuse ea. Sunt sigură că putem găsi ceva de făcut. Și oricum, ar trebui să te avertizez, nu sunt o bună dansatoare.

— Nu trebuie să mergem dacă nu vrei. Am putea să mergem în altă parte dacă dorești.

— Ca de exemplu unde?

— Îți plac navele?

— Ce fel de nave?

— Unele mari, i-am spus. Știi un loc de unde putem să vedem nava USS North Carolina.

Făcu o față amuzantă din care mi-am dat seama că răspunsul era nu. Nu era prima oară când îmi doream să stau singur. Dar oricum, nu-mi făceam iluzia că ar fi venit cu mine acasă dacă aș fi stat singur. Dacă aș fi fost în locul ei, nici eu n-aș fi mers. Sunt doar un om.

— Așteaptă, spuse ea, știi unde putem merge. Vreau să îți arăt ceva.

Intrigat, am întrebat unde?

Având în vedere că oamenii lui Savannah își începuseră lucrul cu numai o zi înainte, construcția era surprinzător de avansată. Scheletul era deja terminat, iar acoperișul fusese și el ridicat. Savannah se uită pe fereastra mașinii înainte să se întoarcă spre mine.

— Ai vrea să faci un tur? Să vezi ce facem?

— Mi-ar face plăcere, am spus.

Am ieșit după ea din mașină, observând cum se juca lumina lunii pe trăsăturile ei. Când am pășit pe noroiul de pe șantier, mi-am dat seama că se auzeau cântece de la un radio așezat la fereastra bucătăriei unui vecin. La câțiva pași de intrare, Savannah arătă spre construcție cu mândrie evidentă. M-am apropiat de ea îndeajuns cât să o înconjur cu brațul, iar ea și-a lăsat capul pe umărul meu și s-a relaxat în îmbrățișarea mea.

— Aici mi-am petrecut ultimele două zile, spuse ea aproape șoptit în tăcerea nopții. Ce părere ai?

— E grozavă, i-am spus. Pariez că familia e încântată.

— Da, este. Și e o familie așa deosebită. Chiar merită locul acesta pentru că a fost o luptă pentru ei. Uraganul Fran le-a distrus casa, dar, ca mulți alții, nu au avut asigurare împotriva inundațiilor. E o mamă singură cu trei copii - soțul ei a părăsit-o cu ani în urmă - și dacă i-ai cunoaște, ți-ar plăcea de ei. Copiii iau toți note mari și cântă în corul de tineret al bisericii. Și sunt atât de politicoși și de amabili... se vede că mama lor a muncit mult pentru a

le da o educație bună, înțelegeți?

— Să înțeleg că i-ai cunoscut?

Dădu din cap înspre casă.

— Au fost aici în astea două zile. Se îndreptă de spate. Vrei să arunci o privire înăuntru?

I-am dat drumul din îmbrățișare fără tragere de inimă.

— Arată-mi drumul.

Nu era o casă mare - cam ca a tatălui meu -, dar parterul era mai deschis, ceea ce o făcea să pară mai mare. Savannah m-a luat de mână și m-a plimbat prin fiecare cameră, arătându-mi principalele caracteristici și imaginându-și restul detaliilor. Se gândi care ar fi tapetul ideal pentru bucătărie și culoarea gresiei din hol, materialele perdelelor din sufragerie, și cum ar putea decora etajera de deasupra șemineului. Vocea ei transmitea aceeași mirare și bucurie pe care și-o exprimase când văzuse delfinii. Pentru o clipă, am avut viziunea ei atunci când era copil.

M-a condus înapoi către ușa de la intrare. În zare, se auzeau primele bubuituri de tunete. Așa cum stăteam acolo în prag, am tras-o mai aproape de mine.

— Va fi și o verandă, spuse ea, cu destul spațiu pentru două balansoare sau chiar un leagăn. Vor putea să stea aici în serile de vară sau să se adune după biserică. Îmi arată. Uite, biserica e chiar acolo. De aceea, locația aceasta e atât de perfectă pentru ei.

— Pari că îi cunoști foarte bine.

— Nu, nu chiar, spuse ea. Am vorbit puțin cu ei, dar restul îl intuiesc.

Am făcut asta cu fiecare casă la a cărei construcție am ajutat - mă plimb prin ea și încerc să îmi imaginez cum vor fi viețile proprietarilor. Mi se pare mai amuzant să lucrez la casă așa.

Luna era acum ascunsă după nori, iar cerul era întunecat. La orizont, fulgerul brăzdă cerul, iar un moment mai târziu, începu să cadă o ploaie domoală, care răpăia pe acoperiș. Stejarii care mărgineau strada, grei de frunze, foșniră în

briza ușoară când tunetul răsună prin casă.

— Dacă vrei să mergem, ar trebui să plecăm înainte să înceapă furtuna.

— Nu avem unde să mergem, îți amintești? Și oricum, întotdeauna mi-au plăcut furtunile.

Am tras-o mai aproape, mirosindu-i parfumul. Părul ei mirosea dulce, precum căpșunile coapte.

În timp ce priveam, ploaia se intensifică într-o aversă continuă care cădea perpendicular pe pământ. Felinarele stradale erau singura sursă de lumină, făcând ca fața lui Savannah să fie pe jumătate în întuneric.

Tunetul explodează deasupra noastră, iar afară începu să toarne cu găleata. Vedeam cum ploaia sufla pe podeaua acoperită cu talaș, formând bălți mari în mizerie, și eram recunoscător că, în ciuda ploii, era destul de cald. Într-o parte, am observat câteva lăzi goale. Am plecat de lângă ea să le adun, apoi le-am aranjat într-o improvizație de scaun. Nu era foarte confortabil, dar era mai bine decât să stăm în picioare.

Când Savannah s-a așezat lângă mine, am știut deodată că făcusem cel mai bun lucru venind aici. Era prima oară când eram cu adevărat singuri, dar stând acolo unul lângă altul, mă simțeam de parcă am fi fost împreună dintotdeauna.

OPT

Lăzile, tari și inconfortabile, m-au făcut să mă întreb dacă fusese o idee bună, dar pe Savannah nu păru s-o deranjeze. Sau se prefăcea că n-o deranjează. Se lăsă pe spate, simți marginea lăzii din spate intrându-i în carne, apoi se ridică din nou.

— Îmi pare rău, i-am spus eu, am crezut că va fi mai confortabil.

— E în regulă. Nici nu pot să stau în picioare de oboseală și mă dor tălpile. E perfect așa.

Da, m-am gândit că era. Mi-am adus aminte de nopțile în care fusesem de gardă, când îmi imaginam cum ar fi să stau lângă fata visurilor mele și să simt că totul e bine pe lume. Acum știam ce îmi lipsise în toți acești ani. Când am simțit capul lui Savannah pe umăr, m-am trezit că îmi doresc să nu mă fi înrolat. Mi-am dorit să nu fi fost staționat peste ocean și să fi ales un alt drum în viață, unul care să-mi fi permis să fac în continuare parte din viața ei. Să fiu student la Chapel Hill, să îmi petrec o parte din vacanța de vară construind case, să călăresc împreună cu ea.

— Ești foarte tăcut, am auzit-o remarcând.

— Îmi pare rău, am spus. Mă gândeam la seara aceasta.

— La lucruri bune, sper.

— Da, la lucruri bune.

Își schimbă locul pe scaun, și i-am simțit piciorul frecându-se ușor de al meu.

— Și eu. Dar mă gândeam la tatăl tău, spuse ea. A fost întotdeauna așa cum a fost în seara asta? Cam timid și uitându-se într-o parte când vorbește cu oamenii?

— Mda, i-am spus. De ce?

— Eram doar curioasă, spuse ea.

La câțiva pași de noi, furtuna părea să atingă momentul de maximă intensitate, în timp ce o nouă perdea de ploaie

se desprinsese din nori. Pe toate părțile casei curgea apa în cascade. Fulgerul brăzdă cerul din nou, mai aproape de data asta, iar tunetul bubui ca un tun. Dacă ar fi existat ferestre, probabil că le-ar fi zdrăngănit ramele.

Savannah se trase mai aproape, iar eu mi-am pus brațul în jurul ei. Își încrucișă picioarele în zona gleznelor și se sprijini de mine, și am simțit că aș putea s-o țin așa o veșnicie.

— Ești diferit de majoritatea tipilor pe care îi cunosc, observă ea, cu vocea joasă și intimă în urechea mea. Mai matur, mai puțin... frivol, cred.

Am zâmbit pentru că mi-a plăcut ce a spus.

— Și nu uita de tunsoarea mea cazonă și de tatuaje.

— Tunsoarea cazonă, da. Tatuajele... ei bine, bănuiesc că fac parte din pachet, dar nimeni nu e perfect.

Am înghiontit-o și m-am prefăcut rănit.

— Ei, dacă știam ce părere ai, nu mi le-aș fi făcut.

— Nu te cred, spuse ea, trăgându-se înapoi. Dar îmi cer scuze - n-ar fi trebuit să spun asta. Vorbeam mai mult de cum m-aș simți eu dacă aș vrea să-mi fac unul. Pe tine, au tendința de a proiecta o anumită... imagine, și cred că ți se potrivește.

— Ce fel de imagine?

Arătă spre tatuaje, pe rând, începând cu caracterele chinezești.

— Acesta îmi spune că îți trăiești viața după propriile reguli și nu-ți pasă întotdeauna de ce cred oamenii. Cel cu infanteria arată că ești mândru de ceea ce faci. Iar sârma ghimpată... ei bine, asta are legătură cu cine erai când erai adolescent.

— Ia uite ce profil psihologic mi-ai făcut. Și eu care credeam că pur și simplu îmi plac modelele.

— Mă gândesc să am ca specializare secundară psihologia.

— Cred că deja ești specializată.

Deși vântul se întetise, ploaia începea în sfârșit să se potolească.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? Întrebă ea, schimbând brusc subiectul.

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere.

— Asta a venit din senin.

— Mi s-a spus că imprevizibilitatea adâncește misterul feminin.

— O, așa e. Dar ca să îți răspund la întrebare, nu știu.

— Cum poți să nu știi?

Am ezitat, încercând să mă gândesc ce să spun.

— Am ieșit cu o fată acum câțiva ani, și, la momentul respectiv, credeam că sunt îndrăgostit. Sau cel puțin, asta îmi spuneam mie însumi. Dar acum, când mă gândesc la trecut, nu mai sunt... sigur. Țineam la ea și îmi făcea plăcere să îmi petrec timpul cu ea, dar când nu eram împreună, abia mă gândeam la ea. Eram împreună, dar nu eram un cuplu, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Se gândi la răspunsul meu, dar nu spuse nimic. După un timp, m-am întors spre ea.

— Dar tu? Ai fost vreodată îndrăgostită?

Fața i se întunecă.

— Nu, spuse ea.

— Dar ai crezut că ești. Ca și mine, nu? Când a tras puternic aer în piept, am continuat. În detașamentul meu, trebuie să folosesc anumite cunoștințe de psihologie. Și instinctele mele îmi spun că ai avut o relație serioasă în trecut.

Zâmbi, dar era un zâmbet trist.

— Știam că îți vei da seama, spuse ea cu vocea domoală. Dar ca să îți răspund la întrebare, da, am avut o relație serioasă. În primul an de facultate. Și da, am crezut că îl iubesc.

— Ești sigură că nu l-ai iubit?

A durat mult până mi-a răspuns.

— Nu, murmură ea. Nu sunt sigură.

Am privit-o fix.

— Nu trebuie să îmi spui...

— E în regulă, spuse ea, ridicând o mână ca să mă

Înterupă. Dar e greu. Am încercat să uit toată povestea și e ceva ce nu le-am povestit niciodată părinților mei. De fapt, n-am povestit nimănui. E așa un clișeu, știi? Fata din provincie care se duce la facultate și întâlnește un tip arătos din ultimul an, care e și președintele frăției lui. El e popular și bogat, și fermecător, și mica boboacă e impresionată că el ar putea fi interesat de cineva ca ea. El o tratează ca și cum ar fi specială, și ea știe că celelalte boboace sunt geloase, așa că începe să se simtă specială. Este de acord să meargă la balul de iarnă cu el și cu alte cupluri la unul dintre acele hoteluri elegante din afara orașului, deși a fost avertizată că tipul nu e așa de bun și de sensibil cum pare să fie, și că, de fapt, e genul de băiat care face creștături pe tăblia patului pentru fiecare fată cu care se culcă. Închise ochii de parcă și-ar fi adunat energia ca să continue. Fata trece peste părerile corecte ale prietenilor ei, și chiar dacă nu bea alcool, iar el îi aduce fără probleme o apă minerală, ea începe să se simtă amețită, iar el se oferă să o ducă înapoi în camera de hotel ca să se întindă. Iar următorul lucru pe care și-l amintește e că sunt pe pat și se sărută, iar ei îi place la început, dar camera se învâрте amețitor, și abia mai târziu îi trece prin cap că poate cineva – poate el – i-a pus ceva în băutură și că acum se petrece fenomenul cu creștatul numelui ei pe tăblia patului. Cuvintele ei veniră mai repede, rostogolindu-se unul după altul. Apoi el începe s-o pipăie pe sâni și îi rupe rochia și chiloții, dar el e peste ea și e atât de greu și nu-l poate da jos, iar ea se simte tare neajutorată și vrea ca el să se oprească, pentru că ea nu a mai făcut asta niciodată, dar e atât de amețită că nu mai poate vorbi și nu poate striga după ajutor, și probabil că el s-ar fi impus dacă nu ar fi intrat din întâmplare alt cuplu care stătea cu ei în cameră, iar ea se împleticește afară din cameră plângând și ținându-și rochia cu mâinile. Cumva găsește drumul către baia din hol și continuă să plângă acolo, iar celelalte fete cu care a venit intră și o văd cu rimelul mânjit și rochia ruptă și în loc s-o susțină, râd de ea, purtându-se de parcă ar fi

trebuit să prevadă că așa se va întâmpla și a primit ce a meritat. Într-un final, sună un prieten care se urcă în mașină și vine până acolo s-o ia, și a fost îndeajuns de deștept încât să nu pună întrebări tot drumul înapoi.

Până când a terminat, eram țeapăn de furie. Nu sunt vreun sfânt cu femeile, dar niciodată în viața mea nu m-am gândit să forțez o femeie să facă vreo clipă ceva ce nu vrea să facă.

— Îmi pare rău, a fost tot ce am putut să spun.

— Nu trebuie să-ți pară rău. N-ai făcut-o tu.

— Știu. Dar nu știu ce să spun altceva. Decât dacă... n-am continuat și după un moment s-a întors către mine.

Îi curgeau lacrimile pe obraji și m-a durut faptul că plângea atât de tăcut.

— Decât dacă?

— Decât dacă nu vrei să... nu știu. Să-l bat de să-i sară capacele?

Râse trist.

— Nu ai idee de câte ori am vrut să fac asta.

— O s-o fac eu, i-am spus. Doar spune-mi cum îl cheamă și nu te implic deloc. Fac eu restul.

Mă strânse de mână.

— Știu că ai face-o.

— Vorbesc serios, i-am spus.

Zâmbi șters, arătând în același timp extrem de bătrână și dureros de tânără.

— De asta nu-ți spun. Dar, crede-mă, sunt mișcată. E foarte drăguț din partea ta.

Mi-a plăcut felul în care a spus-o, și am stat împreună, ținându-ne strâns de mână. Ploaia se oprise într-un final, iar în locul ei azeam din nou sunetele radioului din vecini. Nu știam cântecul, dar l-am recunoscut ca aparținând epocii incipiente de jazz. Unul dintre tipii din unitatea mea era un fanatic al jazzului.

— Dar oricum, continuă ea, la asta m-am referit când am spus că în primul an nu mi-a fost întotdeauna ușor. Și acesta a fost motivul pentru care am vrut să renunț la

școală. Părinții mei, dragii de ei, au crezut că îmi era dor de casă, așa că m-au obligat să rămân. Dar... oricât de rău a fost, am învățat ceva despre mine însămi. Că pot să trec prin așa ceva și să supraviețuiesc. Vreau să zic, știu că ar fi putut să fie mai rău - mult mai rău - dar pentru mine era tot ce puteam să suport la acel moment. Și am învățat din asta.

Când a terminat, mi-am amintit ceva ce îmi spusese.

— Tim a fost cel care te-a adus înapoi de la hotel în seara aceea?

Ridică privirea, speriată.

— Pe cine altcineva ai suna? i-am spus ca o explicație.

Ea dădu din cap.

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Și a fost super de treabă. Nici până în ziua de azi nu m-a întrebat detaliile și nu i-am spus nimic. Dar de atunci e cam prea protector și nu pot să spun că mă deranjează.

În liniștea care a urmat, m-am gândit la curajul de care dăduse dovadă, nu numai în acea seară, ci și după aceea. Dacă nu mi-ar fi spus, n-aș fi bănuț niciodată că i s-a întâmplat ceva rău vreodată. M-am minunat că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, ea reușise să își păstreze viziunea optimistă asupra lumii.

— Promit să fiu un gentleman perfect, i-am spus.

Se întoarse către mine.

— Despre ce vorbești?

— În seara asta. Mâine-seară. Întotdeauna. Nu sunt ca tipul ăla.

Îmi trasă conturul maxilarului cu degetul, și am simțit cum mă gădilă pielea sub atingerea ei.

— Știu, spuse ea, părând amuzată. De ce crezi că sunt aici cu tine acum?

Vocea ei era atât de blândă, și, din nou, mi-am înfrânat impulsul de a o săruta. Nu avea nevoie de asta, nu acum, deși îmi era greu să mă gândesc la orice altceva.

— Știi ce a spus Susan după prima seară? După ce ai plecat și eu m-am întors la grup?

Am așteptat.

— A spus că arăți înfricoșător. De parcă ai fi ultima persoană de pe pământ cu care ar vrea vreodată să fie singură.

Am rânjit.

— Mi s-au spus lucruri și mai rele, am asigurat-o.

— Nu, nu înțelegi ce vreau să spun. Ce vreau să spun este că mă gândeam că habar n-avea despre ce vorbește, pentru că atunci când mi-ai înmânat geanta pe plajă, am văzut sinceritate, încredere și chiar ceva tandru, dar nimic înspăimântător. Știu că sună nebunește, dar am simțit că deja te cunosc.

Am întors capul fără să răspund. Sub stâlpii de iluminat stradal se ridica ușor ceața din pământ, o rămășiță a arșiței zilei. Începuseră să se audă greierii, care își cântau unul altuia. Am înghițit în sec, încercând să îndepărtez uscăciunea bruscă a gâtului. M-am uitat la Savannah, apoi la tavan, apoi la picioare, apoi iar la Savannah. Mă strânse de mână, iar eu am luat o gură de aer adâncă, minunându-mă de faptul că într-o permisie obișnuită, într-un loc obișnuit, cumva mă îndrăgostisem de o fată extraordinară pe nume Savannah Lynn Curtis.

Îmi văzu expresia, dar o interpretează greșit.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți inconfortabil, șopti ea. Fac asta uneori. Adică sunt prea directă. Pur și simplu scot pe gură vorbele fără să mă gândesc cum i-ar putea afecta pe alții.

— Nu m-ai făcut să mă simt inconfortabil, i-am spus, întorcându-i fața spre mine. Doar că nu mi-a mai spus nimeni așa ceva niciodată.

Aproape m-am oprit acolo, conștient că dacă țin cuvintele în mine, momentul va trece și voi scăpa fără să îmi expun sentimentele.

— Habar nu ai cât de mult au însemnat pentru mine ultimele zile, am început eu. Faptul că te-am cunoscut a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Am ezitat, știind că, dacă mă opresc, nu voi mai fi niciodată în

stare să spun asta cuiva. Te iubesc, i-am șoptit.

Întotdeauna mi-am imaginat că aceste cuvinte vor fi greu de rostit, dar nu a fost așa. În toată viața mea nu fusesem mai sigur de ceva, și, oricât de mult speram să aud într-o zi acele cuvinte de la Savannah, ceea ce conta cel mai mult era că știam că puteam să dăruiesc dragoste, fără obligații sau așteptări.

Afară, aerul începuse să se răcească, și vedeam bălțile de apă strălucind în lumina lunii. Norii începuseră să se împrăștie, iar printre ei strălucea din când în când câte o stea, de parcă ar fi vrut să îmi reamintească de sentimentul pe care tocmai îl recunoscusem.

— Ți-ai imaginat vreodată așa ceva? se întrebă ea. Tu și cu mine, vreau să zic?

— Nu, am spus.

— Mă sperie puțin.

Am simțit fluturi în stomac și, în același timp, am fost sigur că ea nu simte la fel.

— Nu trebuie să îmi spui și tu, am început eu. Nu de asta am spus-o...

— Știu, mă întrerupse ea. Nu înțelegi. Nu sunt speriată pentru că mi-ai spus-o. M-am speriat pentru că și eu voiam s-o spun: Și eu te iubesc, John.

Nici acum nu sunt sigur cum s-a întâmplat. Acum vorbeam, iar în clipa următoare ea s-a aplecat spre mine. Pentru o secundă, m-am întrebat dacă sărutul nu va strica vraja dintre noi, dar era prea târziu să mă opresc. Iar când buzele ei le-au întâlnit pe ale mele, am știut că puteam să trăiesc o sută de ani și să vizitez toate țările din lume, dar nimic nu se va compara vreodată cu acel unic moment când am sărutat-o pentru prima oară pe fata visurilor mele și am știut că dragostea mea va dura pe veșnicie.

NOUĂ

Am stat până târziu. După ce am plecat de la casă, am dus-o pe Savannah înapoi pe plajă, și ne-am plimbat pe fâșia întinsă de nisip până când ea a început să caște. Am condus-o la ușă și ne-am sărutat din nou, în timp ce moliile țâșneau în lumina verandei.

Deși mi se păruse că m-am gândit mult la Savannah în ziua anterioară, nu s-a comparat cu obsesia de-a doua zi, deși sentimentul era diferit. M-am trezit zâmbind fără motiv, ceea ce a observat până și tatăl meu când s-a întors de la serviciu. N-a comentat cu privire la asta – nici nu m-am așteptat, desigur – dar n-a părut surprins când l-am bătut pe spate aflând că plănuia să facă lasagna. Am vorbit la nesfârșit despre Savannah, iar după câteva ore, s-a întors în biroul lui. Chiar dacă a spus puține lucruri, cred că s-a bucurat pentru mine și era și mai încântat că eram dispus să împart asta cu el. Am fost sigur de asta când am ajuns acasă târziu în seara aceea și am găsit pe blatul de bucătărie un platou cu prăjiturele din unt de arahide proaspăt scoase din cuptor, împreună cu un bilet care mă informa că este destul lapte în frigider.

Am dus-o pe Savannah să mâncăm o înghețată, apoi am mers cu mașina spre partea mai turistică a centrului orașului Wilmington. Ne-am plimbat prin magazine, unde am descoperit că era interesată de antichități. Mai târziu, am dus-o să vadă nava de război, dar n-am stat mult. Avusese dreptate; era plictisitor. După aceea, am dus-o acasă, unde am stat în jurul unui foc de tabără împreună cu colegii ei.

În următoarele două seri, Savannah a venit la mine acasă. Tata a gătit în ambele seri. În prima seară, Savannah nu l-a întrebat pe tata nimic despre monede, iar conversația a decurs greoi. Tata, în mare parte, asculta, și,

deși Savannah făcea față cu brio și încerca să îl includă și pe el în conversație, din obișnuință am ajuns să vorbim doar unul cu altul, în timp ce tata se concentra asupra farfuriei lui. După ce a plecat, fruntea lui Savannah era încrețită, și, cu toate că nu voiam să cred că impresia ei inițială cu privire la el s-a schimbat, știam că așa era.

În mod surprinzător, a vrut să revină în seara următoare, când s-a dus din nou cu tata în birou, discutând despre monede. În timp ce îi priveam, m-am întrebat ce părere avea Savannah despre situația cu care eu mă obișnuisem deja. În același timp, mă rugam să fie mai înțelegătoare decât fusesem eu odată. Când am plecat, mi-am dat seama că nu aveam de ce să mă îngrijorez. Ba chiar a vorbit despre tata în termeni de laudă, în timp ce eram în mașină în drum spre plajă, apreciind mai ales felul în care mă crescuse. Deși nu eram sigur ce să cred despre asta, am oftat ușurat că părea să îl accepte pe tata așa cum era.

În weekend, deja apariția mea la casa de pe plajă devenise o obișnuință. Majoritatea îmi învățaseră numele, deși nu prea mă băgau în seamă, fiind oboseți de munca grea de peste zi. Majoritatea se adunau în jurul televizorului pe la opt, nouă, în loc să bea și să flirteze pe plajă. Toți erau arși de soare și aveau plasturi pe degete ca să le acopere bășicile.

Sâmbătă seara, tinerii din casă au găsit rezerve suplimentare de energie, și chiar când am apărut eu, câțiva tipi descărcau lăzi întregi de bere din spatele unei camionete.

I-am ajutat să le care sus și mi-am dat seama că din prima seară de când o cunoscusem pe Savannah nu mai băusem decât o gură de alcool. La fel ca în weekendul trecut, grătarul era încins și am mâncat lângă focul de tabără; după aceea, ne-am dus să ne plimbăm pe plajă. Am adus o pătură și un coș de picnic plin cu gustări pentru noaptea târziu, și, în timp ce stăteam întinși pe spate, priveam un spectacol de stele căzătoare, uitându-ne cu uimire la scânteile albe ce goneau pe întinsul cerului. Era

una dintre acele seri perfecte, cu o briză slabă, și nu ne era nici cald, nici frig, și am vorbit și ne-am sărutat ore întregi înainte să adormim unul în brațele celuilalt.

Când a început să răsară soarele din mare duminică dimineața, m-am ridicat lângă Savannah. Fața îi era luminată de strălucirea zorilor, iar părul îi era răsfirat pe pătură. Avea un braț peste piept și unul deasupra capului, și nu m-am putut gândi decât că mi-aș dori să îmi petrec fiecare dimineață trezindu-mă alături de ea, pentru tot restul vieții.

Am fost din nou la biserică, iar Tim a fost vesel ca de obicei, în ciuda faptului că abia schimbasem două vorbe toată săptămâna. M-a întrebat iarăși dacă nu vreau să ajut la construirea casei. L-am spus că urmează să plec în vinerea următoare, și deci nu știam cât de mult ajutor puteam oferi.

— Cred că îl obosești, spuse Savannah, zâmbind la Tim.

El își ridică mâinile.

— Măcar nu poți spune că n-am încercat.

A fost probabil cel mai idilic weekend pe care l-am petrecut vreodată. Sentimentele mele pentru Savannah erau și mai puternice, dar pe măsură ce treceau zilele, am început să simt o neliniște iritantă cu privire la cât de repede se va termina totul. De când au apărut acele sentimente, abia puteam să dorm. În schimb, mă învârteam și mă zvârcoleam în pat, și mă gândeam la Savannah, și am încercat să îmi imaginez cum puteam să fiu fericit știind că ea era de partea cealaltă a oceanului, înconjurată de bărbați, dintre care unul ar putea simți față de ea exact ce simțeam și eu.

Când am ajuns la casă luni seara, n-am găsit-o pe Savannah. Am rugat pe cineva să o caute în cameră și m-am uitat prin toate băile. Nu era nici pe terasa din spate, nici pe plajă cu ceilalți.

Am coborât pe plajă și am întrebat de ea, primind ca răspuns aproape numai ridicări din umeri indiferente. Unii

nici nu realizaseră că dispăruse, dar, într-un final, una dintre fete Sandy sau Cindy, nu eram sigur – arătă spre plajă și spuse că o văzuse îndreptându-se în direcția aceea cu o oră mai devreme.

A durat ceva până s-o găsesc. Am mers pe plajă în ambele direcții, concentrându-mă într-un final pe pontonul din apropierea casei. Am avut o presimțire, așa că am urcat scările, auzind valurile spărgându-se dedesubt. Când am observat-o pe Savannah, am crezut că venise pe ponton să se uite după delfini sau la cei care fac surf. Stătea jos cu genunchii la gură, sprijinită de un stâlp, și abia când m-am apropiat mi-am dat seama că plângea.

Sincer să fiu, nu am știut niciodată cum să procedez când cineva plângea. Tata n-a plâns niciodată, iar dacă a făcut-o, n-a fost în prezența mea. Ultima oară când am plâns eu a fost în clasa a treia, când am căzut din căsuța din copac și mi-am luxat încheietura mâinii. În unitate am văzut vreo doi tipi plângând și de obicei îi băteam pe spate și apoi plecam, lăsând pe cineva cu mai multă experiență să îi întrebe ce s-a întâmplat și cum poate să îi ajute.

Înainte să decid ce să fac, m-a văzut Savannah. Și-a șters repede ochii roșii și umflați, apoi am auzit-o inspirând puternic de câteva ori. Geanta ei, cea pe care o salvasem din ocean, era înghesuită între picioarele ei.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Nu, răspunse ea, și mi s-a oprit inima în loc.

— Vrei să fii singură?

Se gândi puțin.

— Nu știu, spuse ea într-un final.

Neștiind ce să fac altceva, am rămas unde eram. Savannah oftă.

— O să fii bine.

Mi-am băgat mâinile în buzunare și am dat din cap.

— Ai prefera să fii singură? am întrebat-o din nou.

— Chiar trebuie să îți spun?

Am ezitat.

— Da.

Râse melancolic.

— Poți să rămâi, spuse ea. De fapt, ar fi bine dacă ai veni să stai lângă mine.

M-am așezat lângă ea, iar apoi, după o scurtă perioadă de ezitare, mi-am trecut brațul în jurul ei. O vreme am stat așa, fără să spunem nimic. Savannah trăgea încet aer în piept, iar respirația îi deveni mai normală. Își șterse lacrimile care continuară să îi alunece pe obraji.

— Ți-am cumpărat ceva, spuse ea după o vreme. Sper să nu te superi.

— Sunt sigur că e în regulă, am murmurat eu.

Își trase nasul.

— Știi la ce mă gândeam când am venit aici? Nu așteptă să îi răspund. Mă gândeam la noi, spuse ea. La felul în care ne-am cunoscut și cum am vorbit în prima seară, cum ți-ai expus tatuajele și te-ai uitat urât la Randy. Și expresia ta prostuță când am fost prima oară să facem surf, după ce am plutit pe val până la țärm...

Când s-a oprit, am strâns-o de talie.

— Sunt sigur că e un compliment pe acolo pe undeva.

Încercă să îmi răspundă cu un surâs tremurat, dar nu prea reuși.

— Îmi amintesc toate detaliile acelor prime zile, spuse ea. Și același lucru e valabil pentru toată săptămâna. Când am petrecut timp cu tatăl tău, când am fost la înghețată, chiar și când ne-am holbat la barca aia afurisită.

— Nu ne mai ducem acolo, am promis, dar ea își ridică mâinile să mă oprească.

— Nu mă lași să termin, spuse ea. Și nu înțelegi ce vreau să spun. Ce vreau să spun e că mi-a plăcut fiecare moment la nebunie și nu m-am așteptat să fie așa. Nu am venit aici pentru asta, așa cum nu am venit aici ca să mă îndrăgostesc de tine. Sau, într-un mod diferit, de tatăl tău.

Surprins, n-am mai spus nimic.

Își dădu o șuviță de păr după ureche.

— Cred că tatăl tău e fantastic. A reușit să te crească foarte bine și știi că tu nu crezi asta și...

Când păru să rămână fără cuvinte, am scuturat din cap, perplex.

— Și de asta plângi? Din cauza sentimentelor pe care le am pentru tata?

— Nu, spuse ea. Nu m-ai ascultat?

Se opri, de parcă ar fi încercat să își organizeze gândurile haotice.

— N-am vrut să mă îndrăgostesc de nimeni, spuse ea. Nu eram pregătită pentru asta. Am mai trecut o dată prin asta și după ce s-a terminat, am fost distrusă. Știu că acum e diferit, dar tu vei pleca în doar câteva zile și totul se va termina... și voi fi distrusă din nou.

— Nu trebuie să se termine, am protestat eu.

— Dar așa va fi, spuse ea. Știu că ne putem scrie și putem vorbi la telefon din când în când, și ne-am putea vedea când vii acasă în permisie. Dar nu va fi la fel. Nu-ți voi mai putea vedea expresiile aiurite. Nu vom mai putea sta pe plajă împreună să ne uităm la stele. Nu vom mai putea să stăm față în față să discutăm și să ne împărtășim secretele. Și nu-ți voi mai simți brațul în jurul meu, ca acum.

Am întors capul, simțind cum se naște în mine un sentiment de frustrare și de panică. Tot ce spunea ea era adevărat.

— M-a izbit astăzi, continuă ea, în timp ce căutam prin librărie. Am intrat ca să îți iau o carte, și când am găsit-o, am început să-mi imaginez cum vei reacționa când ți-o voi da. Chestia e că am știut că te voi vedea în doar câteva ore, și atunci voi ști, și asta m-a făcut să mă simt bine. Chiar dacă te vei supăra, știu că vom trece peste asta pentru că putem să rezolvăm lucrurile față în față. La concluzia asta am ajuns de când stau aici. Că atunci când suntem împreună, totul este posibil. Ezită, apoi continuă. În curând, asta nu va mai fi posibil. Am știut de când ne-am cunoscut că ești aici doar pentru câteva săptămâni, dar n-am crezut că va fi atât de greu să îmi iau la revedere.

— Nu vreau să îmi iau la revedere, i-am spus, întorcându-

i fața spre mine cu blândețe.

Sub noi, auzeam valurile spărgându-se de stâlpi. Un stol de pescăruși trecu pe deasupra noastră, iar eu m-am aplecat s-o sărut, abia atingându-i buzele. Răsuflarea ei mirosea a scorțișoară și a mentă, și m-am gândit din nou să mă întorc acasă.

Sperând să îi iau gândul de la idei atât de pesimiste, am strâns-o în brațe scurt și am arătat spre geantă.

— Deci, ce carte mi-ai cumpărat?

Păru nedumerită la început, apoi își aminti că o menționase mai devreme.

— A, da, bănuiesc că e momentul pentru asta, nu?

Din felul în care a spus-o, mi-am dat brusc seama că nu îmi cumpărase ultima apariție a lui Hiaasen. Am așteptat, dar când am încercat s-o privesc în ochi, a întors capul.

— Dacă ți-o dau, spuse ea, cu voce serioasă, trebuie să îmi promiți că o s-o citești.

Nu eram prea sigur ce să răspund.

— Sigur, am spus, scoțând cu greu cuvântul. Promit.

Totuși, ea ezită. Apoi caută în geantă și o scoase. Când mi-a întins-o, am citit titlul. La început, nu am știut ce să cred. Era o carte - de fapt, un fel de manual - despre autism și despre boala Asperger. Auzisem de ambele boli și am presupus că știam cam ce știe toată lumea, adică nu prea multe.

— E scrisă de unul dintre profesorii mei, explică ea. E cea mai bună profesoară pe care am avut-o în facultate. Cursurile ei sunt frecventate de o mulțime de studenți, iar studenții care nu sunt înscriși trec uneori doar ca să vorbească cu ea. E unul dintre cei mai străluciți experți în afecțiuni de dezvoltare și unul dintre puținii care și-a concentrat cercetările pe adulți.

— Fascinant, am spus, fără să mă deranjez să îmi ascund lipsa de entuziasm.

— Cred că ai putea învăța ceva, insistă ea.

— Sunt sigur, i-am spus. Se pare că e multă informație aici.

— E mai mult decât atât, spuse ea. Vocea îi era joasă. Vreau s-o citești din cauza tatălui tău. Și din cauza felului în care voi doi vă înțelegeți.

Pentru prima dată, am simțit că înțepenesc.

— Ce legătură are una cu alta?

— Nu sunt expertă, spuse ea, dar am avut cursul acesta două semestre și am studiat cartea aceasta în fiecare seară. După cum am spus, autoarea a intervievat mai mult de trei sute de adulți cu probleme.

Mi-am retras brațul.

— Și?

Știam că simțise tensiunea din vocea mea și mi-a studiat fața cu o urmă de teamă.

— Știu că sunt doar o studentă, dar am făcut multă practică lucrând cu copiii care au boala Asperger... Am văzut-o de aproape și am avut și ocazia să îi întâlnesc pe unii dintre adulții intervievați de profesoara mea. Îngenunche în fața mea, întinzându-se să îmi atingă brațul. Tatăl tău e foarte asemănător cu unii dintre ei.

Cred că deja știam unde vrea să ajungă, dar, din nu știu ce motiv, voiam s-o spună direct.

— Ce vrea să însemne asta? am întrebat-o, forțându-mă să nu mă trag înapoi.

Răspunsul ei veni greu.

— Cred că tatăl tău ar putea avea boala Asperger.

— Tatăl meu nu e retardat...

— N-am zis asta, spuse ea. Asperger e o afecțiune de dezvoltare.

— Nu-mi pasă ce e, am spus, ridicând tonul. Tatăl meu nu o are. M-a crescut, lucrează, își plătește facturile. A fost căsătorit odată.

— Poți să ai Asperger și totuși să funcționezi...

În timp ce vorbea, mi-am amintit ceva ce spusese mai devreme.

— Ia stai puțin, am spus, încercând să îmi amintesc cum se exprimase și simțind cum mi se usucă gura. Mai devreme ai spus că tu crezi că tata s-a descurcat minunat

să mă crească.

— Așa e, spuse ea, și am vrut să spun că...

Mi s-a încheștat maxilarul când am înțeles ce spunea ea cu adevărat, și m-am uitat fix la ea de parcă o vedeam prima oară.

— Dar e din cauză că tu crezi că e un fel de Rain Man. Că, având în vedere problema lui, a făcut o treabă bună.

— Nu... nu înțelegi. Există mai multe grade de Asperger, de la foarte ușoară la foarte gravă...

Abia o auzeam.

— Și îl respecti din același motiv. Dar nu e ca și cum l-ai plăcut cu adevărat.

— Nu, așteaptă...

M-am tras înapoi și m-am ridicat în picioare. Aveam brusc nevoie de spațiu, așa că am mers la balustrada din partea opusă ei. M-am gândit la cererile ei repetate de a-l vizita... nu pentru că voia să petreacă timp cu el. Pentru că voia să îl *studieze*.

Stomacul mi s-a strâns ghem și m-am întors cu fața spre ea.

— De asta ai venit pe la noi, nu-i așa?

— Ce...

— Nu pentru că îl plăceai, ci pentru că voiai să știi dacă ai dreptate.

— Nu...

— Nu mai minți! am strigat.

— Nu mint!

— Stăteai acolo cu el, prefăcându-te interesată de monedele lui, dar de fapt tu îl evaluai ca pe o maimuță în cușcă.

— N-a fost așa! spuse ea, ridicându-se în picioare. Îl respect pe tatăl tău...

— Pentru că tu crezi că are probleme pe care le-a depășit, am urlat eu, terminând fraza pentru ea. Mda, m-am prins.

— Nu, te înșeli. Îmi place de tatăl tău...

— Motiv pentru care ai făcut micul tău experiment,

corect? Aveam o expresie dură pe față. Vezi tu, cred că am uitat că atunci când îți place de cineva, faci chestii din astea. Nu asta încerci să îmi spui?

Scutură din cap.

— Nu! Pentru prima dată, păru să se îndoiască de ceea ce făcuse, și buza începu să îi tremure. Când vorbi din nou, îi tremura și vocea. Ai dreptate. N-ar fi trebuit să fac asta. Dar am vrut doar ca tu să îl înțelegi.

— De ce? i-am spus, făcând un pas către ea. Simțeam cum mi se încordează mușchii. Îl înțeleg foarte bine. Am crescut cu el, ții minte? Am trăit cu el.

— Am încercat să te ajut, spuse ea, cu privirea în jos. Voiam doar ca tu să poți stabili o legătură cu el.

— Nu ți-am cerut ajutorul. Nu am nevoie de ajutorul tău. Și, oricum, de ce naiba e treaba ta asta?

Savannah se întoarse și își șterse o lacrimă.

— Nu e, spuse ea. Abia i se mai auzea vocea. Am crezut că ai vrea să știi.

— Să știu ce? am întrebat-o. Că tu crezi că ceva e în neregulă cu el? Că n-ar trebui să mă aștept la o relație normală cu el? Că trebuie să vorbesc despre monede dacă vreau să comunic cu el?

Nu mi-am ascuns mânia din voce și am văzut cu colțul ochiului câțiva pescari întorcându-se spre noi. Privirea mea i-a împiedicat să se apropie, ceea ce probabil era un lucru bun. În timp ce ne ținuiam cu privirea unul pe altul, nu mă așteptam ca Savannah să răspundă și, sincer să fiu, nu voiam s-o facă. Încă mai încercam să mă obișnuiesc cu ideea că orele pe care le petrecuse cu tatăl meu fuseseră doar o farsă.

— Poate, șopti ea.

Am clipit, nesigur dacă spusese ceea ce credeam eu că spusese.

— Ce?

— M-ai auzit. Ridică din umeri scurt. Poate că e singurul lucru despre care vei putea discuta vreodată cu tatăl tău. S-ar putea să fie singurul lucru de care e în stare.

Am simțit cum îmi încleștez pumnii.

— Deci, ce spui este că totul depinde de mine?

Nu m-am așteptat să răspundă, dar a făcut-o.

— Nu știu, spuse ea, uitându-se în ochii mei. Încă mai puteam să îi văd lacrimile, dar vocea îi era surprinzător de fermă.

— De aceea am cumpărat cartea. Ca s-o citești. Cum ai spus și tu, îl cunoști mai bine decât mine. Și nu am spus niciodată că este incapabil să funcționeze, pentru că este evident că poate. Dar gândește-te la asta. Rutina lui neschimbată, faptul că nu se uită la oameni când vorbește cu ei, viața lui socială inexistentă...

M-am îndepărtat de ea, vrând să lovesc ceva. Orice.

— De ce faci asta? am întrebat, cu voce scăzută.

— Pentru că, dacă aș fi eu în situația asta, aș vrea să știu.

Și nu o spun pentru că vreau să te rănesc pe tine sau să îl insult pe tatăl tău. Ți-am spus, pentru că vreau să îl înțelegi.

Inocența ei îmi dădu de înțeleș într-un mod dureros de clar că ea credea în ce spune. Chiar și așa, nu îmi păsa. M-am întors și am luat-o în sus pe ponton. Nu voiam decât să plec. De acolo, de lângă ea.

— Unde te duci? am auzit-o strigând. John! Așteaptă!

Am ignorat-o. În schimb, am mărit pasul, iar un minut mai târziu am ajuns la scările pontonului. Le-am coborât în goană, am ajuns pe nisip și m-am îndreptat spre casă. Nu aveam nicio idee dacă Savannah era în spatele meu și când m-am apropiat de grup, fețele lor se întoarseră spre mine. Păream furios și o știam. Randy avea o bere în mână și probabil o văzuse pe Savannah apropiindu-se, pentru că se puse în drumul meu. Vreo doi colegi de frăție făcură același lucru.

— Ce se întâmplă? strigă el. Ce-i cu Savannah?

L-am ignorat și l-am simțit apucându-mă de încheietura mâinii.

— Hei, cu tine vorbesc.

O mișcare nu prea înțeleaptă. Simțeam că miroase a bere

și știam că alcoolul îi dădea curaj.

— Dă-mi drumul, i-am spus.

— Savannah e bine? mă întrebă el poruncitor.

— Dă-mi drumul, i-am spus din nou, sau îți rup mâna.

— Hei, ce se întâmplă? I-am auzit pe Tim strigând de undeva din spatele meu.

— Ce i-ai făcut? întrebă el din nou. De ce plânge? Ai rănit-o?

Am simțit un val de adrenalină curgându-mi prin sânge.

— Ultima șansă, l-am avertizat.

— N-aveți motiv să faceți asta! strigă Tim, mai aproape de data asta. Potoliți-vă, măi băieți! Terminați!

Am simțit pe cineva încercând să mă apuce din spate. Ce s-a întâmplat după aceea a fost din instinct și s-a terminat în câteva secunde. L-am lovit cu cotul tare în plexul solar și am auzit un geamăt brusc; apoi l-am apucat pe Randy de mână, răsucindu-i-o rapid până a pocnit. Țipă și căzu în genunchi, și, în clipa aceea, am simțit pe altcineva grăbindu-se către mine. Am lovit orbește cu cotul și am nimerit pe cineva; am simțit un cartilagiu trosnind și m-am întors, pregătit pentru oricine mai venea.

— Ce-ai făcut? am auzit-o țipând pe Savannah. Probabil că venise alergând când a văzut ce se petrecea.

Pe nisip, Randy tresări când își cuprinse încheietura; tipul care mă apucase din spate găfâia în patru labe.

— L-ai rănit! scânci ea, trecând în goană pe lângă mine. Nu voia decât să oprească lupta!

M-am întors. Tim era întins pe jos, acoperindu-și fața cu mâinile, iar printre degete îi curgea sângele în șuvoaie. Imaginea păru să îi paralizeze pe toți, cu excepția lui Savannah, care căzu în genunchi lângă el.

Tim gemu, și, în ciuda bubuiturilor din piept, am simțit cum mi se formează un gol în stomac. De ce a trebuit să fie el? Voiam să îl întreb dacă e bine; voiam să îi spun că nu intenționasem să îl rănesc și că nu era vina mea. Nu eu începusem. Dar nu ar mai fi contat. Nu acum. Nu mă puteam preface că mă vor ierta și vor uita, indiferent de cât

de mult mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat.

Abia mai puteam auzi tânguierile lui Savannah când am început să mă retrag. I-am privit pe ceilalți cu precauție, asigurându-mă că mă vor lăsa să plec, nevrând să mai rănesc pe nimeni altcineva.

— O, Doamne... o, nu. Sângerezi foarte mult... trebuie să te ducem la un doctor...

Am continuat să mă retrag cu fața la ei, apoi m-am întors și am urcat scările. M-am mișcat repede prin casă, apoi către mașină. Înainte să-mi dau seama, eram în stradă, înjurându-mă pe mine și toată seara aia blestemată.

ZECE

Nu știam unde să mă duc, așa că am condus aiurea o vreme, retrăind evenimentele acelei seri. Încă mai eram furios pe mine însumi pentru ce îi făcusem lui Tim – recunosc că nu și celorlalți – și furios pe Savannah pentru ce se întâmplase la ponton.

Abia îmi mai aminteam cum începuse totul. Într-un minut mă gândeam că o iubesc mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată, iar în minutul celălalt ne certam. Eram scandalizat de ideile ei și totuși nu înțelegeam de ce sunt atât de furios. Nu era ca și cum eu și cu tata eram apropiați; nu era ca și cum îmi imaginam că îl cunosc cu adevărat. Deci, de ce mă înfuriasem? Și de ce mai eram încă furios?

Oare pentru că, întrebă vocea din capul meu, exista o șansă ca ea să aibă dreptate?

Oricum n-avea importanță. Indiferent dacă era sau nu era, ce mai conta? Cum mai putea asta să schimbe ceva? Și ce treabă avea ea în asta?

În timp ce conduceam, am continuat să trec de la furie la acceptare și înapoi la furie. Am retrăit senzația cotului meu spărgându-i nasul lui Tim, ceea ce înrăutățit lucrurile. De ce venise el spre mine? De ce nu ceilalți? Nu eu eram ăla care începuse.

Iar Savannah... Da, poate că aș putea să mă duc mâine pe acolo să îmi cer iertare. Știam că ea crede cu adevărat ceea ce spune și că, în felul ei, încerca să ajute. Și poate că, dacă avea dreptate, chiar voiam să știu. Ar fi explicat lucrurile...

Dar după ce îi făcusem lui Tim, cum avea să reacționeze la asta? Era cel mai bun prieten al ei, și chiar dacă eu juram că a fost un accident, ar avea vreo importanță pentru ea?

Dar ce le făcusem celorlalți? Știa că sunt soldat, dar acum, că văzuse o mică parte din ceea ce însemna asta, va mai simți același lucru pentru mine?

Când m-am hotărât s-o iau pe drumul spre casă, era trecut de miezul nopții. Am intrat în casa întunecată, am aruncat o privire în biroul tatei, apoi m-am dus în dormitor. Normal că nu era treaz; se ducea la culcare la aceeași oră în fiecare seară. Un om al rutinei, așa cum îl știam eu și cum îl descriesese și Savannah.

M-am târât în pat, știind că nu voi putea dormi și dorindu-mi să pot începe seara aceea din nou. Din momentul în care îmi dăduse cartea, oricum. Nu mai voiam să mă gândesc la asta. Nu mai voiam să mă gândesc la tata, sau la Savannah, sau la ce îi făcusem nasului lui Tim. Dar toată noaptea m-am holbat la tavan, incapabil să fug de gândurile mele.

M-am trezit când l-am auzit pe tata în bucătărie. Purtam aceleași haine ca în ziua precedentă, dar mă îndoiam că el își dădea seama de asta.

— 'Neața, tată, am mormăit.

— Hei, John, spuse el. Vrei să iei micul dejun?

— Sigur, am spus. E gata cafeaua?

— E în ibric.

Mi-am turnat o cană. În timp ce tata gătea, am observat titlurile din ziar, știind că va citi prima secțiune mai întâi, apoi știrile locale. Va ignora secțiunea de sport și pe cea de bârfe. Un om al rutinei.

— Cum ai petrecut seara? am întrebat.

— La fel, spuse el. N-am fost surprins că nu m-a întrebat și el același lucru. În schimb, amestecă omleta cu spatula. Șunca sfârâia deja. După un timp, se întoarse spre mine și știam deja ce avea să întrebe.

— Vrei să pui niște pâine în prăjitor?

Tata a plecat la muncă exact la 7.35.

După ce a plecat, am frunzărit ziarul, neinteresat de știri,

dar neștiind ce să fac mai departe. N-aveam niciun gând să merg la surf sau măcar să ies din casă, și mă întrebam dacă n-ar trebui să mă târăsc înapoi în pat să încerc să mă odihnesc când am auzit o mașină intrând pe alee. Mi-am imaginat că e cineva care distribuie fluturași în care se oferă să curețe burlanele sau să spele cu furtunul mucegaiul de pe acoperiș; am fost surprins când am auzit o bătaie în ușă.

Când am deschis ușa, am înțepenit, luat complet pe nepregătite. Tim se mută de pe un picior pe altul.

— Bună, John, spuse el. Știu că e devreme, dar te superi dacă intru?

O fâșie lată de leucoplast îi acoperea nasul la bază, iar pielea din jurul ambilor ochi era vânăată și umflată.

— Nu... sigur, am spus, dându-mă la o parte și încercând să conștientizez faptul că era acolo.

Tim trecu pe lângă mine și intră în sufragerie.

— Aproape că nu ți-am găsit casa, spuse el. Când te-am adus cu mașina atunci, era târziu și nu prea am fost atent. Am trecut pe lângă ea de câteva ori până s-o nimeresc.

Zâmbi din nou, și mi-am dat seama că avea în mâini o pungă mică de hârtie.

— Vrei niște cafea? l-am întrebat, ieșind din starea de șoc. Cred că a mai rămas cât pentru o cană în ibric.

— Nu, nu vreau nimic. Am stat treaz aproape și aș prefera să nu beau cofeină. Sper să mă culc puțin când mă întorc la casă.

Am dat din cap.

— Hei, ascultă... cu privire la ce s-a întâmplat aseară, am început. Îmi pare rău. N-am vrut să...

Tim ridică mâna să mă oprească.

— E în regulă. Știu că n-ai vrut. Și ar fi trebuit să fiu mai înțelept. Ar fi trebuit să încerc să îl apuc pe unul dintre ceilalți tipi.

L-am privit cu atenție.

— Te doare?

— E în regulă, spuse el. Doar că s-a întâmplat să fie una

dintre serile acelea petrecute la urgență. A durat ceva până să mă vadă un doctor, iar acesta a vrut să mai cheme pe cineva să îmi aranjeze nasul. Dar au jurat că va fi ca nou. S-ar putea să am o mică umflătură, dar sper să îmi dea o înfățișare mai dură.

Am zâmbit, apoi m-am simțit prost că am făcut asta.

— Cum am spus, îmi pare rău.

— Îți accept scuzele, spuse el. Și le apreciez. Dar nu de asta am venit aici. Arată spre canapea. Te superi dacă ne așezăm? Încă mă mai simt puțin amețit.

M-am așezat pe marginea fotoliului, înclinându-mă în față cu coatele pe genunchi. Tim luă loc pe canapea, tresărind în timp ce se făcea confortabil. Puse punga de hârtie lângă el.

— Vreau să vorbesc cu tine despre Savannah, spuse el. Și despre ce s-a întâmplat seara trecută.

Când am auzit numele ei, mi-am reamintit totul și am întors capul.

— Știi că suntem prieteni buni, nu? Nu așteptă un răspuns. Aseară, la spital, am discutat ore întregi, și am vrut să vin aici să te rog să nu fii supărat pe ea pentru ce a făcut. Știe că a greșit și că nu era treaba ei să îi pună un diagnostic tatălui tău. Ai avut dreptate cu privire la asta.

— Atunci de ce nu e ea aici?

— Acum e pe șantier. În timp ce eu mă recuperez, trebuie să se ocupe cineva de treburile de acolo. Și nu știe că sunt aici.

Am scuturat din cap.

— Nici nu știu de ce m-am înfuriat atât de tare.

— Pentru că nu ai vrut să auzi așa ceva, spuse el, cu vocea joasă. Și eu simțeam același lucru când auzeam pe cineva vorbind despre fratele meu, Alan. E autist.

Am ridicat capul.

— Alan e fratele tău?

— Da, de ce? Întrebă el. Savannah ți-a spus despre el?

— Puțin, am spus, amintindu-mi că, mai mult decât despre Alan, vorbise de fratele care fusese atât de răbdător

cu el, care o inspirase să se specializeze în educație specială.

Pe canapea, Tim tresări când își atinse vânățile de sub ochi.

— Și ca să știi, continuă el, sunt de acord cu tine. Nu era treaba ei, și i-am spus-o. Îți amintești când ți-am zis că uneori e cam naivă? La asta m-am referit. Vrea să ajute oamenii, dar uneori nu îi iese.

— N-a fost vina ei, am spus. A fost și vina mea. După cum am spus, am exagerat.

Privirea îi era fermă.

— Crezi că ar putea avea dreptate?

Mi-am împreunat mâinile.

— Nu știu. Nu cred, dar...

— Dar nu știi. Și dacă da, ce mai contează, nu?

Nu așteptă să răspund.

— Am trecut și eu prin asta, spuse el. Îmi amintesc prin ce am trecut împreună cu părinții mei din cauza lui Alan. Pentru o lungă perioadă de timp, nu am știut dacă era ceva în neregulă cu el. Și știi ce am decis după atâta timp? Că nu contează. Eu tot îl iubesc și am grijă de el, și întotdeauna voi avea. Dar... faptul că am aflat despre boala lui a ușurat lucrurile între noi. Odată ce am aflat... cred că am încetat să mă aștept să se poarte într-un anume fel. Și fără să am anumite așteptări, mi-am dat seama că e mai ușor să îl accept.

Am digerat informația asta.

— Și dacă nu are Asperger? am întrebat.

— Poate nu are.

— Și dacă eu cred că are?

Oftă.

— Nu e așa de simplu, mai ales în cazurile mai ușoare, spuse el. Nu e ca și cum poți să îi iei o fiolă de sânge și să faci o analiză. Poți ajunge în punctul în care crezi că e posibil și te oprești acolo. Dar nu vei ști niciodată sigur. Și din ceea ce a spus Savannah despre el, chiar nu cred că se vor schimba multe. Și de ce ar trebui? Lucrează, te-a

crescut... ce-ai putea să vrei mai mult de la un tată?

M-am gândit la asta în timp ce imagini cu tatăl meu mi se perindau prin minte.

— Savannah ți-a cumpărat o carte, spuse el.

— Nu știi unde e, am recunoscut.

— E la mine.. Am luat-o de acasă. Îmi dădu punga de hârtie. Cumva, cartea părea mai grea decât îmi păruse seara trecută.

— Mersi.

Se ridică, și am știut că terminasem de vorbit. Se duse către ușă, dar se întoarse ținând mâna pe clanță.

— Știi că nu trebuie s-o citești, spuse el.

— Știu.

Deschise ușa, apoi se opri. Știam că mai voia să adauge ceva, dar, în mod surprinzător, nu s-a întors.

— Te superi dacă îți cer o favoare?

— Te rog.

— Nu-i frânge inima lui Savannah, OK? Știu că te iubește și vreau doar să fie fericită.

Atunci am știut că avusesem dreptate cu privire la sentimentele lui pentru ea. În timp ce mergea spre mașină, eu îl priveam de la fereastră, fiind sigur că și el era îndrăgostit de ea.

Am pus cartea deoparte și am ieșit la o plimbare; când m-am întors acasă, am evitat-o din nou. Nu pot să vă spun de ce am făcut asta, decât că mă înspăimânta cumva.

Totuși, după două ore, am îndepărtat aceste sentimente și am petrecut restul după-amiezii citindu-i conținutul și retrăind amintiri cu tatăl meu.

Tim avusese dreptate. Nu se putea da un diagnostic clar, nu existau niște reguli precise, și nu aveam cum să fiu vreodată sigur. Unii oameni cu Asperger aveau un coeficient de inteligență scăzut, în timp ce alții, cu autism foarte grav – ca personajul lui Dustin Hoffman în *Rain Man* –, erau priviți ca niște genii în anumite domenii. Unii puteau să se integreze atât de bine în societate încât nimeni nu afla vreodată; alții trebuiau să fie internați. Am citit

descrieri ale unor oameni cu Asperger care erau genii în muzică sau matematică, dar aceștia erau la fel de rari ca geniile dintre oamenii normali. Dar cel mai important lucru, am aflat că atunci când tata era tânăr, erau puțini doctori care să înțeleagă caracteristicile sau simptomele acestei boli și că, dacă ar fi fost ceva în neregulă, părinții lui nu ar fi putut să știe. În loc să fie diagnosticați, copiii cu Asperger sau cu autism erau deseori băgați la grămadă cu cei retardați sau cu cei timizi, și dacă nu erau spitalizați, părinții erau lăsați să se consoleze cu speranța că într-o zi copiii lor se vor vindeca. Diferența dintre Asperger și autism putea fi rezumată astfel: o persoană cu autism trăiește în lumea ei proprie, în timp ce o persoană cu Asperger trăiește în lumea noastră într-un mod ales de ea însăși.

După standardul acesta, majoritatea oamenilor puteau fi diagnosticați cu Asperger.

Dar erau anumite indicii că Savannah avea dreptate cu privire la tatăl meu. Rutina, stânjeneala în societate, lipsa de interes cu privire la alte subiecte decât monedele, dorința lui de a fi singur – toate păreau ciudățeni pe care le-ar putea avea oricine, dar erau diferite în cazul tatei. În timp ce alții erau liberi să facă aceleași alegeri, tata – ca unii dintre oamenii cu Asperger – părea să fi fost forțat să ducă o viață cu aceste alegeri deja predeterminate. Cel puțin, am aflat că asta ar putea explica purtarea tatei, și, dacă era așa, atunci *nu putea* să se schimbe, nu că *nu voia*. Chiar și cu incertitudinea implicită, m-a consolată gândul acesta. Și mi-am dat seama că asta ar putea explica două dintre întrebările care m-au chinat mereu cu privire la mama mea: Ce văzuse la el? Și de ce plecase?

Știam că nu voi afla niciodată și nu aveam nici cea mai mică intenție să investighez problema. Dar cu o imaginație debordantă, într-o casă tăcută, îmi puteam închipui un om liniștit care începea o conversație despre colecția lui de monede rare cu o chelneriță săracă într-o cantină, o femeie care își petrecea serile întinsă în pat și visând la o viață mai bună. Poate că a flirtat sau poate nu, dar el s-a simțit atras

de ea și a continuat să se ducă la cantina aceea. În timp, poate că ea a simțit la el aceeași blândețe și răbdare pe care le-a folosit mai târziu ca să mă crească pe mine. E posibil ca ea să-și fi dat seama de felul său liniștit de a fii, și a știut că se va înfuria greu și nu va fi niciodată violent. Chiar și fără dragoste, poate ca acest lucru să fi fost suficient, așa că a fost de acord să se mărite cu el, gândindu-se că vor vinde monedele și vor trăi, dacă nu fericiți până la adânci bătrâneți, măcar confortabil până la adânci bătrâneți. A rămas însărcinată și, mai târziu, când și-a dat seama că lui nici nu-i trecea prin cap să vândă monedele, a realizat că era blocată alături de un soț care arăta foarte puțin interes față de tot ce făcea ea. Poate că s-a lăsat copleșită de singurătate sau poate că a fost pur și simplu egoistă, dar oricum, voia să scape, așa că, după ce a născut copilul, s-a folosit de prima ocazie ca să plece.

Sau, m-am gândit eu, poate că nu.

M-am îndoit că voi afla vreodată adevărul, dar chiar nu mi-a părut. Totuși, îmi păsa de tatăl meu, și dacă avea vreun scurtcircuit în creier, am înțeles brusc că își stabilise cumva un set de reguli de viață, reguli care îl ajutau să trăiască în societate. Poate că nu erau tocmai normale, dar el găsisese totuși o metodă să mă ajute să devin omul care eram. Iar pentru mine, era mai mult decât suficient.

Era tatăl meu, și își dăduse toată silința. Știam asta acum. Iar când am închis într-un final cartea și am pus-o alături, m-am trezit holbându-mă în gol pe fereastră, gândindu-mă cât de mândru eram de el, în timp ce încercam să îmi înhit nodul din gât.

Când s-a întors de la serviciu, tata s-a schimbat în alte haine și s-a dus în bucătărie să se apuce de spaghete. I-am studiat mișcările, știind că făceam exact același lucru pentru care mă înfuriasem pe Savannah. E ciudat cum anumite cunoștințe îți schimbă percepția.

Am remarcat precizia mișcărilor lui – felul în care a deschis cu grijă cutia de spaghete înainte s-o pună

deoparte și felul în care amesteca cu spatula în unghiuri precise în timp ce călea carnea. Știam că urma să adauge sare și piper, și asta a și făcut un moment mai târziu. Am știut că va deschide o conservă de sos de roșii după aceea și, din nou, am avut dreptate. Ca de obicei, nu m-a întrebat cum mi-a mers în ziua aceea, preferând să lucreze în liniște. Ieri, credeam că asta se datora faptului că eram doi străini; astăzi, am înțeles că exista posibilitatea să fim mereu așa. Dar, pentru prima oară în viață, lucrul acesta nu m-a deranjat.

La cină, n-am întrebat cum i-a mers în ziua aceea, știind că nu va răspunde. În schimb, i-am povestit despre Savannah și cum fusese perioada petrecută împreună. După aceea, l-am ajutat cu vasele, continuând conversația de unul singur. După ce am terminat, el s-a întins din nou după cârpă. A șters blatul de bucătărie a doua oară, apoi a învățit recipientele de sare și de piper până au ajuns în exact aceeași poziție în care erau când a ajuns acasă. Aveam sentimentul că voia să adauge ceva la conversație, dar nu știa cum, dar cred că doar încercam să mă consolez cumva. Nu conta. Știam că acum era gata să se retragă în birou.

— Hei, tată, i-am spus. Ce-ar fi să îmi arăți monedele pe care le-ai cumpărat în ultima vreme? Vreau să aud totul despre ele.

Se holbă la mine, de parcă nu era sigur că mă auzise bine, apoi se uită la podea. Își atinse părul rar, și am văzut că îi creștea chelia în vârful capului. Când și-a ridicat din nou privirea, părea aproape speriat.

— OK, spuse el într-un final.

Am mers împreună în birou, și când l-am simțit punându-mi cu blândețe mâna pe spate, nu m-am putut gândi decât că nu l-am mai simțit atât de aproape de ani întregi.

UNSPREZECE

În seara următoare, în timp ce stăteam pe ponton admirând jocul argintiu al luminii lunii pe suprafața oceanului, m-am întrebat dacă Savannah va veni. În seara precedentă, după ce am petrecut ore întregi examinând monede cu tatăl meu și bucurându-mă de încântarea din vocea lui în timp ce le descria, am mers cu mașina până la plajă. Pe scaunul din dreapta se afla biletul pe care îl scrisesem pentru Savannah, în care îi ceream să ne întâlnim în acel loc. Îi lăsasem biletul într-un plic pe care îl pusesem pe mașina lui Tim. Știam că el îi va da biletul fără să îl citească, indiferent de cât de mult și-ar dori să n-o facă. În puținul timp de când îl cunoșteam, ajunsesem să cred că Tim, la fel ca și tatăl meu, era o persoană mult mai bună decât voi fi eu vreodată.

A fost singurul lucru la care m-am putut gândi. Din cauza altercației, știam că nu mai sunt binevenit la casa de pe plajă; nici nu voiam să îi văd pe Randy, sau pe Susan, sau pe oricare dintre ceilalți, ceea ce mă punea în imposibilitatea de a o contacta pe Savannah. Nu avea telefon mobil, și nici nu-i știam numărul de la casa de pe plajă, astfel că biletul era singura mea opțiune.

Mă înșelasem. Exagerasem și o știam. Nu doar cu privire la ea, dar și cu privire la ceilalți de pe plajă. Ar fi trebuit să plec pur și simplu. Randy și prietenii lui, chiar dacă ridicau greutăți și se considerau sportivi, n-aveau nicio șansă împotriva cuiva antrenat să dezarmeze oamenii repede și eficient. Dacă s-ar fi întâmplat în Germania, aș fi putut fi arestat pentru ce făcusem. Guvernul nu era prea încântat de cei care foloseau abilitățile deprinse cu ajutor guvernamental în scopuri pe care guvernul nu le aproba.

Așa că i-am lăsat biletul, apoi m-am uitat la ceas toată

ziua următoare, întrebându-mă dacă va apărea la întâlnire. Când a sosit și a trecut ora la care sugerasem să ne vedem, m-am trezit uitându-mă din reflex peste umăr, respirând ușurat când a apărut o siluetă în depărtare. Din felul în care se mișca, știam că trebuie să fie Savannah. M-am sprijinit de balustradă în timp ce o așteptam.

Încetini pașii când mă observă, apoi se opri. Nu mă îmbrățișă, nu mă sărută - formalitatea neașteptată mă duru.

— Am primit mesajul tău, spuse ea.

— Mă bucur că ai venit.

— A trebuit să mă strecor ca să nu știe nimeni că sunt aici, spuse ea. Am auzit din întâmplare ce ziceau unii că vor face dacă mai apari pe acolo.

— Îmi pare rău, am intrat eu direct în subiect. Știu că încercai să mă ajuți și am înțeleș greșit.

— Și?

— Și îmi pare rău pentru ce i-am făcut lui Tim. E un tip grozav și ar fi trebuit să fiu mai atent.

Savannah nici nu clipi.

— Și?

Mi-am târșâit picioarele, știind că nu voi fi complet sincer în ceea ce urma să spun, dar știind că vrea s-o audă oricum. Am oftat.

— Și lui Randy, și celuilalt tip.

Ea continuă să mă fixeze cu privirea.

— Și?

Nu mai știam ce să spun. Mi-am scormonit mintea înainte s-o privesc în ochi.

— Și... am început.

— Și ce?

— Și... am încercat, dar nu mi-a ieșit nimic. Nu știu, am mărturisit. Dar orice ar fi, îmi pare rău și pentru asta.

Avea o expresie curioasă pe față.

— Asta-i tot?

M-am gândit puțin.

— Nu știu ce să mai spun, am recunoscut.

A trecut jumătate de secundă până am observat o vagă urmă de zâmbet la ea. Veni spre mine.

— Asta-i tot? repetă ea, cu vocea mai domoală.

N-am spus nimic. Se apropie de mine și, în mod surprinzător, își strecură brațele în jurul gâtului meu.

— Nu trebuie să te scuzi, șopti ea. Nu are de ce să îți pară rău. Probabil că aș fi reacționat în același mod.

— Și atunci de ce tot interogatoriul acesta?

— Pentru că, spuse ea, m-a convins că am avut dreptate cu privire la tine de la început. Știam că ai o inimă bună.

— La ce te referi?

— Exact la ce am spus, răspuse ea. Mai târziu - după seara aceea, vreau să spun - Tim m-a convins că nu aveam niciun drept să spun ce am spus. Ai avut dreptate. Nu am capacitatea de a face vreun fel de evaluare profesională, dar am fost îndeajuns de arogantă încât să cred că am. Iar cu privire la ce s-a întâmplat pe plajă, am văzut tot incidentul. N-a fost vina ta. Nici măcar ce s-a întâmplat cu Tim n-a fost vina ta, dar a fost drăguț să te aud scuzându-te oricum. Măcar ca să știu că o vei putea face pe viitor.

Se lipi de mine, iar când am închis ochii, am știut că nu mai vreau nimic altceva decât s-o țin așa pentru totdeauna.

Mai târziu, după ce am petrecut o bună parte din noapte vorbind și sărutându-ne pe plajă, i-am mângâiat maxilarul cu degetul și am șoptit:

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru carte. Cred că îl înțeleg mai bine pe tata acum. Ne-am simțit bine împreună aseară.

— Mă bucur.

— Și mulțumesc pentru că ești cine ești.

Când s-a încruntat, am sărutat-o pe frunte.

— Dacă nu erai tu, am adăugat, n-aș fi putut să spun asta despre tatăl meu. Nu știi cât de mult înseamnă pentru mine.

Deși Savannah ar fi trebuit să lucreze pe șantier în ziua următoare, Tim a fost înțelegător când i-a explicat că este ultima noastră șansă de a ne mai vedea înainte să mă întorc în Germania. Când am luat-o pe Savannah, Tim a coborât treptele casei și s-a aplecat lângă mașină, până la nivelul ferestrei. Vânățăile se întunecaseră până la un negru profund. Întinse mâna pe fereastră.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, John.

— Și mie, i-am spus vorbind serios.

— Ai grijă de tine, OK?

— O să încerc, am răspuns în timp ce ne strângeam mâinile, uimit de sentimentul că exista o legătură între noi.

Eu și Savannah am petrecut dimineața la acvariul Fort Fisher, vrăjiți de creaturile ciudate expuse acolo. Am văzut pești-spadă cu nasurile lor lungi și căluți de mare foarte mici; în acvariul cel mai mare se aflau rechini-dădacă și bibani de canal. Am râs când ne-am jucat cu pagurii pustnici, iar Savannah mi-a cumpărat un breloc de la magazinul de suvenire. Din nu știu ce motiv ciudat, era un pinguin pe el, lucru care o amuza nespus pe Savannah.

După aceea, am dus-o la un restaurant însorit de pe malul apei și ne-am ținut de mâini peste masă în timp ce priveam bărcile cu pânze legănându-se încet pe valuri. Pierduți unul în celălalt, nici n-am observat chelnerul care venise de trei ori la masa noastră, înainte ca noi să ne deschidem meniurile.

M-am minunat de cât de ușor își arăta Savannah emoțiile și tandrețea expresiei în timp ce îi povesteam despre tatăl meu. Când m-a sărutat după aceea, am simțit gustul dulce al respirației ei. M-am întins după mâna ei.

— O să mă însor cu tine într-o zi, să știi.

— E o promisiune?

— Dacă vrei tu să fie.

— Ei bine, atunci trebuie să promiți că te întorci după mine când termini armata. Nu mă pot căsători cu tine dacă nu ești prin preajmă.

— S-a făcut.

Mai târziu, ne-am plimbat pe Plantația Oswald, o casă din perioada antebelică frumos restaurată, ce se lăuda cu cele mai elegante grădini din stat. Am mers pe aleile de pietriș, ocolind smocurile de flori de câmp care înfloreau în mii de culori în căldura leneșă a sudului.

— La ce oră ai mâine avion? întrebă ea. Soarele își începuse coborârea treptată pe cerul senin.

— Devreme, i-am spus. Probabil voi fi la aeroport înainte să te trezești tu.

Ea dădu din cap.

— Și îți vei petrece seara cu tatăl tău, nu?

— Așa plănuiam. Cred că n-am petrecut așa de mult timp cu el pe cât ar fi trebuit, dar sunt sigur că ar înțelege...

Scutură din cap să mă oprească.

— Nu, nu-ți schimba planurile. Vreau să îți petreci timpul cu tatăl tău. Speram că așa vei face. De asta sunt cu tine acum.

Am mers până la capătul unei alei mărginite de un gard viu bine îngrijit.

— Deci, ce vrei să faci? am întrebat-o. Cu privire la noi, vreau să zic.

— Nu va fi ușor, spuse ea.

— Știu că nu va fi, i-am spus. Dar nu vreau să se termine totul aici. M-am oprit, știind că nu vor fi îndeajuns cuvintele, în schimb, am cuprins-o în brațe din spate și am tras-o aproape de mine. Am sărutat-o pe gât și pe ureche, gustându-i pielea catifelată. O să te sun cât de des pot și o să îți scriu atunci când n-o să pot să-ți telefonez, și o să îmi mai iau o permisie anul viitor. O să vin oriunde ești.

Se lăsă pe spate, încercând să îmi vadă fața.

— Așa o să faci?

Am strâns-o în brațe.

— Sigur că da. Adică, nu mă bucur că plec și îmi doresc mai mult ca niciodată să fi fost staționat undeva în apropiere, dar nu-ți pot promite decât atât deocamdată. Pot să solicit un transfer imediat ce ajung acolo, și așa voi face, dar nu poți să știi niciodată cum merg treburile astea.

— Știu, murmură ea. Din nu știu ce motiv, expresia ei solemnă mă îngrijoră.

— Tu o să îmi scrii? am întrebat-o.

— Ba bine că nu, mă tachină ea, și nervozitatea îmi dispăru. Desigur că o să îți scriu, spuse ea zâmbind. Cum poți să întrebi asta? O să îți scriu tot timpul. Și pentru informația ta, scriu cele mai frumoase scrisori.

— N-am nici cea mai mică îndoială.

— Vorbesc serios, spuse ea. La mine în familie, asta facem de sărbători. Le scriem scrisori acelor oameni la care ținem mult. Le spunem ce înseamnă ei pentru noi și ce nerăbdători suntem să îi revedem cu următoarea ocazie.

Am sărutat-o pe gât din nou.

— Deci, ce însemn eu pentru tine? Și cât de nerăbdătoare ești să mă revezi?

Ea se lăsă pe spate.

— Va trebui să îmi citești scrisorile.

Am râs, dar am simțit că mi se frânge inima.

— O să îmi fie dor de tine, am spus.

— Și mie la fel.

— Nu pari prea afectată de asta.

— Pentru că deja am plâns din cauza asta, ții minte? Și oricum, nu e ca și cum n-o să te mai văd niciodată. Asta am realizat într-un final. Da, va fi greu, dar timpul trece repede – ne vom revedea. Știu asta. Pot să simt asta. La fel de mult cum pot să simt că ții la mine și cât de mult de iubesc. Știu în sufletul meu că nu s-a terminat și că o vom scoate la capăt. Multe cupluri reușesc. Recunosc că multe cupluri nu reușesc, dar ele nu au ce avem noi.

Voiam s-o cred. Voiam asta mai mult decât orice, dar m-am întrebat dacă era într-adevăr așa de simplu.

După ce soarele a dispărut după linia orizontului, am mers împreună spre mașină și am dus-o la casa de pe plajă. M-am oprit un pic mai departe pe stradă, ca să nu vadă nimeni din casă că suntem împreună, și, când am coborât din mașină, mi-am pus brațele în jurul ei, Ne-am sărutat și am ținut-o strâns, știind cu siguranță că anul următor va fi

cel mai lung din viața mea. Mi-am dorit cu ardoare să nu mă fi înrolat niciodată, să fi fost un om liber. Dar nu eram.

— Ar trebui să plec.

Dădu din cap și începu să plângă. Am simțit cum mi se strânge inima în piept.

— O să îți scriu, i-am promis.

— OK, spuse ea. Își șterse lacrimile și căută ceva prin geantă. Scoase un stilou și o bucățiță de hârtie. Începu să scrie. Asta e adresa mea de acasă și numărul de telefon, OK? Și adresa mea de e-mail.

Am dat din cap.

— Nu uita că mă voi muta anul viitor, dar te voi anunța imediat ce voi ști noua mea adresă. Dar o să mă găsești mereu prin părinții mei. O să îmi trimită tot ce primesc.

— Știu, i-am spus. Tu ai datele mele de contact, da? Chiar dacă plec prin vreo misiune undeva, scrisorile vor ajunge la mine. Și e-mailurile. Armata se pricepe foarte bine să instaleze calculatoare, chiar în mijlocul deșertului.

Își cuprinse brațele, ca un copil părăsit.

— Mă sperie, spuse ea. Faptul că ești soldat, vreau să zic.

— Totul va fi bine, am încurajat-o eu.

Am deschis portiera și m-am întins după portofel. Am pus în el hârtiuța scrisă de ea, apoi am desfăcut din nou brațele. Veni spre mine și am ținut-o așa pentru mult timp, încercând să îmi imprim în minte senzația corpului ei lipit de al meu.

De data asta, ea a fost cea care s-a tras înapoi. Căută din nou în geantă și scoase un plic.

— Am scris asta pentru tine seara trecută. Ca să ai ceva de citit în avion. N-o citi până atunci, OK?

Am dat din cap și am sărutat-o pentru ultima oară, apoi m-am strecurat la volan. Am pornit mașina, și când am început să mă îndepărtez, mi-a strigat:

— Salută-l pe tatăl tău din partea mea. Spune-i că poate trec pe la el cândva în următoarele două săptămâni, OK?

Făcu un pas înapoi când mașina porni de pe loc. Încă o mai puteam vedea în oglinda retrovizoare. M-am gândit să

opresc. Tata ar fi înțeles. Știa cât de mult înseamnă Savannah pentru mine și ar fi vrut să avem o ultimă seară împreună.

Dar am continuat să conduc, privind cum imaginea ei în oglindă devine din ce în ce mai mică, simțind cum îmi alunecă visul printre degete.

Cina cu tatăl meu a fost mai tăcută decât de obicei. Nu am avut energia să încep o conversație, și și-a dat seama și el. Am stat la masă în timp ce gătea, dar în loc să se concentreze la gătit, mă privea, din când în când, cu îngrijorare mută în ochi. M-am speriat când a închis ochiurile de la aragaz și a venit spre mine.

Când s-a apropiat, și-a pus o mână pe spatele meu. N-a spus nimic, dar nu trebuia. Știam că înțelege că sufăr și a stat acolo fără să se miște, de parcă încerca să absoarbă durerea în speranța că o va lua de la mine și o va face a lui.

Dimineața, tata m-a dus cu mașina la aeroport și a stat lângă mine la poartă în timp ce așteptam să fie anunțat zborul meu. Când a venit timpul, m-am ridicat. Tata mi-a întins mâna; dar eu l-am îmbrățișat. Corpul lui era rigid, dar nu-mi păsa.

— Te iubesc, tată.

— Și eu te iubesc, John.

— Să găsești niște monede frumoase, da? am adăugat, trăgându-mă înapoi. Vreau să aud totul despre ele.

Tata rămase cu ochii în pământ.

— Îmi place de Savannah, spuse el. E o fată drăguță.

Remarca lui a venit din senin, dar, cumva, a fost exact ceea ce voiam să aud.

În avion, am stat cu scrisoarea lui Savannah în poală. Deși voiam s-o deschid imediat, am așteptat până am decolat. De la fereastră, puteam să văd linia de coastă și am căutat mai întâi pontonul, apoi casa. M-am întrebat dacă Savannah mai dormea, dar îmi plăcea să cred că a

ieșit pe plajă și că privește avionul.

Când am fost gata, am deschis plicul. Pusese în el o fotografie de-a ei și mi-am dorit deodată să îi fi lăsat și eu una de-a mea. M-am uitat îndelung la fața ei, apoi am pus-o deoparte. Am inspirat adânc și am început să citesc.

Dragă John,

Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să ți le spun, dar nu sunt sigură de unde să încep. Oare să încep spunându-ți cât de mult te iubesc? Sau că zilele petrecute împreună au fost cele mai fericite din viața mea? Sau că în scurtul timp de când te cunosc, am ajuns să cred că suntem sortiți unul altuia? Aș putea să spun toate aceste lucruri și totul ar fi adevărat, dar când le recitesc, nu pot să mă gândesc decât că mi-aș dori să fiu cu tine acum, ținându-te de mână și privindu-ți zâmbetul inefabil.

În viitor, știu că voi retrăi momentele petrecute împreună de o mie de ori. Îți voi auzi râsul și îți voi vedea fața și îți voi simți brațele în jurul meu. Îmi va fi dor de toate acestea mai mult decât îți poți imagina. Ești un gentleman rar, John, și prețuiesc asta la tine. În tot timpul cât am fost împreună nu m-ai presat niciodată să mă culc cu tine, și nu-ți pot spune cât de mult a însemnat asta pentru mine. Lucrul acesta a făcut ca ceea ce am construit împreună să pară și mai special, și așa vreau să îmi amintesc timpul petrecut cu tine. Ca o lumină albă și pură, care îți taie răsufierea când o privești.

Mă voi gândi la tine în fiecare zi. O parte din mine e speriată că va veni o vreme când tu nu vei mai simți același lucru, că vei uita cumva ceea ce am împărtășit, așa că vreau să facem ceva. Oriunde vei fi și indiferent de ce se va întâmpla în viața ta, când va fi prima noapte cu lună plină - așa cum era prima dată când ne-am cunoscut - vreau să o cauți pe cerul nopții. Vreau să te gândești la mine și la

săptămâna petrecută împreună, pentru că oriunde voi fi și indiferent de ce se va întâmpla în viața mea, exact asta voi face și eu. Dacă nu putem fi împreună, măcar putem împărți asta, și poate că noi doi împreună vom reuși să facem asta să dureze veșnic.

Te iubesc, John Tyree, și am de gând să te fac să îți ții promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Dacă te întorci, mă voi căsători cu tine. Dacă îți încalci promisiunea, îmi frângi inima.

*Cu dragoste,
Savannah*

Dincolo de fereastră și printre lacrimile din ochi, am putut vedea un strat de nori întinzându-se sub mine. Nu aveam idee unde ne aflam. Tot ce știam era că voiam să mă întorc și să mă duc înapoi acasă, să fiu în locul în care trebuia să fiu.

Partea a II-a

DOISPREZECE

Câteva ore mai târziu, în prima noapte de singurătate de la reîntoarcerea mea în Germania, am citit scrisoarea din nou, memorând timpul petrecut împreună. Era ușor; amintirile acelea începuseră deja să mă bântuie și uneori păreau mult mai reale decât viața mea ca soldat. Simțeam mâna lui Savannah într-a mea și priveam cum își scutura din păr apa oceanului. Am râs în hohote când mi-am amintit cât de surprins fusesem când a plutit pe primul ei val până la mal. Timpul petrecut cu Savannah m-a schimbat, iar oamenii din detașamentul meu au observat diferența. În următoarele două săptămâni, prietenul meu Tony m-a tachinat neîncetat, convins fiind de faptul că se dovedise că avusese dreptate cu privire la importanța companiei feminine. Și totuși, Tony voia să știe mai mult decât eram eu dispus să împărtășesc. În timp ce citeam, el stătea în scaunul din fața mea, rânjind ca un idiot.

— Mai povestește-mi odată despre vacanța ta romantică plină de nebunii, spuse el.

M-am chinuit să-mi păstrez ochii pe pagină, făcând tot posibilul să-l ignor.

— Savannah, ziceai că o cheamă? Sa-van-nah. La naiba, îmi place la nebunie numele acesta. Sună... sună atât de

delicat, dar eu pun pariu că era o tigroaică de fapt, nu?

— la mai taci din gură, Tony.

— Nu mă lua cu din astea. Nu eu am fost cel care a avut grijă de tine în tot acest timp? Nu eu îți spuneam că trebuie să mai ieși și tu? M-ai ascultat, în sfârșit, iar acum a venit vremea să-mi plătești datoria. Vreau detalii.

— Nu te privește pe tine.

— Dar ați băut tequila, nu? Ți-am spus eu că merge de fiecare dată.

Nu i-am răspuns. Tony își ridică mâinile.

— Haide - poți să-mi spui măcar atât, nu?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Pentru că ești îndrăgostit? Mda, asta ai spus, dar încep să cred că ai inventat toată chestia asta.

— Așa este, am inventat totul. Acum am terminat cu asta?

Își scutură capul și se ridică.

— Ești un cățeluș bolnav de dragoste.

Nu i-am răspuns, dar când a plecat de lângă mine, am recunoscut că avea dreptate. Eram îndrăgostit până peste cap de Savannah. Aș fi făcut orice să fiu cu ea și am cerut un transfer în State. Ofițerul meu dur de comandă păru că se gândește serios la asta. Când m-a întrebat de ce, i-am spus de tatăl meu în loc să-i spun de Savannah. Mă ascultă o vreme după care se lăsă pe spate în scaun și spuse:

— Nu e un motiv destul de bun decât dacă sănătatea tatălui tău este în pericol. Când am ieșit din birou, am știut că nu aveam să plec nicăieri timp de cel puțin șaisprezece luni. Nu m-am deranjat să-mi ascund dezamăgirea și, data viitoare când a fost lună plină, am plecat din cazarmă și m-am plimbat pe una dintre zonele cu iarbă pe care jucam fotbal. M-am întins pe spate și am privit luna, amintindu-mi totul de la capăt și detestând faptul că eram atât de departe.

Încă de la început am vorbit la telefon și ne-am scris cu regularitate. Ne trimiteam de asemenea și e-mailuri, dar mi-am dat seama, în scurt timp, că Savannah prefera să-mi

scrie și că voia să fac și eu la fel.

Știu că nu ajunge la fel de repede ca un e-mail, dar tocmai asta îmi place, îmi scrisese ea. Îmi place surpriza când găsesc o scrisoare în cutia poștală și nerăbdarea pe care o simt când mă pregătesc să o deschid. Îmi place faptul că pot s-o iau cu mine să o citesc în tihnă și că pot să mă sprijin de un copac și să simt briza pe față atunci când îți văd vorbele pe hârtie. Îmi place să-mi imaginez felul în care arătai când ai scris-o: cum erai îmbrăcat, ce era în jurul tău, felul în care țineai stiloul. Știu că este un clișeu și că probabil este ceva comun, dar eu mă tot gândesc cum stai într-un cort la o masă improvizată cu o lampă de gaz lângă tine în timp ce afară bate vântul. Este mult mai romantic decât să citești ceva pe același obiect pe care-l folosești să descarci muzică sau să te documentezi pentru o lucrare.

Zâmbisem când citisem asta. La urma urmei, se înșelase în privința mesei improvizate și a lămpii de gaz, dar trebuia să recunosc că era un tablou mult mai interesant decât realitatea biroului furnizat de guvern și luminat cu neon, din baraca mea de lemn.

Odată cu trecerea zilelor și a săptămânilor, dragostea mea pentru Savannah părea să devină din ce în ce mai puternică. Câteodată mă ascundeam de băieți ca să fiu singur. Scoteam fotografia lui Savannah și o țineam aproape, studiindu-i fiecare trăsătură. Era ciudat, dar pe cât de mult o iubeam și îmi aminteam de timpul petrecut împreună, pe atât am realizat că, pe măsură ce vara devenea toamnă și toamna iarnă, îi eram din ce în ce mai recunoscător pentru fotografie. Da, mă mințeam că mi-o amintesc exact așa cum era, dar când eram sincer cu mine însumi, știam că pierdeam din detalii. Sau poate, îmi dădeam eu seama, nu le observasem de la început. Am realizat că Savannah avea o aluniță mică sub ochiul stâng,

lucru care îmi scăpase cumva. Sau că, la o examinare mai atentă, zâmbetul ei era ușor strâmb. Acestea erau imperfecțiuni care o făceau cumva perfectă în ochii mei, dar detestam faptul că trebuia să folosesc fotografia pentru a afla de ele.

Mi-am văzut, într-un fel sau altul de viața mea. Oricât de mult mă gândeam la Savannah și oricât de mult îi simțeam lipsa, aveam o misiune de îndeplinit. Începând cu luna septembrie – datorită unui set de circumstanțe pe care chiar și armata le-a explicat cu greu –, eu și detașamentul meu am fost trimiși în Kosovo pentru a doua oară, ca parte din Prima Divizie de Infanterie într-o altă misiune de menținere a păcii, în timp ce aproape toți ceilalți au fost trimiși înapoi în Germania. A fost o perioadă relativ calmă și nu am făcut uz de armă, dar asta nu a însemnat că mi-am petrecut zilele culegând flori și tânjind după Savannah. Mi-am curățat arma, am stat cu ochii în patru să nu se întâmple ceva și, când ești obligat să fii în alertă ore întregi, până la căderea serii ești mort de oboseală. Mărturisesc cu mâna pe inimă că puteau trece două sau trei zile fără să mă întreb ce făcea Savannah sau chiar fără să mă gândesc la ea. Oare lucrul acesta îmi făcea dragostea mai puțin adevărată? Mi-am pus întrebarea asta de zeci de ori în perioada petrecută acolo, dar mereu hotăram că nu era așa, pentru simplul motiv că imaginea ei mă lua cu asalt când mă așteptam mai puțin, copleșindu-mă cu aceeași durere pe care o simțisem în ziua plecării. Orice putea să o declanșeze: un prieten care vorbea despre soția lui, vederea unui cuplu ținându-se de mână sau chiar felul în care zâmbeau unii săteni când treceau pe lângă ei.

Scrisorile de la Savannah soseau cam la fiecare zece zile și, până să mă întorc în Germania, se adunase un teanc considerabil. Niciuna nu era ca scrisoarea pe care o citisem în avion; erau mai mult scrise pe un ton relaxat și guraliv, dezvăluindu-și adevăratele sentimente abia în final. Între timp, aflam detaliile vieții ei cotidiene: că au terminat prima casă puțin după termen, îngreunând lucrurile când a fost

vorba să se apuce de construit a doua casă. Pentru aceea, au trebuit să lucreze mai multe ore, chiar dacă toată lumea implicată devenise mai eficientă în a-și îndeplini sarcinile. Am aflat că, după ce au terminat prima casă, au dat o petrecere mare pentru tot cartierul și că s-au ținut toasturi de mai multe ori pe parcursul acelei după-amieze. Am aflat că echipa a sărbătorit la Coliba cu Creveți și că Tim a desemnat-o restaurantul cu cea mai frumoasă atmosferă în care fusese vreodată. Am aflat că făcea majoritatea orelor din toamnă cu profesorii cu care dorise și că era entuziasmată că se ducea la cursurile de psihologie juvenilă ale doctorului Barnes, care tocmai publicase un articol important într-un ziar de psihologie ezoterică. Nu aveam nevoie să cred că Savannah se gândea la mine de fiecare dată când bătea un cui sau ajuta la fixarea unei ferestre, sau să cred că în mijlocul unei discuții cu Tim și-ar fi dorit mereu ca eu să fiu acela cu care vorbea. Îmi plăcea să cred că ce aveam noi era mai profund decât atât și, cu trecerea timpului, convingerea aceasta îmi făcu dragostea și mai puternică.

Bineînțeles că voiam să știu că încă mai ținea la mine și, cu privire la asta, Savannah nu m-a dezamăgit niciodată. Bănuiesc că acesta era motivul pentru care păstram fiecare scrisoare pe care mi-o trimitea. Spre finalul fiecărei scrisori, erau întotdeauna câteva propoziții sau poate un paragraf întreg în care scria ceva care mă făcea să mă opresc, cuvinte care mă făceau să-mi amintesc și mă trezeam recitind pasaje, încercând să-mi imaginez vocea ei atunci când le citeam. Spre exemplu, pasajul acesta din a doua scrisoare pe care am primit-o:

Când mă gândesc la noi doi și la ceea ce am împărtășit împreună, știu că ar fi ușor pentru alții să minimalizeze importanța timpului petrecut împreună și să-l catalogheze ca fiind doar o modalitate de a petrece zilele și nopțile la mare, o „aventură” care, pe termen lung, nu va însemna absolut nimic. De

asta nu spun oamenilor despre noi. Nu ar înțelege și nu simt nevoia să dau explicații pentru simplul fapt că eu știu în inima mea cât de real a fost totul. Când mă gândesc la tine nu mă pot abține să nu zâmbesc, știind că tu m-ai completat cumva. Te iubesc nu doar pentru moment, ci pentru totdeauna și visez la ziua în care mă vei strânge din nou în brațele tale.

Sau acest paragraf, din scrisoarea pe care am primit-o după ce i-am trimis o fotografie cu mine:

Și nu în ultimul rând, aș vrea să-ți mulțumesc pentru fotografie. Am pus-o deja în portofel. Arăți sănătos și fericit, dar trebuie să-ți mărturisesc că am plâns când am văzut-o. Și asta nu pentru că m-a întristat - deși m-a întristat, de vreme ce știu că nu voi putea să te văd -, ci pentru că m-a făcut fericită. Mi-a amintit că tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Și acesta, dintr-una dintre scrisorile pe care mi le-a trimis în timpul în care eram în Kosovo:

Trebuie să-ți mărturisesc că ultima ta scrisoare m-a îngrijorat. Vreau să știu totul, am nevoie să știu totul, dar mă trezesc ținându-mi respirația și fiindu-mi teamă pentru tine ori de câte ori îmi spui cum este de fapt viața ta. Eu sunt aici, pregătindu-mă să merg acasă de Ziua Recunoștinței și îngrijorându-mă pentru examene, iar tu ești într-un loc periculos, înconjurat de oameni care vor să-ți facă rău. Mi-aș dori ca oamenii aceia să te cunoască așa cum te cunosc eu, pentru că atunci ai fi în siguranță. Așa cum mă simt eu în siguranță când sunt în brațele tale.

În anul acela. Crăciunul a fost unul posomorât, dar așa

este mereu când ești departe de casă. Nu era primul Crăciun pe care-l petreceam singur de când mă înrolasem în armată. Fiecare sărbătoare o petrecusem în Germania, iar vreo doi băieți din cazarma noastră încropeau un brad – o prelată verde cu un băț pe care-l decorau cu luminițe. Mai bine de jumătate din prietenii mei plecaseră acasă – eu eram printre cei ghinionști care trebuiau să rămână, în cazul în care rușilor le venea ideea că noi le eram dușmani de moarte – și majoritatea din cei rămași hoinăreau prin oraș pentru a sărbători Ajunul Crăciunului, îmbătându-se cu bere de calitate nemțească. Eu deschisesem deja pachetul de la Savannah – un pulover care îmi amintea de ceva ce ar purta Tim și o tavă de prăjituri de casă – și știam că primise deja parfumul de la mine. Dar eram singur și, ca un cadou pentru mine, m-am grăbit să ajung la un telefon ca să o sun pe Savannah. Nu se așteptase să o sun și mi-am reamintit entuziasmul din vocea ei săptămâni întregi după aceea. Am vorbit mai bine de o oră. Îmi fusese dor de vocea ei. Uitasem accentul ei viori și nazalitatea care devenea și mai pronunțată ori de câte ori începea să vorbească mai repede. M-am lăsat pe spate în scaun imaginându-mi că era cu mine și că ascultam cum descria ea ninsoarea. În același timp, mi-am dat seama că într-adevăr ninge, lucru care, chiar și pentru o clipă, mă făcu să simt că eram împreună.

Prin ianuarie 2001, începusem să număr zilele până când aveam să o revăd. Permisia de vară era în iunie și urma să mă eliberez din armată în mai puțin de un an. Mă trezeam dimineața și chiar îmi spuneam la propriu că mai rămăseseră 360 de zile, apoi 359 și 358 până la liberare, dar urma să o văd pe Savannah peste 178, apoi 177 și 176 și așa mai departe. Era tangibil și real și destul de aproape încât să-mi permit să visez că mă voi muta înapoi în Carolina de Nord; pe de altă parte, din nefericire, lucrul acesta făcea timpul să treacă mai greu. Nu așa se întâmplă mereu atunci când îți dorești intens ceva? Îmi aminti de când eram copil și de cum se lungeau zilele când așteptam vacanța de vară. Nu am nicio îndoială că, dacă nu ar fi fost

scrisorile de la Savannah, așteptarea mi s-a fi părut mult mai lungă.

Îmi scria și tatăl meu. Nu la fel de des ca Savannah, ci în conformitate cu programul lui lunar obișnuit. Spre surprinderea mea, scrisorile erau de două sau de trei ori mai lungi decât de obicei. Paginile în plus erau exclusiv despre monede, în timpul meu liber mergeam la centrul de calculatoare și făceam și eu mici cercetări. Căutam anumite monede, adunam istoria lor și îi trimiteam informațiile tatălui meu. Jur că prima dată când am făcut asta mi s-a părut că văd lacrimi pe următoarea scrisoare pe care mi-a trimis-o. De fapt, nu era chiar așa – știu că era numai în imaginația mea, de vreme ce nu menționase niciodată ce făcusem –, dar îmi plăcea să cred că parcurgea datele cu aceeași intensitate cu care studia publicația despre monede *Foaia Gri*.

În februarie am fost trimis la o simulare cu alte trupe NATO: unul dintre acele exerciții, „hai să ne prefacem că suntem într-o bătălie din 1944” în care se presupunea că înfruntam un atac violent de tancuri prin zona rurală a Germaniei. Destul de inutil, dacă mă întrebați pe mine. Genul acela de război este de mult apus, terminat la fel ca navele spaniole de război care trăgeau cu tunurile lor apropiate și cavaleria Statelor Unite călărind iute să-i salveze. În vremurile noastre, nu se spune niciodată cine se presupune că ar trebui să fie dușmanul, dar toată lumea știe că sunt rușii, lucru care are și mai puțin sens, din moment ce se pare că acum ei sunt aliați cu noi. Dar chiar și dacă nu ar fi, realitatea este că nu mai au atât de multe tancuri în funcțiune și, chiar dacă ar construi în secret mii de tancuri în vreo uzină din Siberia cu intenția de a cuceri Europa, orice val de tancuri care ar înainta s-ar confrunța, cel mai probabil, cu atacuri aeriene și cu divizia noastră mecanizată în loc de infanterie. Dar ce știam eu, nu-i așa? Și vremea era urâtă cu un val de aer groaznic de rece venind dinspre zona arctică chiar când au început simulările. Era ca într-un roman, cu ninsoare, lapoviță,

grindină și vânturi bătând cu optzeci de kilometri la oră, făcându-mă să mă gândesc la trupele lui Napoleon în timpul retragerii de la Moscova. Era atât de frig că aveam promoroacă pe sprâncene, mă durea când respiram, iar degetele mi se lipeau de țeava puștii dacă o atingeam din greșală; mă durea îngrozitor când le dezlipeam și pierdeam ceva piele de pe buricele degetelor în decursul acestui proces. Dar după aceea îmi țineam fața acoperită și mâna pe mâner și înaintam cu greu prin noroiul înghețat provocat de nenumăratele ninsori, încercând să fac tot posibilul să nu devin o statuie de gheață, în timp ce mă prefăceam că mă lupt cu dușmanul.

Am petrecut zece zile făcând lucrul acesta. Jumătate din oamenii mei au avut degerături, cealaltă jumătate a suferit de hipotermie și până să terminăm, detașamentul meu fusese redus la trei sau patru oameni, ajungând toți la infirmerie odată întorși în bază. Inclusiv eu. Întreaga experiență a fost cam cel mai ridicol și mai stupid lucru pe care m-a pus armata să-l fac. Și asta spune ceva, pentru că am făcut o grămadă de lucruri stupide pentru Unchiul Sam³ și pentru Marele Roșu. La sfârșit, comandantul s-a plimbat prin salon, felicitându-mi detașamentul pentru buna treabă pe care o făcuse. Aș fi vrut să-i spun că poate timpul nostru ar fi fost petrecut mai cu folos învățând tactici moderne de război și chiar uitându-ne la canalul de Meteo. Am răspuns în schimb, cu un salut și cu o recunoaștere, ca un soldat bun ce sunt.

După aceea, am petrecut următoarele luni lipsite de evenimente în bază. Bineînțeles că mai participam la cursurile ocazionale despre arme și despre navigare și, din când în când, mai ieșeam în oraș la o bere cu băieții, dar în majoritatea timpului ridicam tone de greutate și alergam sute de kilometri și-l băteam pe Tony de nu se vedea, ori de câte ori intram în ringul de box.

Primăvara în Germania nu a fost așa de rea pe cât am

---

³ Personificare națională a Statelor Unite, datând din timpul războiului din 1812. (n.tr.)

crezut că va fi după dezastrul prin care am trecut cu simulările. Zăpada s-a topit, florile au răsărit și aerul a început să se încălzească. Ei bine, nu era chiar cald, dar măcar se ridicase peste zero grade, lucru care era suficient pentru ca eu și majoritatea camarazilor mei să jucăm fotbal sau să aruncăm discul. Imediat ce a venit luna iunie, eram nerăbdător să mă întorc în Carolina de Nord. Savannah absolvise și era deja la școala de vară urmând cursurile pentru masterat, așa că plănuiam să merg în Chapel Hill. Urma să petrecem două săptămâni glorioase împreună – chiar și atunci când mergeam să-mi vizitez tatăl în Wilmington, ea plănuia să mă însoțească – și m-am trezit simțindu-mă când emoționat, când încântat și speriat totodată.

E adevărat, corespondasem prin poștă și vorbisem la telefon. E adevărat, ieșisem afară să privesc prima lună plină de când mă întorsesem în bază, iar ea îmi spusese în scrisorile ei că făcuse la fel. Dar nu o mai văzusem de aproape un an și nu aveam habar cum avea să reacționeze când ne vom afla din nou față în față. Va alergera în brațele mele când voi coborî din avion sau reacția ei va fi mai rezervată, poate cu un sărut delicat pe obraz? Vom începe să vorbim cu ușurință sau ne vom trezi vorbind despre vreme, simțindu-ne ciudat unul cu celălalt? Nu știam, și stăteam treaz noaptea, imaginându-mi mii de scenarii diferite.

Tony știa prin ce treceam, deși era destul de drăguț să nu scoată lucrul acesta în evidență. În schimb, când data se apropie, mă bătu pe spate.

— Acuși te vezi cu ea, spuse el. Ești gata?

— Mda.

El rânji.

— Nu uita să bei niște tequila în drum spre casă.

Eu m-am strâmbat, iar Tony a râs.

— Totul va fi bine, spuse el. Te iubește, omule. Nu are de ales, având în vedere cât de mult o iubești tu.

TREISPREZECE

În iunie 2001 am primit permisia și am plecat imediat spre casă, zburând din Frankfurt la New York, după care la Raleigh. Era într-o seară de vineri și Savannah promisesese să mă aștepte la aeroport și să mă ducă apoi în Lenoir să-i cunosc părinții. Îmi dezvăluise această mică surpriză cu o zi înainte de zbor. Acum, să ne înțelegem, nu aveam nimic împotriva să-i cunosc părinții. Eram sigur că erau niște oameni minunați și toate astea, dar, dacă ar fi fost după mine, aș fi vrut s-o am pe Savannah numai pentru mine, cel puțin în primele câteva zile. E cam greu să recuperezi timpul pierdut când sunt și părinții prin preajmă. Chiar dacă nu urma să se întâmple ceva între noi – și cunoscând-o pe Savannah eram destul de sigur că nu, dar totuși îmi țineam pumnii – cum mă vor trata părinții ei dacă o țineam pe fiica lor afară până la orele dimineții, chiar dacă tot ce făceam era să stăm sub stele? Evident că era o persoană adultă, dar părinții se comportă ciudat când e vorba de copiii lor și nu îmi făceam nicio iluzie că vor fi înțelegători cu toată chestia asta. Ea va fi mereu fetița lor, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Dar Savannah avusese dreptate atunci când îmi explicase acest lucru. Aveam două săptămâni libere și dacă plănuiam să merg la tata în a doua săptămână, trebuia să-i cunosc pe ai ei în prima săptămână. În plus, părea atât de entuziasmată de toată chestia asta, că nu am putut să zic decât că abia așteptam să-i cunosc. Totuși, m-am întrebat dacă măcar puteam să o țin de mână și m-am gândit să o conving să facem un mic ocol în drum spre Lenoir.

Imediat ce avionul a aterizat, nerăbdarea mea s-a intensificat și am simțit cum îmi bate inima cu putere. Dar nu știam cum să reacționez. Să alerg la ea imediat ce o văd sau să merg relaxat, rece și cu aerul unui om care are

situația sub control? Încă nu eram sigur, dar înainte să mai pot zăbovi asupra subiectului, m-am lăsat dus de mulțime, înaintând pe culoar. Mi-am aruncat rucsacul pe umăr când am ieșit de pe rampă, îndreptându-mă spre ieșire. La început nu am văzut-o - mișunau prea mulți oameni pe acolo. Când am scrutat zona a doua oară, am zărit-o undeva în stânga și am realizat imediat că toate grijile mele au fost de prisos pentru că ea mă văzuse și alerga spre mine cât putea de repede. Abia dacă am avut timp să-mi las jos rucsacul înainte ca ea să-mi sară în brațe, iar sărutul care urmă fu ca un regat magic, cu limbaj și cu geografie, cu mituri fabuloase și cu minuni ale epocii. Apoi se retrase și-mi șopti „Mi-a fost atât de dor de tine“, iar eu am simțit ca și cum m-aș fi reîntregit după ce am petrecut un an întreg tăiat în două.

Nu știu cât am stat împreună, dar când am început, într-un final, să ne mișcăm către banda de bagaje, mi-am strecurat mâna într-a ei știind că o iubesc nu mai mult decât data trecută când o văzusem, ci mai mult decât aveam să iubesc pe oricine în viața mea.

Pe drum am vorbit cu ușurință și chiar am făcut un mic ocol. După ce am oprit la un popas, ne-am sărutat ca adolescenții. A fost minunat - nu dezvălui mai mult -, și câteva ore mai târziu am ajuns acasă la ea. Părinții ei ne așteptau pe veranda unei elegante case victoriene, cu două etaje. Luându-mă prin surprindere, mama ei mă îmbrățișă imediat ce m-am apropiat, oferindu-mi apoi o bere. Am refuzat, mai ales pentru că știam că urma să fiu singurul care bea, dar am apreciat gestul. Mama lui Savannah, Jill, semăna mult cu fiica ei: prietenoasă, deschisă și mult mai sarcastică decât mi s-a părut la început. Tatăl ei era exact la fel și chiar m-am simțit foarte bine în vizită la ei. Nu a stricat nici faptul că Savannah m-a ținut de mână tot timpul și a părut complet în largul său făcând chestia asta. Spre finalul serii, am mers amândoi la o plimbare lungă la lumina lunii. Când ne-am întors acasă, aproape am simțit că nu am fost despărțiți nicio clipă.

Se înțelegea de la sine că urma să dorm în camera de oaspeți. Nu m-am așteptat la altceva, iar camera arăta mult mai bine decât majoritatea locurilor în care am mai stat, cu mobilă clasică și cu saltea confortabilă. Aerul era totuși înăbușitor, așa că am deschis fereastra, sperând ca aerul de munte să aducă o răcoare binevenită. Fusese o zi lungă – eram încă pe ora Germaniei – și am adormit cum am pus capul pe pernă, numai ca să mă trezesc o oră mai târziu, când am auzit ușa camerei mele deschizându-se cu un scârțâit. Savannah, îmbrăcată cu pijamale confortabile de bumbac și cu șosete, închise ușa în urma ei și se apropie de pat, mergând în vârful picioarelor pe podea.

Puse un deget la buze ca să-mi facă semn să tac.

— M-ar omorî ai mei dacă ar ști că fac asta, șopti ea.

Se târî în pat lângă mine și potrivii păturile, trăgându-le până la gât ca și cum eram cu cortul la Polul Nord. Mi-am pus brațele în jurul ei, iubind senzația corpului ei lipit de al meu.

Ne-am sărutat și am chicotit aproape toată noaptea, după care ea s-a strecurat înapoi la ea în cameră. Am adormit din nou, probabil înainte ca ea să ajungă în camera ei și m-am trezit la vederea soarelui bătând puternic în fereastră. Mirosul de mic dejun veni plutind în cameră, iar eu mi-am pus în grabă un tricou și niște blugi și am coborât la bucătărie. Savannah era la masă, vorbind cu mama ei în timp ce tatăl ei citea ziarul și am simțit autoritatea prezenței lor când am intrat. Am luat loc la masă, iar mama lui Savannah îmi turnă o ceașcă de cafea înainte să-mi pună o farfurie cu șuncă și ouă în față. Savannah, care stătea în fața mea deja spălată și îmbrăcată, era binedispusă și avea o înfățișare proaspătă în lumina caldă de dimineață.

— Ai dormit bine? mă întrebă ea, ochii strălucindu-i cu subînțeles.

Am dat din cap.

— De fapt, am avut un vis minunat, am spus eu.

— Da? întrebă mama ei. Despre ce era?

Am simțit cum Savannah mi-a dat un șut pe sub masă. Își scutură capul aproape imperceptibil. Trebuie să recunosc că-mi plăcea s-o văd agitată, dar ce-i prea mult strică. M-am prefăcut că mă concentrez.

— Nu-mi mai amintesc acum, am spus eu.

— Nu-mi place când se întâmplă asta, spuse mama ei. E bun micul dejun?

— Miroase nemaipomenit, am spus eu. Mulțumesc. M-am uitat la Savannah. Ce avem în plan azi?

Ea se aplecă peste masă.

— Mă gândeam să mergem să călărim. Crezi că te descurci?

Când am ezitat, ea râse.

— N-o să pățești nimic, adăugă ea. Promit.

— Ușor de zis.

Ea călări pe Midas; mie îmi dădu un cal mai scund, pe nume Pepper, pe care îl călărea de obicei tatăl ei. Ne-am petrecut majoritatea zilei plimbându-ne pe cărări, galopând prin câmpii deschise și explorând această parte de lume. Ea pregătise un picnic și am mâncat într-un loc de unde se vedea tot Lenoir-ul. Îmi arătă școlile la care învățase și casele oamenilor pe care îi cunoștea. Mi-a fost clar atunci că nu numai că iubea locul acesta, dar că nu voia să locuiască nicăieri altundeva.

Am petrecut șase sau șapte ore în șa și am tăcut tot ce mi-a stat în putință să țin pasul cu Savannah, lucru aproape imposibil. Nu am sfârșit cu fața trântită în noroi, dar au fost ici și colo câteva momente mai riscante când Pepper îmi făcu de cap și a trebuit să mă chinui din răspuțeri să mă țin. Cu toate acestea, nu am realizat în ce mă băgasem până când Savannah și cu mine ne pregăteam de cină. Încetul cu încetul, am început să-mi dau seama că mersul meu semăna cu bălângănitul. Îmi simțeam mușchii interiori ai picioarelor ca și cum Tony dăduse în ei ore întregi.

Sâmbătă seara, Savannah și cu mine am mers să cinăm într-un restaurant italian mic și primitiv. După aceea, ea

sugeră să mergem să dansăm, dar până atunci abia dacă mă mai puteam mișca. Când șchiopătam spre mașină, ea adoptă o expresie îngrijorată și se întinse să mă oprească.

Aplecându-se spre mine, îmi prinse piciorul.

— Te doare dacă apăs aici?

Eu am sărit și am țipat. Din nu știu ce motiv, ei i s-a părut amuzant.

— De ce ai făcut asta? M-a durut!

Ea zâmbi.

— Verificam doar.

— Ce verificai? Ți-am spus deja. Mă doare rău.

— Nu voiam decât să văd dacă micuța de mine poate face un militar mare și dur ca tine să țipe.

Mi-am frecat piciorul.

— Mda, bine, hai să nu mai testăm asta, OK?

— OK, spuse ea. Și chiar îmi pare rău.

— Nu pari.

— Ei, chiar îmi pare, spuse ea. Dar e oarecum amuzant, nu crezi? Vreau să zic, am călărit la fel de mult ca și tine și nu am nimic.

— Tu călărești tot timpul.

— Nu am mai călărit de peste o lună.

— Mda, bine,

— Hai. Recunoaște. A fost oarecum amuzant, nu?

— Deloc.

Duminică am mers la biserică împreună cu familia ei. Mă simțeam prea rău ca să pot face și altceva în ziua aceea, așa că m-am instalat pe canapea și am urmărit un meci de baseball cu tatăl ei. Mama lui Savannah ne-a adus sendvișuri, iar eu mi-am petrecut după-amiaza tresărind de fiecare dată când încercam să mă așez mai confortabil în timp ce meciul intra în prelungiri. Tatăl ei era un om vorbăreț, iar conversația noastră trecu de la viața în armată la meseria de profesor pentru copiii pe care îi antrena și la speranțele lui cu privire la viitorul lor. Din locul în care stăteam, le auzeam pe Savannah și pe mama ei vorbind în

bucătărie și, din când în când, Savannah mai venea în sufragerie cu un coș de rufe pe care le împătorea, în timp ce mama ei mai puneă un rând de rufe la mașina de spălat. Deși practic era o absolventă de facultate și o persoană adultă, încă își mai aducea rufele murdare acasă la mama.

În seara aceea, am plecat către Chapel Hill, și Savannah mi-a arătat apartamentul ei. Nu avea prea multă mobilă, dar era relativ nou și avea și șemineu pe bază de gaz și un balcon mic cu vedere spre campus. Deși era cald afară, ea dădu drumul la foc și am mâncat brânză și biscuiți, singurele alimente pe care le avea de oferit în afară de cereale. Mi se părea atât de romantic încât cu greu aș putea descrie acea senzație, deși ajunsesem să-mi dau seama că toate momentele în care eram singur cu Savannah erau nemaipomenit de romantice. Am stat de vorbă până spre miezul nopții, dar Savannah era mai tăcută decât de obicei. Apoi s-a dus în dormitor. Când am văzut că nu revine, m-am dus după ea. Stătea pe pat, iar eu m-am oprit în prag.

Își strânse mâinile una într-alta și trase adânc aer în piept.

— Deci... începu ea.

— Deci... am răspuns eu când ea rămase tăcută.

Mai trase din nou adânc aer în piept.

— E târziu de acum. Și am ore mâine dimineață devreme. Am dat din cap.

— Probabil că ar fi bine să te culci.

— Mda, spuse ea. Dădu din cap ca și cum nu s-ar fi gândit la asta și se întoarse spre fereastră. Vedeam printre jaluzele sclipiri de lumină dinspre parcare. Era drăgălașă când avea emoții.

— Deci... spuse ea din nou ca și cum ar fi vorbit cu peretele.

Mi-am ridicat mâinile.

— Ce-ar fi să dorm pe canapea, OK?

— Nu te superi?

— Deloc, am spus eu. De fapt, nu preferam asta, dar am

înțeles.

Uitându-se încă spre fereastră, nu făcu nicio mișcare să se ridice.

— Pur și simplu nu sunt pregătită, spuse ea pe un ton calm. Vreau să spun, am crezut că sunt și o parte din mine chiar își dorește asta. M-am tot gândit la asta în ultimele săptămâni și m-am decis și, pur și simplu, pare corect, știi? Eu te iubesc și tu mă iubești și asta fac oamenii când sunt îndrăgostiți. Era ușor să-mi spun asta când nu erai aici, dar acum... Nu mai continuă.

— E în regulă, am spus eu.

Se întoarse într-un final către mine.

— Ție ți-a fost teamă? Prima dată?

M-am întrebat cum era mai bine să răspund.

— E diferit pentru bărbați și pentru femei, am spus eu.

— Mda, presupun că da. Se prefăcu că întinde păturile. Te-ai supărat?

— Deloc.

— Dar ești dezamăgit.

— Ei bine... am recunoscut eu, și ea râse.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze.

Ea se gândi puțin.

— Și atunci de ce simt că trebuie să-mi cer scuze?

— Păi, sunt un soldat singuratic, am subliniat eu, iar ea râse din nou. Încă mai simțeam că e emoționată.

— Canapeaua nu e prea confortabilă, spuse ea, negăsindu-și locul. Și e mică. Nu ai să poți să te întinzi. Și nici nu am pături în plus. Ar fi trebuit să mai iau câteva de acasă, dar am uitat.

— Asta este o problemă.

— Mda, spuse ea. Am așteptat.

— Presupun că ai putea să dormi cu mine, se aventură ea.

Am așteptat cât ea își continuă propria dezbatere interioară. Într-un final, ridică din umeri.

— Vrei să încercăm? Adică să dormim doar?

— Cum spui tu.

Pentru prima dată, umerii i se relaxară.

— Bine, atunci. Am stabilit asta. Lasă-mă doar o clipă să mă schimb.

Se ridică din pat, traversă camera și deschise un sertar. Pijamalele pe care le alesese erau cam la fel ca cele pe care le purtase acasă la părinții ei, iar eu m-am dus în sufragerie unde am tras pe mine niște pantaloni scurți și un tricou. Când m-am întors, ea era deja băgată în pătură. M-am dus pe partea cealaltă și m-am strecurat lângă ea. Aranjă păturile înainte să stingă lumina, după care stătu cu fața în sus, uitându-se la tavan. Eu stăteam pe o parte cu fața la ea.

— Noapte bună, șopti ea.

— Noapte bună.

Știam că nu urma să dorm. Cel puțin nu pentru o vreme. Eram prea... agitat ca să pot să dorm. Dar nu voiam să mă foiesc de pe o parte pe alta în caz că ea putea.

— Hei, șopti ea din nou într-un final.

— Da?

Se rostogoli cu fața la mine.

— Voiam doar să știi că e prima dată când dorm cu un bărbat. Toată noaptea, mă refer. Tot e un pas înainte, nu?

— Da, am spus eu. E un pas înainte.

Mă mângâie pe braț.

— Și acum, dacă întreabă cineva, o să poți să le spui că ne-am culcat împreună.

— Adevărat, am spus eu.

— Dar nu o să spui nimănui, nu? Vreau să spun, nu vreau să-mi stric reputația, știi tu.

Eu mi-am înăbușit un râset.

— O să fie micul nostru secret.

Următoarele câteva zile se desfășurară după un tipar ușor și relaxant. Savannah avea ore dimineața și termina de obicei imediat după prânz. Teoretic, presupun că lucrul acesta îmi dădea ocazia să dorm până târziu - lucru la care

visează toți recruții când e vorba să meargă în permisie -, dar anii întregi de trezit înainte de răsărit erau un obicei imposibil de schimbat. În schimb, mă trezeam mai devreme decât ea și puneam de cafea înainte să merg până la colț să cumpăr ziarul. Câteodată mai luam și niște covrigi sau cornuri; alte dăți mâncam doar cereale și era ușor de văzut mica noastră rutină ca o anticipare a primilor ani ai viitoarei noastre vieți împreună, o fericire fără efort care era aproape prea frumoasă să fie adevărată.

Sau, cel puțin, am încercat să mă conving de asta. Când am stat cu părinții ei, Savannah era exact fata pe care mi-o aminteam. La fel și în prima noastră noapte petrecută singuri. Dar apoi... am început să observ diferențe. Cred că nu realizasem cu adevărat că ea ducea o viață care părea completă și împlinită, chiar și fără mine. Calendarul pe care-l ținea pe ușa frigiderului arăta câte ceva de făcut aproape în fiecare zi: concerte, prelegeri, vreo șase petreceri pentru diferiți prieteni. Am observat că și Tim era pus acolo pentru câte un prânz ocazional. Urma patru cursuri și mai predă la unul ca asistent, și joia după-amiaza lucra cu un profesor la un studiu de caz, unul de care era sigură că urma să fie publicat. Viața ei era exact așa cum mi-o descrisese în scrisori și, când se întorcea în apartament, îmi povestea totul despre ziua ei în timp ce-și făcea ceva de mâncare în bucătărie. Iubea munca pe care o făcea, iar mândria din tonul ei era evidentă. Ea vorbea cu vioiciune în timp ce eu ascultam și puneam exact atâtea întrebări câte era nevoie pentru a facilita conversația.

Nu era nimic neobișnuit în asta, am recunoscut eu. Știam prea bine că ar fi fost o problemă mai mare dacă nu ar fi zis nimic despre cum și-a petrecut ziua. Dar cu fiecare povestire nouă aveam un sentiment de scufundare, unul care mă făcu să mă gândesc că oricât de mult ținusem legătura, oricât de mult ținusem unul la altul, ea își văzuse cumva de viața ei și eu de a mea. De când o văzusem ultima dată ea, își terminase lucrarea de diplomă, aruncase tichia în aer la absolvire, găsise de lucru ca asistent la

facultate, se mutase și își mobilase propriul apartament. Viața ei intrase într-o nouă fază și, în timp ce bănuiesc că pot spune același lucru și despre mine, adevărul este că în ceea ce mă privește nu se schimbase nimic, în cazul în care nu se pune la socoteală faptul că acum știu cum să asamblez și să dezassemblez opt tipuri de arme în loc de șase și că am mai adăugat treisprezece kilograme la greutatea pe care le ridic. Și, bineînțeles, mi-am făcut datoria în a le da rușilor ceva de gândit în caz că oscilau între a invada sau nu Germania cu zeci de divizii mecanizate.

Să nu mă înțelegeți greșit. Eram în continuare îndrăgostit până peste cap de Savannah și erau momente când încă simțeam profunzimea sentimentelor ei pentru mine. Multe momente, ca să fiu precis. A fost în mare parte o săptămână minunată. Cât timp era ea plecată, eu mă plimbam prin campus sau alergam în jurul pistei albastre ca cerul din apropierea terenului de baschet, profitând de mult doritul timp liber. Într-o zi, am găsit o sală de sport unde puteam să mă antrenez în timpul petrecut acolo și, pentru că eram înrolat în armată, nici măcar nu mi-au cerut bani. De obicei, terminam antrenamentul și făceam și duș înainte ca Savannah să se întoarcă acasă și apoi petreceam restul după-amiezii împreună. Marți seara am luat cina cu un grup de colegi de-ai ei în Chapel Hill. A fost mai distractiv decât credeam că va fi, având în vedere faptul că ieșeam cu niște intelectuali de la școala de vară, iar majoritatea discuțiilor erau centrate pe psihologia juvenilă. Miercuri după-amiază, Savannah mi-a arătat cursurile pe care le urma și mi-a făcut cunoștință cu profesorii ei. Mai târziu în aceeași după-amiază, ne-am întâlnit cu câteva dintre persoanele pe care le cunoscusem în seara precedentă. În seara aceea am luat la pachet niște mâncare chinezească pe care am mâncat-o în apartamentul ei. Purta unul dintre acele topuri fără mâneci care-i accentuau bronzul și singurul lucru la care mă puteam gândi era că era cea mai sexy femeie pe care o văzusem vreodată.

Joi am vrut să petrec timpul singur cu ea și am decis să o surprind cu o seară specială în oraș. În timp ce ea era la ore și lucra la studiul de caz, eu am mers la mall și am cheltuit o mică avere pe un costum nou și o cravată, și o altă mică avere pe pantofi. Am vrut să o văd îmbrăcată elegant și am făcut o rezervare la un restaurant pe care mi l-a recomandat vânzătorul de pantofi ca fiind cel mai bun din oraș. Cinci stele, meniu exotic, chelneri la patru ace, tot tacâmul. Evident că nu i-am spus lui Savannah dinainte – la urma urmei, trebuia să fie o surpriză – dar, imediat ce a intrat pe ușă, am aflat că făcuse deja planuri să mai petrecem încă o seară cu aceiași prieteni cu care ne mai văzusem în ultimele câteva zile. Părea atât de încântată încât nu m-am mai deranjat să-i spun ce plănuiisem eu.

Cu toate astea, nu eram doar dezamăgit, ci eram supărat, în ceea ce mă privește, eram mai mult decât fericit să-mi petrec o seară cu prietenii ei, chiar și o după-amiază. Dar chiar în fiecare zi? După ce am stat despărțiți un an și mai aveam atât de puțin timp de petrecut împreună, mă deranja faptul că ea nu părea să împărtășească aceeași dorință. În ultimele luni mi-am tot imaginat că o să petrecem împreună cât de mult timp o să putem, compensând pentru anul în care fusesem departe unul de celălalt. Dar ajungeam la concluzia că poate mă înșelasem. Lucru care însemna... ce? Că nu era la fel de important pentru ea cum era pentru mine? Nu știam, dar având în vedere dispoziția mea, probabil că trebuia să fi rămas în apartament și să o las pe ea să se ducă singură. Am stat în schimb deoparte, refuzând să particip la conversație și uitându-mă urât la toată lumea care se uita în direcția mea. Pe parcursul anilor devenisem priceput să intimidiez oameni, iar în seara aceea eram într-o formă grozavă. Savannah și-a dat seama că eram supărat, dar de fiecare dată când mă întreba dacă mă deranja ceva, eram la apogeul stării mele pasiv-agresive și negam că ar fi ceva în neregulă cu mine.

— Sunt doar obosit, am spus eu în schimb.

A încercat să îmbunătățească lucrurile, recunosc. Mă lua de mână din când în când, îmi mai arunca un zâmbet atunci când credea că o să observ și-mi dădea suc și chipsuri. Totuși, după o vreme, se sătură de atitudinea mea și se lăsă bătută. Nu că aş condamna-o. Îmi spusese punctul de vedere și, într-un fel, faptul că începea să se supere mă umplea de o satisfacție prin care simţeam că eram chit. În drum spre casă abia dacă am vorbit și, când ne-am băgat în pat, am dormit spate în spate. Până dimineața îmi trecuse și eram gata să merg mai departe. Din nefericire, ei nu-i trecuse. Cât timp am fost ieșit să cumpăr ziarul, ea a plecat din apartament fără să se atingă de micul dejun și am sfârșit prin a-mi bea singur cafeaua.

Știam că mersesem prea departe și plănuiam să mă revanșez imediat ce se întorcea acasă. Voiam să fiu sincer cu privire la îngrijorările mele, să-i spun de cina pe care o plănuisem și să-mi cer scuze pentru comportamentul meu. M-am gândit că va înțelege. Vom uita totul la o cină romantică în oraș. Era exact ceea ce credeam că aveam nevoie de vreme ce urma a doua zi să plecăm să petrecem week-end-ul cu tatăl meu la Wilmington.

Credeți sau nu, chiar voiam să-l văd și mi-am închipuit că, în felul lui, și el aștepta vizita mea. Spre deosebire de Savannah, tata fusese dat la o parte din entuziasmul meu. Poate că nu a fost corect, dar Savannah juca un alt rol în viața mea la vremea aceea.

Am dat din cap. Savannah. Mereu Savannah. Am realizat că totul în excursia aceasta, totul în viața mea ducea mereu la ea.

Până la ora unu terminasem antrenamentul, mă spălasem, îmi împachetasem majoritatea lucrurilor și sunasem la restaurant pentru a face o nouă rezervare. Știam programul lui Savannah și am presupus că urma să vină în orice clipă.

Neavând nimic de făcut, m-am așezat pe canapea și am dat drumul la televizor. Emisiunile de sport, telenovelele,

emisiunile informative și talk-show-urile erau presărate cu reclame la avocați. Timpul trecea greu pe măsură ce așteptam. M-am tot plimbat prin curte să mă uit în parcare după mașina ei și mi-am verificat bagajul de trei sau patru ori. M-am gândit că Savannah este sigur în drum spre casă, așa că mi-am ocupat timpul golind mașina de spălat vase. Câteva minute mai târziu, m-am spălat pe dinți pentru a doua oară, după care am tras din nou cu ochiul pe fereastră. Nici urmă de Savannah. Am dat drumul la radio, am ascultat cântece și am schimbat postul de șase sau șapte ori înainte să-l închid. Am mers în curte din nou. Nimic. Se apropia de ora două. M-am întrebat unde era, am simțit cum rămășițele de supărare revin la suprafață, dar m-am străduit să le îndepărtez. Mi-am spus că probabil avea o explicație plauzibilă și mi-am repetat acest lucru chiar și atunci când nu mă convingea. Mi-am deschis geanta și am scos ultimul roman al lui Stephen King. Mi-am pus un pahar cu apă cu gheață, m-am făcut confortabil pe canapea și când am realizat că citeam aceeași propoziție iar și iar, am pus cartea deoparte.

Au mai trecut încă cincisprezece minute. Apoi treizeci. Când am auzit mașina lui Savannah în parcare, falca îmi era strânsă și scrâșneam din dinți. La trei și un sfert, deschise ușa. Era toată un zâmbet, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bună, John, spuse ea. Se duse la masă și începu să-și scoată lucrurile din rucsac. Îmi cer scuze că am întârziat, dar după oră a venit o studentă să-mi spună că îi plăcea cursul meu și, datorită mie, voia să opteze pentru educație specială ca materie principală. Îți vine să crezi? Voia să o sfătuiesc ce să facă, ce ore să urmeze, care profesori erau mai buni... și felul în care îmi asculta răspunsurile... Savannah își scutură capul. A fost atât de... recompensator. Felul în care fata aceasta îmi absorbea fiecare cuvânt... ei bine, mă face să simt că într-adevăr am ajutat pe cineva. Am mai auzit profesori vorbind despre experiențe de genul acesta, dar nu mi-am imaginat niciodată că mi se va

întâmpla și mie.

Am afișat un zâmbet forțat, iar ea fu încurajată să continue.

— În fine, m-a întrebat dacă aș avea ceva timp să discutăm și chiar dacă i-am spus că am doar câteva minute, am ajuns din una în alta să mergem să luăm prânzul împreună. E o figură - are doar șaptesprezece ani, dar a absolvit liceul cu un an mai devreme. A trecut o grămadă de examene, așa că e deja în anul doi și frecventează școala de vară ca să poată merge și mai departe. Trebuie s-o admiri.

Ar fi vrut să vadă un ecou al entuziasmului afișat pe fața mea, dar nu am reușit să-l exprim.

— Sună minunat, am spus eu în schimb.

Când am răspuns, Savannah păru să se uite cu adevărat la mine pentru prima dată și eu nu am făcut niciun efort să-mi ascund sentimentele.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Nimic, am mințit eu.

Își puse rucsacul la o parte cu un oftat plin de dezgust.

— Nu vrei să vorbești despre asta? Bine. Dar ar trebui să știi că începe să devină puțin obositor.

— Ce vrea să însemne asta?

Se răsuci spre mine.

— Chestia asta! Felul în care te porți, spuse ea. Nu ești așa de greu de citit, John. Ești supărat, dar nu vrei să-mi spui de ce.

Am ezitat, simțindu-mă în defensivă. Când am vorbit în sfârșit, m-am străduit să nu-mi tremure vocea.

— Bine, am spus eu, am crezut că o să vii acasă acum câteva ore...

Își ridică mâinile.

— Despre asta e vorba? Tocmai ți-am explicat. Fie că mă crezi sau nu, am responsabilități acum. Și, dacă nu mă înșel, mi-am cerut scuze că am întârziat imediat ce am intrat pe ușă.

— Știu, dar...

— Dar ce? Scuza mea nu a fost destul de bună?

— Nu am spus asta.

— Atunci ce este?

Când nu mi-am găsit cuvintele, ea și-a pus mâinile în sold.

— Vrei să știi ce cred eu? Încă mai ești supărat pentru aseară. Dar lasă-mă să ghicesc - nu vrei să vorbești nici despre asta, corect?

Am închis ochii.

— Aseară, tu...

— Eu? mă întrerupse ea și începu să-și scuture capul. O, nu - nu da vina pe mine pentru chestia asta! Eu nu am făcut nimic rău. Nu eu am început! Seara trecută ar fi putut fi distractivă - ar fi fost distractivă - dacă tu nu ai fi stat purtându-te de parcă ai fi vrut să împuști pe cineva. Exagera. Sau poate din nou, nu exagera. Oricum, nu am spus nimic. Ea continuă. Știi că a trebuit să mă scuz azi pentru tine? Și cum m-am simțit când am făcut asta? Te-am ridicat în slăvi un an întreg și le-am spus prietenilor ce tip drăguț ești și ce matur ești și ce mândră sunt de munca pe care o faci. Și au sfârșit prin a vedea o față a ta pe care nici eu nu o mai văzusem. Ai fost pur și simplu... nepoliticos.

— Te-ai gândit vreo clipă că poate mă purtam așa pentru că nu voiam să fiu acolo?

Asta o opri, dar doar pentru o clipă. Își încrucișă brațele.

— Poate felul în care te-ai purtat aseară a fost motivul pentru care am întârziat azi.

Afirmația ei mă prinse cu garda jos. Nu mă gândisem la asta, dar nu asta era ideea.

— Îmi pare rău pentru aseară...

— Ar trebui să-ți pară! țipă ea, tăindu-mi-o din nou. Sunt prietenii mei!

— Știu că sunt prietenii tăi! am sărit eu, ridicându-mă cu putere de pe canapea. Ne-am văzut cu ei toată săptămâna!

— Și asta ce vrea să însemne?

— Exact ce am spus. Poate am vrut să fiu singur cu tine. Te-ai gândit la asta?

— Vrei să fii singur cu mine? întrebă ea. Ei bine, lasă-mă să-ți spun că nu te porți ca atare. Am fost singuri azi de dimineață. Suntem singuri de când am intrat pe ușă. Eram singuri când am încercat să fiu drăguță și să las totul în urmă, dar tot ce ai vrut tu să faci a fost să ne certăm.

— Nu vreau să ne certăm! am spus eu, făcând tot posibilul să nu țip, dar știind că am eșuat. M-am întors cu spatele la ea, încercând să-mi țin mânia în frâu, dar când am vorbit din nou, îmi auzeam tremuratură amenințată din voce. Nu vreau decât ca lucrurile să fie la fel cum erau. Ca vara trecută.

— Ce-i cu vara trecută?

Uram chestia asta. Nu voiam să-i spun că nu mă mai simțeam important. Ce voiam eu era ca și cum i-ai cere cuiva să te iubească, iar asta nu mergea niciodată. Am încercat, în schimb, să merg pe lângă subiect.

— Vara trecută am simțit că am avut mai mult timp să fim împreună.

— Nu, nu am avut, a protestat ea. Am lucrat la construirea caselor toată ziua. Îți amintești?

Avea dreptate, bineînțeles. Cel puțin, parțial. Am încercat din nou.

— Nu spun că are prea mult sens, dar se pare că am avut mai mult timp să stăm de vorbă anul trecut.

— Și asta te-a tot deranjat? Faptul că sunt ocupată? Că am o viață? Ce vrei să fac? Să chiulesc toată săptămâna de la ore? Să spun că sunt bolnavă când trebuie să predau? Să nu-mi fac temele?

— Nu...

— Atunci ce vrei?

— Nu știu.

— Dar ești dispus să mă umilești în fața prietenilor mei?

— Nu te-am umilit, am protestat eu.

— Nu? Atunci de ce m-a tras Tricia deoparte azi? De ce a simțit nevoia să-mi spună că nu avem nimic în comun și că puteam găsi pe cineva mult mai bun?

M-a durut afirmația ei, dar nu cred că și-a dat seama de

efect. Furia face chestia asta imposibilă, iar eu eram foarte conștient de asta.

— Tot ce voiam era să fiu singur cu tine aseară. Asta e tot ce încerc să-ți spun.

Cuvintele mele nu avură niciun efect asupra ei.

— Și atunci de ce nu mi-ai spus și mie asta? vru ea să știe în schimb. Să spui ceva de genul „Ar fi OK dacă am face altceva? Nu prea am chef să ies cu oameni.” Asta e tot ce ar fi trebuit să zici. Nu citesc gândurile oamenilor, John.

Am deschis gura să răspund, dar nu am spus nimic. În schimb, m-am întors și m-am dus în cealaltă parte a camerei. M-am holbat la poarta curții, nu atât înfuriat de ceea ce spusese, cât mai des... *trist*. M-a lovit faptul că o pierdusem cumva, și nu am știut dacă era din cauză că făcusem din țânțar armăsar sau pentru că înțelesesem prea bine tot ceea ce se întâmpla între noi.

Nu mai voiam să vorbesc despre asta. Nu m-am priceput niciodată la vorbit și mi-am dat seama că ce voiam cu adevărat era ca ea să traverseze camera și să-și pună brațele în jurul meu, să spună că înțelege ce mă deranjează cu adevărat și că nu aveam de ce să-mi fac griji.

Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplă. În schimb, am vorbit cu fața la fereastră, simțindu-mă ciudat de singur.

— Ai dreptate, am spus eu. Ar fi trebuit să-ți spun. Și îmi pare rău. Și îmi pare rău și pentru felul în care m-am purtat aseară și îmi pare rău că m-am supărat pentru că ai întârziat. Pur și simplu eu am vrut să te văd cât de mult se putea pe parcursul acestei permisi.

— O spui de parcă nu ai crede că și eu îmi doresc același lucru.

M-am întors.

— Să fiu sincer, am spus eu, nu sunt sigur că-ți dorești. Și spunând acestea, m-am îndreptat spre ușă.

Am fost plecat până la căderea serii.

Nu știam unde să plec sau măcar de ce plecasem, tot ce

știam era că vreau să fiu singur. Am început să merg prin campus sub un soare arzător și m-am trezit mișcându-mă de la o umbră de copac la cealaltă. Nu m-am uitat să văd dacă ea venea după mine; știam că nu venea.

M-am oprit să-mi cumpăr niște apă rece de la centrul studentesc, dar chiar dacă era relativ gol, iar aerul răcoritor, nu am rămas. Simțeam nevoia să transpir, ca și cum aș fi vrut să mă purific de mânie, de tristețe și de dezamăgire, sentimente pe care nu le puteam îndepărta.

De un lucru eram sigur: Savannah intrase pe ușă pregătită pentru o ceartă. Răspunsurile ei veniseră prea rapid și mi-am dat seama că păreau mai degrabă repetate decât spontane, ca și cum propria ei mânie stătuse în stare latentă pe parcursul zilei. Știa exact cum aveam să reacționez și, deși poate că meritam furia ei bazată pe felul în care mă purtasem cu o seară în urmă, faptul că nu părea să-i pese de propria vină sau de sentimentele mele m-a frământat toată după-amiaza.

Umbrele se măreau pe măsură ce soarele începea să apună, dar eu nu eram încă pregătit să mă întorc. În schimb, am cumpărat vreo două felii de pizza și o bere de la unul dintre acele magazine mici care depind de studenți pentru a supraviețui. Am terminat de mâncat, am mai mers puțin, după care am început, într-un final, să mă îndrept spre apartament. Deja se făcuse ora nouă, iar frământarea emoțională prin care trecusem mă lăsase sleit de puteri. Apropiindu-mă de stradă, am observat că mașina lui Savannah era încă în același loc. Am văzut o lampă strălucind în dormitor. În restul apartamentului era întuneric.

M-am întrebat dacă ușa avea să fie încuiată, dar mânerul se răsuci cu ușurință când l-am încercat. Ușa de la dormitor era întredeschisă, lumina revărsându-se pe hol, iar eu m-am gândit dacă să mă apropiu sau să rămân în sufragerie. Nu voiam să-i înfrunt furia, dar am tras adânc aer în piept și am luat-o pe holul scurt. Am băgat capul pe ușă. Stătea pe pat îmbrăcată într-o cămașă mult prea mare, din acelea

care ajung până la jumătatea coapsei. Își ridică privirea dintr-o revistă și afișă un zâmbet forțat.

— Hei, am spus eu.

— Hei.

Am traversat camera și m-am așezat pe marginea patului.

— Îmi pare rău, am spus eu. Pentru tot. Aveai dreptate. M-am purtat ca un ticălos aseară și nu ar fi trebuit să te fac de râs în fața prietenilor tăi. Și nu ar fi trebuit să mă supăr atât de tare că ai întârziat. Nu se va mai întâmpla.

Mă surprinse prin faptul că bătu ușor cu mâna pe saltea.

— Vino aici, șopti ea.

M-am mișcat pe pat, m-am sprijinit de tăblia patului și mi-am strecurat brațul în jurul ei. Ea se sprijini de mine, iar eu am putut să-i simt bătăile inimii.

— Nu vreau să mă mai cert, spuse ea.

— Nici eu.

Când i-am mângâiat brațul, ea a oftat.

— Unde ai fost?

— Nicăieri, de fapt, am spus eu. M-am plimbat prin campus. Am mâncat niște pizza. M-am gândit mult.

— La mine.

— La tine. La mine. La noi.

Ea dădu din cap.

— Și eu, spuse ea. Mai ești supărat?

— Nu. Am fost, dar sunt prea obosit să mai fiu supărat.

— Și eu la fel, repetă ea. Își ridică privirea să se uite la mine. Vreau să-ți spun la ce m-am gândit cât ai fost plecat. Pot să fac asta?

— Normal, am răspuns.

— Mi-am dat seama că eu ar trebui să fiu cea care să-și ceară scuze. Mă refer la faptul că am petrecut atât de mult timp cu prietenii mei. Cred că de asta m-am supărat mai devreme. Mi-am dat seama ce încercai să spui, dar nu am vrut să aud, pentru că știam că aveai dreptate. Parțial, cel puțin. Dar raționamentul tău a fost greșit. M-am uitat derutat la ea. Ea continuă. Tu crezi că te-am făcut să

petreci atâta timp cu prietenii mei pentru că nu mai ești la fel de important pentru mine cum erai, nu? Nu a așteptat un răspuns. Dar nu acesta este motivul. Este exact pe dos. Am făcut asta tocmai pentru că ești atât de important pentru mine. Nu atât de mult pentru că voiam să-mi cunoști prietenii și ei să te cunoască pe tine, cât pentru mine.

Ea se opri confuză.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Îți mai amintești când ți-am spus că faptul că sunt cu tine îmi dă putere?

Când am dat din cap, își trecu degetele pe pieptul meu.

— Am vorbit serios. Vara trecută a însemnat atât de mult pentru mine. Mai mult decât ți-ai putea imagina, și când ai plecat, am fost o epavă. Întreabă-l pe Tim. Abia dacă mai lucram la case. Știu că ți-am trimis scrisorile acelea prin care te-am făcut să crezi că totul e bine și frumos, dar nu era. Plângeam în fiecare noapte, și în fiecare zi stăteam pe plajă imaginându-mi și sperând că vei apărea plimbându-te pe plajă. De câte ori vedeam pe cineva cu o tunsoare cazonă, simțeam cum îmi bate inima mai tare, chiar dacă știam că nu ești tu. Dar tocmai asta era problema. Aș fi vrut să fii tu. De fiecare dată. Știu că ceea ce faci este important și înțeleg că ești trimis peste mări și țări, dar nu cred că am înțeles cât de greu urma să-mi fie fără tine prin preajmă. Părea că lipsa ta aproape mă ucide și mi-a luat foarte mult timp să mă simt normală din nou. Și în permisia asta, oricât de mult am vrut să te văd, oricât de mult te iubesc, o parte din mine este îngrozită de faptul că o să mă rup iar în bucăți atunci când vei pleca. Mă simt trasă în două direcții, iar reacția mea a fost să fac orice ca să nu mai trec prin ce am trecut în anul precedent. Așa că am încercat să ne ocupăm timpul cât mai mult, înțelegi? Ca să nu îmi frâng inima din nou. Mi-am simțit gâtul strângându-se, dar nu am spus nimic. Între timp, ea continuă. Astăzi mi-am dat seama că în demersul meu, îți făceam rău. Nu a fost corect față de tine, dar în același timp, încercam să fiu corectă și față de mine. Peste o săptămână o să pleci iar, și eu sunt cea care

va trebui să vadă cum va putea trăi după aceea. Unii oameni pot să facă asta. Tu poți să faci asta. Dar pentru mine...

Se uită la mâinile ei și pentru o vreme tăcu.

— Nu știi ce să spun, am recunoscut eu întru totul.

În ciuda firii ei, râse.

— Nu vreau un răspuns, spuse ea, pentru că nu cred că este vreunul. Dar știu că nu vreau să te rănesc. Asta e tot ce știu. Pur și simplu, sper că voi găsi o cale să fiu mai puternică vara asta.

— Putem oricând să ne antrenăm împreună, am glumit eu cu jumătate de gură și am fost bucuros să aud sunetul râsului ei.

— Da, asta o să meargă. Zece exerciții la bară și o să fiu ca nouă, nu? Aș vrea să fie atât de ușor. Dar mă descurc eu. Poate că nu o să fie ușor, cel puțin de data asta nu va mai fi un an întreg. Asta tot încercam să-mi amintesc azi. Că vei veni acasă de Crăciun. După câteva luni, se va termina totul.

Am strâns-o în brațe, simțind căldura corpului ei lipit de al meu. I-am simțit degetele prin materialul subțire al cămășii și am simțit cum trăgea ușor, scoțându-mi la iveală pielea abdomenului. Senzația era electrică. I-am savurat atingerea și m-am aplecat să o sărut.

Am simțit un alt tip de pasiune în sărutul ei, ceva vibrant și viu. Am simțit limba ei jucându-se cu a mea, conștient de felul în care reacționa trupul ei și am respirat adânc atunci când degetele ei au început să alunece spre nasturii blugilor mei. Când mâinile au alunecat mai jos, mi-am dat seama că era goală pe sub cămașă. Desfăcu nasturii și deși nu voiam nimic mai mult decât să continue, m-am forțat să mă îndepărtez, să mă opresc înainte ca totul să meargă prea departe, să pot preveni ceva de care nu eram încă sigur că era pregătită să facă.

Mi-a simțit ezitarea, dar până să apuc să mă gândesc la asta ea se ridică brusc și-și scoase cămașa. Respirația mi se accelerează pe măsură ce o priveam și, deodată, se aplecă în

față și-mi ridică și mie cămașa. Îmi sărută abdomenul și coastele, apoi pieptul și am simțit cum mâinile ei au început să tragă de blugii mei.

M-am ridicat din pat și mi-am scos cămașa, iar apoi mi-am lăsat blugii să cadă pe podea. I-am sărutat gâtul și umerii și i-am simțit căldura respirației în urechea mea. Senzația pielii ei peste a mea era ca focul și am început să facem dragoste.

A fost exact cum am visat că va fi, și când am terminat, mi-am înfășurat brațele în jurul lui Savannah, încercând să înregistrez amintirea fiecărei senzații. I-am șoptit în întuneric cât de mult o iubesc.

Am făcut dragoste și a doua oară, și când Savannah a adormit într-un final, m-am trezit uitându-mă la ea. Totul la ea era extraordinar de liniștit, dar, din nu știu ce motiv, nu puteam să evit o senzație sâcâitoare de panică. Oricât de tandru și excitant fusese, nu am putut să nu mă întreb dacă nu a fost cumva o urmă de disperare în faptele noastre, ca și cum ne țineam amândoi strâns de speranța că asta ne va susține relația când vom trece prin ceea ce ne va rezerva viitorul.

PAISPREZECE

Am petrecut timpul care ne-a mai rămas din permisia mea cum sperasem inițial. În afară de week-end-ul petrecut cu tatăl meu - în timpul căruia a gătit pentru noi și a vorbit despre monede la nesfârșit am stat singuri cât de mult am putut. Când ne-am întors în Chapel Hill, odată ce Savannah termina orele, ne petreceam după-amiezile și serile împreună. Ne-am plimbat prin magazinele de pe strada Franklin, am mers la Muzeul de Istorie al Carolinei de Nord din Raleigh și chiar am petrecut câteva ore la Grădina Zoologică a Carolinei de Nord. În penultima mea seară înainte de plecare, am luat cina în restaurantul acela pretențios pe care mi-l recomandase vânzătorul de pantofi. Nu m-a lăsat să trag cu ochiul în timp ce se pregătea, dar când a ieșit în sfârșit din baie, arăta absolut încântător. Mă mai uitam la ea printre înghițituri, gândindu-mă cât de norocos eram să fiu cu ea.

Nu am făcut dragoste din nou. După ce am petrecut noaptea împreună, m-am trezit a doua zi dimineață și am găsit-o pe Savannah studiindu-mă, lacrimile curgându-i pe obraji. Înainte să apuc să o întreb ce s-a întâmplat, mi-a pus un deget peste buze și și-a scuturat capul, dorind să nu vorbesc.

— Noaptea trecută a fost minunată, spuse ea, dar nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-am înfășurat în schimb brațele în jurul ei, ascultând sunetul respirației ei. Am știut în acel moment că se schimbase ceva între noi, dar la vremea aceea, nu am avut curajul să aflu ce anume.

În dimineața în care am plecat, Savannah m-a condus la aeroport. Am stat împreună la poartă așteptând să mi se anunțe zborul, degetul ei mare făcând cerculețe pe podul palmei mele. Când a venit timpul să mă urc în avion, ea mi-

a căzut în brațe și a început să plângă. Când a văzut ce față am făcut, se forță să râdă, dar eu am auzit tristețea din râsul ei.

— Știi că am promis, spuse ea, dar nu mă pot abține.

— Totul va fi bine, am spus eu. Nu sunt decât șase luni. La cât ești de ocupată vei fii surprinsă cât de repede vor trece.

— Ușor de zis, spuse ea trăgându-și nasul. Dar ai dreptate. Voi fi mai puternică de data asta. O să fie bine.

I-am scrutat fața în căutarea unui semn de negare, dar nu am găsit niciunul.

— Serios, spuse ea. O să mă descurc.

Am dat din cap și, timp de câteva minute lungi, nu am făcut altceva decât să ne uităm unul la altul.

— O să-ți amintești să privești luna plină? mă întrebă ea.

— De fiecare dată, am promis eu.

Ne-am sărutat pentru ultima dată. Am strâns-o la piept și i-am șoptit că o iubesc, după care m-am forțat să-i dau drumul. Mi-am aruncat bagajul peste umăr și m-am îndreptat către rampă. Trăgând cu ochiul peste umăr, mi-am dat seama că Savannah dispăruse deja, ascunsă undeva în mulțime.

În avion, m-am lăsat pe spate în scaun, rugându-mă ca Savannah să fi spus adevărul. Deși știam că mă iubește și ține la mine, am înțeles deodată că dragostea și grija nu sunt mereu de ajuns. Acestea reprezentau cărămizile de beton ale relației noastre, dar erau instabile fără mortarul format din timpul petrecut împreună, timp în care să nu atârne asupra noastră amenințarea iminentă a despărțirii. Deși nu voiam să recunosc, erau multe lucruri despre ea pe care nu le știam. Nu realizasem cât de mult o afectase plecarea mea de anul trecut și, în ciuda faptului că m-am gândit cu frică multe ore la asta, nu eram sigur cum o va afecta acum. Relația noastră, am simțit eu cu greutate în piept, începea să semene cu răsucirea unui titirez. Când eram împreună aveam puterea să-l menținem în mișcare, iar rezultatul era frumos și magic și ca un sentiment

aproape copilăresc de uimire; când eram departe unul de celălalt, rotirea începea, în mod inevitabil, să încetinească. Deveneam șovăitori și instabili și știam că trebuia să găesc o cale să nu ne răsturnăm.

Îmi învățasem lecția de anul trecut. Nu numai că i-am scris și mai multe scrisori din Germania în iulie și în august, dar o și sunam mai des. Ascultam cu atenție pe parcursul fiecărei conversații, încercând să disting orice semn de depresie și tânjind să aud orice cuvânt de afecțiune sau dorință. La început, aveam emoții înainte să sun; pe la sfârșitul verii, abia așteptam. Cursurile ei mergeau bine. A petrecut câteva săptămâni cu părinții, apoi a început semestrul de toamnă. În prima săptămână din septembrie am început să număr zilele până la eliberare. Mai erau o sută. Era mai ușor să vorbesc în zile decât în săptămâni sau luni; lucrul acesta făcea cumva ca distanța dintre noi să se micșoreze într-un mod mult mai intim, ceva ce amândoi știam că putem îndura. Ce-a fost mai greu a trecut, ne aminteam noi mereu, și mi-am dat seama că pe măsură ce tăiam zilele din calendar, grijile pe care le avusesem cu privire la relația noastră începuseră să se diminueze. Eram sigur că nu mai exista nimic pe lume care să ne împiedice să fim împreună.

Apoi a venit 11 septembrie.

CINCISPREZECE

De un lucru sunt sigur: imaginile zilei de 11 septembrie mă vor urmări toată viața. Am privit fumul ce înconjura Turnurile Gemene și Pentagonul și am văzut fețele îngrozite ale oamenilor din jurul meu pe când priveau persoanele care se îndreptau spre propria moarte. Am privit prăbușirea clădirilor și norul masiv de praf și molozul care se ridica în locul lor. Am simțit furie în timp ce Casa Albă era evacuată.

În câteva ore, am știut că Statele Unite vor răspunde atacului și că serviciile armate vor deschide calea. Baza era în alertă maximă și mă îndoiesc că a mai fost vreodată un moment în care să fiu atât de mândru de oamenii mei. În zilele care au urmat, părea că toate neînțelegerile personale și afiliațiile politice de orice fel dispăruseră. Pentru o scurtă perioadă de timp, am fost toți, pur și simplu, americani.

Birourile de recrutare au început să se umple în toată țara de bărbați care voiau să se înroleze. În rândul nostru, a celor deja înrolați, dorința de a ne servi patria era mai puternică decât fusese vreodată. Tony a fost primul dintre bărbații din detașamentul meu care și-a prelungit șederea cu încă doi ani și, unul câte unul, fiecare soldat l-a urmat. Chiar și eu, care îmi așteptam eliberarea onorabilă în decembrie și număraseram zilele până să mă întorc acasă la Savannah, am fost cuprins de patimă și m-am trezit prelungindu-mi serviciul.

Ar fi ușor de spus că am fost influențat de ceea ce se întâmpla în jurul meu și că acesta a fost motivul deciziei pe care am luat-o. Dar asta nu e decât o scuză. Evident, am fost prins în același val patriotic, dar, mai mult decât atât, am fost prins de legăturile înfrățite de prietenie și de responsabilitate. Îmi știam oamenii, țineam la ei și mi-ar fi părut o lașitate de neînchipuit din partea mea să-i abandonez în asemenea momente. Trecuserăm prin prea

multe împreună ca să mă pot gândi la ideea de a părăsi serviciul în acele zile negre ale anului 2001.

Am sunat-o pe Savannah să-i spun veștile. La început, a fost alături de mine. Ca toți ceilalți, fusese îngrozită de cele întâmplate și înțelesese sentimentul de datorie care mă apăsa, chiar înainte să încerc să-i explic. Spuse că era mândră de mine.

Dar realitatea se instalează în scurt timp. Prin faptul că am ales să-mi servesc țara, am făcut un sacrificiu. Deși investigațiile cu privire la făptași s-au finalizat repede, sfârșitul anului 2001 a fost lipsit de evenimente pentru noi. Divizia noastră de infanterie nu a jucat niciun rol în răsturnarea guvernului taliban din Afganistan, o dezamăgire pentru toți din detașamentul meu. Ne-am petrecut în schimb cea mai mare parte a iernii și a primăverii mergând la antrenament, pregătindu-ne pentru ceea ce toată lumea știa că va fi invazia în Irak.

Mi se pare că exact în această perioadă scrisorile de la Savannah au început să se schimbe. Dacă la început veneau săptămânal, apoi au început să vină la zece zile, odată cu trecerea timpului, primeam o scrisoare la două săptămâni. Am încercat să mă consolez cu faptul că tonul din scrisori nu se modificase dar, în timp, până și acesta a suferit schimbări. Dispăruseră total pasajele în care descria cum își imagina viața noastră împreună, pasaje care în trecut mă umpluseră mereu de nerăbdare. Știam amândoi că visul acela era acum la doi ani distanță. Dacă scria despre un viitor atât de îndepărtat, își amintea cât de mult mai era, lucru dureros pentru amândoi.

Când a venit luna mai, m-am consolată cu gândul că cel puțin vom avea posibilitatea să ne vedem în următoarea mea permisie. Cu toate acestea, soarta a conspirat împotriva noastră din nou, chiar cu câteva zile înainte de întoarcerea mea acasă. Ofițerul meu de comandă a cerut o întrevvedere și, când m-am prezentat în biroul său, mi-a spus să iau loc. Tatăl meu, îmi spuse el, suferise un atac de cord major, iar el deja înaintase cererea și îmi aprobase

permisia de urgență la care aveam dreptul. În loc să mă îndrept spre Chapel Hill și spre cele două săptămâni minunate cu Savannah, am mers la Wilmington și mi-am petrecut zilele la capătul patului tatălui meu, respirând mirosul antiseptic care întotdeauna mă făcea să mă gândesc mai puțin la vindecare decât la moarte. Când am ajuns, tatăl meu se afla la terapie intensivă; a stat acolo aproape pe toată durata permisiei melc. Pielea avea o paloare cenușie, iar respirația era rapidă și slabă. În prima săptămână a oscilat între cunoștință și inconștiență, dar atunci când era treaz, am observat emoții la tatăl meu pe care le văzusem rar și niciodată în combinație: frică disperată, confuzie temporară și o recunoștință covârșitoare că mă aflu lângă el. L-am luat de mână de mai multe ori, o altă premieră din viața mea. Nu putea vorbi din cauza tubului pe care-l avea inserat în gât, așa că am vorbit eu pentru amândoi. Deși i-am povestit și câte ceva din cele întâmplate în bază, i-am vorbit în principal despre monede. I-am citit revista *Foia Gri*; când am terminat-o, am mers acasă și am luat copii vechi care îi umpleau sertarele și i le-am citit și pe acelea. Am căutat monede pe internet – pe site-uri precum Monede Rare David Hall și Numismatice Legendare – și i-am spus ce se oferea, precum și ultimele prețuri. Prețurile mă uimira și am bănuțit că această colecție a tatălui meu, în ciuda scăderii prețurilor la monede de vreme ce aurul nu mai era în perioada lui de glorie, era de zece ori mai valoroasă decât casa pe care o deținuse atâția ani. Tatăl meu, care nu era capabil să stăpânească nici măcar simpla artă a conversației, devenise mai bogat decât oricine dintre cunoscuții mei.

Tatăl meu nu era interesat de valoarea lor. Ochii lui mă străfulgerau ori de câte ori menționam aspectul acesta și mi-am amintit în scurt timp ceea ce uitasem cumva: faptul că, pentru el, căutarea monedelor era de departe mult mai interesantă decât monedele în sine și fiecare exemplar reprezenta o poveste cu un final fericit. Cu ideea aceasta în

mine, mi-am stors creierii, făcând tot posibilul să-mi amintesc acele monede pe care le găsiserăm împreună. Pentru că tatăl meu păstra niște registre excepționale, m-am uitat peste ele înainte să merg la culcare și, încetul cu încetul, amintirile au început să-mi revină. A doua zi urma să-i amintesc despre călătoriile noastre la Raleigh, la Charlotte sau la Savannah. În ciuda faptului că nici măcar doctorii nu știau dacă avea să-și revină, tatăl meu a zâmbit în acele săptămâni mai mult decât îmi amintesc să fi zâmbit vreodată. S-a întors acasă cu o zi înainte de încheierea permisiei mele, iar spitalul a aranjat ca cineva să vină să-l verifice în timp ce-și continua recuperarea.

Dar dacă șederea mea la spital mi-a întărit relația cu tata, nu a făcut nimic pentru relația mea cu Savannah. Nu mă înțelegeți greșit - venea la mine cât de des putea, fiind și susținătoare și solidară cu mine. Dar pentru că am petrecut atât de mult timp la spital, fisurile care apăruseră în relația noastră nu s-au ameliorat. Să fiu sincer, nu eram sigur ce anume voiam de la ea: când era acolo, simțeam că aș vrea să fiu singur cu tatăl meu, dar când nu era, o voiam alături de mine. Într-un fel, Savannah naviga pe acest teren minat, fără să reacționeze la nicio constrângere către care îi redirectionam calea. Părea să știe ce gândeam și anticipa ce voiam, chiar mai bine decât o făceam eu.

Și totuși, aveam nevoie să petrecem timp împreună. Singuri. Dacă relația noastră era o baterie, timpul pe care-l petreceam departe unul de altul o epuiza neîncetat și aveam amândoi nevoie de timp pentru a o reîncărca. Într-o zi, pe când stăteam cu tatăl meu la spital și ascultam sunetul sacadat al aparatului de monitorizat bătăile inimii, mi-am dat seama că eu și Savannah am petrecut împreună doar 4 din ultimele 104 săptămâni. Mai puțin de 5 procente. Chiar și cu scrisori și cu telefoane, mă trezeam uneori întrebându-mă cum a supraviețuit relația noastră atât de mult.

Reușeam într-adevăr să mai ieșim la plimbare și am luat cina împreună de două ori. Dar din cauza faptului că

Savannah preda și participa la cursuri din nou, îi era imposibil să rămână. Am încercat să nu o condamn pentru asta și atunci când o făceam, terminam prin a ne certa. Uram chestia asta, fel cum o ura și ea, dar niciunul dintre noi nu părea să o poată opri. Deși ea nu spunea nimic și chiar nega totul atunci când îi spuneam ce gândesc, știam că problema de bază era faptul că trebuia să fiu acasă de tot și nu eram. A fost prima și singura dată când Savannah m-a mințit.

Am încercat să trecem peste discuțiile în contradictoriu cât de bine am putut, iar luatul la revedere a fost o altă chestiune dureroasă, deși mai puțin decât data trecută. M-aș fi consolată să cred că era din cauză că începusem să ne obișnuim sau că ne maturizam amândoi, dar când eram în avion, am știut că se schimbase ceva irevocabil între noi. Au curs mai puține lacrimi, pentru că intensitatea sentimentului dintre noi pălise.

A fost o concluzie dureroasă și, în prima noapte cu lună plină, m-am trezit colindând terenul pustiu de fotbal. Și așa cum promiseseam, mi-am amintit timpul petrecut cu Savannah în prima mea permisie. M-am gândit și la a doua permisie, dar în mod bizar nu am vrut să mă gândesc la o a treia permisie pentru că știam, cred, de pe atunci ce avea să prevestească.

Odată cu trecerea verii, starea tatălui meu a continuat să se îmbunătățească, chiar dacă într-un ritm lent. În scrisorile sale, îmi povestea că s-a obișnuit să se plimbe prin cartier de trei ori pe zi, fiecare drum fiind de exact douăzeci de minute, dar chiar și asta îi era greu. Dacă era și o parte bună a lucrurilor, atunci aceasta era că i se dădea ocazia să-și umple și el zilele cu ceva, acum că ieșise la pensie – mă refer la ceva în afară de monede. Pe când el, îmi trimitea scrisori chiar mai des, eu am început să-l sun marțea și vinerea la ora treisprezece fix, după ora lui, doar să mă asigur că e totul în regulă. Am fost atent la orice semn de oboseală din vocea lui și îi aminteam în mod constant să mănânce bine, să doarmă suficient și să-și ia

medicamentele. De fiecare dată vorbeam mai mult eu. Tatei i se părea și mai dureroasă conversația la telefon decât cea față în față și întotdeauna părea ca și cum nu-și dorea nimic mai mult decât să închidă telefonul cât mai repede. În timp, m-am obișnuit să-l tachinez cu asta și nu am fost niciodată sigur dacă știa că glumeam. Lucrul acesta mă amuza și uneori râdeam; deși nu râdea și el, tonul îi devenea brusc mai relaxat, chiar dacă numai temporar, înainte să se lase iar cuprins de tăcere. Era OK. Știam că abia aștepta să-l sun. Mereu răspundea de la primul apel și nu-mi era greu să-mi imaginez că se uita la ceas și aștepta să sun.

August deveni septembrie și apoi octombrie. Savannah și-a terminat cursurile la Chapel Hill și s-a mutat înapoi acasă, în timp ce își căuta un serviciu. Am citit în ziare că Organizația Națiunilor Unite și țările europene voiau să găsească o cale să ne împiedice să intrăm în război cu Irakul. În capitalele aliaților noștri NATO lucrurile erau tensionate; la știri, apăreau demonstrații ale cetățenilor și proclamații vehemente făcute de liderii lor cum că Statele Unite urmau să facă o greșală îngrozitoare. Între timp, liderii noștri au încercat să se răzgândească. Eu și toți cei din detașamentul meu am continuat să ne vedem de treaba noastră și să ne antrenăm pentru a putea face față inevitabilului, cu o ambiție îndârjită. Apoi, în noiembrie, eu și detașamentul meu ne-am întors în Kosovo *iar*. Nu am stat mult acolo, dar a fost mai mult decât suficient. Eram deja sătul de Balcani și mai eram sătul și de menținerea păcii. Și mai important, eu și ceilalți soldați știam că războiul din Orientul Mijlociu avea să izbucnească, fie că voia sau nu Europa.

În tot acest timp, scrisorile de la Savannah veneau cu regularitate și la fel erau și telefoanele pe care i le dădeam eu. De obicei, o sunam înainte de răsărit, așa cum făcusem dintotdeauna – la ea era în jur de miezul nopții – și, deși în trecut mereu dădeam de ea, acum am văzut că de mai multe ori nu era acasă. Deși am încercat să mă conving că era în oraș cu prietenii sau părinții ei, era greu să mă abțin

să nu-mi umble mintea aiurea. După ce închideam telefonul, mă trezeam imaginându-mi că a întâlnit un alt bărbat la care ținea. Uneori sunam încă de două sau de trei ori în ora următoare, înfuriindu-mă cu fiecare apel care nu primea răspuns.

Aș fi putut să o întreb unde a fost atunci când răspundea, dar nu am făcut-o niciodată. Nici ea nu se oferea întotdeauna să mă informeze. Știu că am greșit prin faptul că am tăcut, pur și simplu pentru că îmi era imposibil să îndepărtez întrebarea din minte, chiar și când încercam să mă concentrez asupra conversației care se desfășura. De cele mai multe ori, eram tensionat la telefon, iar răspunsurile ei erau de asemenea tensionate. Prea des, conversațiile noastre erau mai puțin un schimb fericit de afecțiune și mai mult un schimb rudimentar de informații. După ce închideam, mă uram mereu pentru gelozia pe care o simțeam și mă muștruluiam zdravăn în următoarele zile, promițându-mi că nu voi lăsa să se întâmple iar.

Cu toate acestea, cu alte ocazii, Savannah se dovedea a fi exact persoana pe care mi-o aminteam și-mi dădeam seama cât de mult mai ținea încă la mine. În tot acest timp, eu o iubeam la fel de mult ca întotdeauna și tânjeam uneori după momentele simple din trecut. Știam, bineînțeles, ce se întâmpla. Pe măsură ce ne îndepărtam unul de altul, deveneam din ce în ce mai disperat să păstrez ceea ce împărtășisem odată; cu toate acestea, ca un cerc vicios, disperarea mea ne făcu să ne îndepărtăm și mai tare.

Am început să ne certăm. După cearta pe care o avusesem în apartamentul ei în a doua mea permisie, mi-a fost greu să-i spun ce simt și, indiferent ce spunea ea, nu puteam să-mi scot din cap faptul că eram dus de nas și că ea nu încerca deloc să-mi îndepărteze grijile. Uram acele apeluri telefonice chiar mai mult decât gelozia, chiar dacă știam că cele două se întrepătrundeau.

În ciuda problemelor pe care le aveam, nu m-am îndoit niciodată că nu vom trece peste ele. Voiam o viață cu Savannah mai mult decât orice pe lume. În decembrie am

Început să o sun mai regulat și am făcut tot posibilul să-mi țin gelozia în frâu. Mă forțam să fiu vesel la telefon, în speranța că va vrea să mă audă. Credeam că lucrurile se îmbunătățeau și chiar așa și era la suprafață, dar cu patru zile înainte de Crăciun i-am amintit că urma să vin acasă în mai puțin de un an. În locul răspunsului entuziasmat pe care-l așteptam, ea tăcu. Nu auzeam decât sunetul respirației ei.

— M-ai auzit? am întrebat eu.

— Mda, spuse ea pe un ton blând. Doar că am mai auzit asta o dată.

Era adevărat și amândoi știam asta, dar nu am dormit bine aproape o săptămână.

Luna plină căzu de Anul Nou și, deși am mers afară să mă uit la ea și mi-am amintit săptămâna în care ne-am îndrăgostit unul de altul, imaginile erau confuze ca și cum ar fi fost încețoșate de tristețea copleșitoare pe care o simțeam în suflet. Pe drumul de întoarcere, zeci de oameni erau adunați sau sprijiniți de clădiri fumând țigări ca și cum nu aveau nicio grijă. M-am întrebat ce-au crezut când m-au văzut trecând pe lângă ei. Oare au simțit că pierdeam tot ceea ce conta pentru mine? Sau că îmi doream din nou să fi putut schimba trecutul?

Nu știi, iar ei nu au întrebat. Lumea se schimba cu repeziciune. Ordinele pe care le tot așteptam au venit în dimineața următoare și, câteva zile mai târziu, detașamentul meu se afla în Turcia pregătindu-ne să invadăm Irakul din partea de nord. Am participat la întruniri unde am aflat misiunile, am studiat topografia și planurile de bătaie. Aveam puțin timp liber, dar atunci când ne aventuram în afara taberei, erau greu de ignorat privirile ostile ale populației. Am auzit zvonuri că Turcia plănuia să ne interzică accesul trupelor pentru a porni atacul și că se purtau tratative pentru a se asigura că nu va face asta. Învățasem de mult să nu mai ascultăm zvonuri nefondate, dar de data aceasta zvonurile se dovediră a fi adevărate, iar detașamentul meu și ceilalți am fost trimiși în Kuweit să

o luăm de la capăt.

Am aterizat într-o după-amiază pe un cer senin și ne-am trezit înconjurați de nisip din toate părțile. Am fost urcați într-un autobuz aproape imediat și, după ore în șir de mers, am ajuns în ceea ce era la propriu cel mai mare oraș de corturi pe care l-am văzut vreodată. Armata a făcut tot posibilul pentru a ne face șederea confortabilă. Mâncarea era bună, iar PX-ul⁴ avea tot ce aveam nevoie, dar era plictisitor. Poșta era deficitară – nu primeam nicio scrisoare – iar liniile telefonice erau mereu la doi kilometri distanță. Între orele de instrucții, eu și oamenii mei fie stăteam pe acolo încercând să ghicim când anume va începe invazia, fie exersam îmbrăcatul cu costumul antigaze într-un timp cât mai scurt. Planul era ca detașamentul meu să întărească alte unități de la diferite divizii într-o intrare forțată în Bagdad. În februarie, după ce deja ni se părea că petrecuserăm în deșert sute de mii de ani, eu și detașamentul meu eram mai pregătiți ca niciodată.

La vremea aceea, mulți soldați fuseseră în Kuwait încă de la jumătatea lunii noiembrie, iar zvonurile erau ca la ele acasă. Nu știa nimeni ce va urma. Am auzit despre arme biologice și chimice; am auzit că Saddam își învățase lecția din Furtuna din Deșert și că își întărea Garda Republicană în jurul Bagdadului, în speranța că va provoca o ultimă luptă sângeroasă. Pe data de 17 martie, am știut că urma să fie război. În ultima mea noapte în Kuwait, am scris scrisori celor pe care-i iubeam, în caz că urma să nu mai scap cu viață: una către tatăl meu și una către Savannah. În seara aceea, făceam parte dintr-un convoi care se întindea pe două sute de kilometri până în Irak.

Luptele erau rare, cel puțin la început. Pentru că forța noastră aeriană domina cerul, aveam puține temeri când înaintam pe autostrăzi, în principal pustii. Armata irakiană, în mare parte, nu era nicăieri de găsit, lucru care nu făcea decât să sporească tensiunea pe care o simțeam când

---

4 PX - magazin mixt cu o gamă variată de obiecte, specific taberelor militare (n.tr.)

Încercam să anticipez ce va înfrunta detașamentul meu mai târziu în campanie. Din când în când mai primeam vești despre focuri inamice cu mortar și ne înghesuiam îmbrăcându-ne în costume, ca să aflăm apoi că fusese alarmă falsă. Soldații erau tensionați. Nu am dormit timp de trei zile.

Când am înaintat mai mult în Irak, altercațiile au început să izburnească și abia atunci am aflat prima lege asociată cu Operațiunea Eliberării Irakului: civilii și dușmanii arătau deseori exact la fel. Se auzeau împușcături, atacam și de multe ori nu eram siguri în cine trăgeam. Când am ajuns în Triunghiul Sunnit, războiul a început să se intensifice. Am auzit despre bătălii la Fallujah, Ramadi și Tikrit, toate fiind duse de alte unități din divizia noastră. Detașamentul meu s-a alăturat diviziei Aeriene 82 într-un atac asupra Samawah-ului și abia acolo eu și detașamentul meu am aflat pentru prima dată ce înseamnă bătălia adevărată.

Forța aeriană pavase calea. Bombe, proiectile și mortar explodau încă din ziua anterioară și, pe măsură ce traversam podul spre oraș, am fost uimit de liniștea de pretutindeni. Detașamentul meu a fost trimis în misiune într-un cartier periferic, unde trebuia să mergem din casă în casă pentru a ajuta la eliberarea zonei de inamici. Pe măsură ce înaintam, imaginile se succedau cu rapiditate: rămășițele carbonizate ale unei camionete, trupul neînsuflețit al șoferului lângă ele; o clădire parțial demolată; ruine de mașini fumegând ici și colo. Uneori, când patrulam, mai ieșeau civili cu mâinile sus, iar noi încercam să facem tot posibilul să salvăm răniții.

Pe la începutul după-amiezii, ne pregăteam să ne întoarcem, dar am fost asaltați de un foc puternic ce venea de la o clădire din capul străzii. Lipiți de perete, ne aflam într-o poziție precară. Doi dintre oameni ne acopereau în timp ce eu conduceam detașamentul prin tunel spre un loc mai sigur pe partea cealaltă a străzii; mi s-a părut de-a dreptul un miracol faptul că nimeni nu a fost ucis. De acolo, am tras cam o mie de gloanțe spre locul în care se afla

dușmanul, lucru absolut inutil. Când am crezut că era sigur, am început să ne apropiem de clădire, mișcându-ne cu prudență. Am folosit o grenadă pentru a deschide cu forța ușa din față. Mi-am condus oamenii la ușă și am băgat întâi capul. Fumul era gros, iar sulful plutea în aer. Interiorul era distrus dar cel puțin un irakian supraviețuise și, imediat ce ne-am apropiat, a început să tragă din spațiul în care se târa de sub podea. Tony a fost atins în mână, iar restul am răspuns cu sute de focuri. Sunetul a fost atât de tare că nici nu m-am mai auzit țipând, dar mi-am ținut degetele strânse, țintind peste tot de la podea, la pereți, la podea. Așchii de mortar, și de cărămizi, și de lemn zburau pe măsură ce interiorul se diminuea. Când am încetat într-un final să tragem, eram sigur că nu avea cum să fi supraviețuit cineva, dar am mai aruncat încă o grenadă într-o deschizătură ce ducea spre un spațiu de târâit doar ca să fiu sigur, și am sărit afară înainte de explozie.

După douăzeci de minute de la cea mai intensă experiență din viața mea, strada era liniștită, cu excepția țiuitului din urechile mele și a sunetelor scoase de oamenii mei care vomau și înjurau sau retrăiau experiența. Am pansat mâna lui Tony și, când am crezut că toți sunt gata, am început să ne retragem pe unde am venit. În timp, ne-am făcut loc spre gara păzită de trupele noastre și acolo ne-am prăbușit sleiți de puteri. În noaptea aceea, am primit prima serie de scrisori după aproape șase săptămâni.

Aveam șase scrisori de la tatăl meu. Dar de la Savannah era doar una și, în lumina slabă, am început să o citesc.

Dragă John,

Îți scriu această scrisoare la masa din bucătărie și mă chinui pentru că nu știu cum să-ți spun ceea ce am de gând. O parte din mine și-ar fi dorit să fii aici pentru a-ți spune personal, dar amândoi știm că acest lucru nu este posibil. Și uite-mă acum, căutându-mi cuvintele cu lacrimi pe obraji și cu speranța că mă vei ierta cumva pentru ceea ce

urmează să-ți scriu.

Știu că este un moment îngrozitor pentru tine. Încerc să nu mă gândesc la război, dar nu pot să evit imaginile și atunci mi-e frică tot timpul. Mă uit la știri și frunzăresc ziarele, știind că ești în mijlocul evenimentelor, încercând să aflu unde ești și prin ce treci. Mă rog în fiecare seară să ajungi acasă cu bine și mereu voi face asta. Noi doi am trăit ceva minunat și nu vreau să uiți asta niciodată. Nici nu vreau să crezi că tu nu ai însemnat pentru mine la fel de mult cum am însemnat eu pentru tine. Ești un om minunat și frumos, John. M-am îndrăgostit de tine, și mai mult de atât, când te-am întâlnit am realizat ce înseamnă dragostea adevărată. În ultimii doi ani și jumătate am privit fiecare lună plină și am memorat tot ce-am trăit împreună. Îmi amintesc cum faptul că am vorbit cu tine în acea primă noapte a fost ca și cum aș fi fost acasă și îmi amintesc noaptea în care am făcut dragoste. Voi fi întotdeauna fericită că noi doi ne-am dăruit unul altuia în felul acela. Pentru mine înseamnă că sufletele noastre vor fi legate pentru totdeauna.

Și mai este mult mai mult. Când închid ochii, îți văd chipul; când mă plimb, e ca și cum îți simt mâna într-a mea. Lucrurile acelea sunt încă reale pentru mine, dar dacă altădată îmi aduceau alinare, acum mă lasă cu o durere în suflet. Am înțeles motivul pentru care ai rămas în armată și ți-am respectat decizia. Încă îl înțeleg, dar știm amândoi că relația noastră s-a schimbat după aceea. Ne-am schimbat și, în sufletul tău, cred că ți-ai dat și tu seama de asta. Poate că a fost prea mult timpul petrecut departe unul de celălalt, poate lumile noastre diferite sunt de vină. Nu știu. De fiecare dată când ne-am certat m-am urât pentru asta. Cumva, chiar dacă încă ne iubeam, pierdeam legătura aceea magică ce ne ținea împreună.

Știu că sună ca o scuză, dar crede-mă când îți spun că nu am vrut să mă îndrăgostesc de altcineva. Dacă nici eu nu înțeleg exact cum s-a întâmplat, cum ai putea să faci tu asta? Și nici nu mă aștept să înțelegi, dar, din cauza celor întâmplate între noi. Nu mai pot continua să te mint. Minciuna ar minimaliza ceea ce am trăit împreună și nu vreau să fac asta, chiar dacă știu că te vei simți trădat.

Voi înțelege dacă nu vei vrea să mai vorbești cu mine vreodată la fel cum voi înțelege și dacă îmi vei spune că mă urăști. Și o parte din mine mă urăște. Faptul că-ți scriu această scrisoare mă forțează să recunosc asta, și când mă uit în oglindă, știu că mă uit la cineva care nu este sigură că merită să fie iubită vreun pic. Vorbesc serios.

Chiar dacă tu nu vei vrea să auzi asta, vreau să știi că vei fi întotdeauna o parte din mine. În timpul petrecut împreună, ți-ai câștigat un loc special în inima mea, un loc pe care-l voi păstra, cu mine pentru totdeauna și pe care nu-l va putea înlocui nimeni. Ești un erou și un gentleman, ești bun și onest, dar mai mult decât atât, ești primul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat. Și indiferent ce ne va aduce viitorul, vei fi mereu, și știu că viața mea este mai bună datorită ție.

*Îmi pare atât de rău,
Savannah*

Partea a III-a

ŞAISPREZECE

Era îndrăgostită de altcineva.

Am ştiut asta chiar mai înainte să termin de citit scrisoarea şi, deodată, lumea păru să meargă cu încetinitorul. Primul instinct a fost să dau cu pumnul în perete, dar, în schimb, am mototolit scrisoarea şi am aruncat-o deoparte. Am fost incredibil de furios în momentul acela; mai presus de sentimentul de trădare, simţeam că ea a zdrobit tot ce avea rost pe lume. O uram şi uram bărbatul fără nume şi fără chip care mi-o furase. Mi-am închipuit ce i-aş fi făcut dacă ar fi fost în faţa mea, iar imaginea nu era una frumoasă.

În acelaşi timp, tânjeam să stau de vorbă cu ea. Am vrut să zbor spre casă imediat, sau măcar să o sun. O parte din mine nu voia să creadă, nu putea să creadă. Nu acum, nu după toate prin câte trecusem împreună. Mai aveam doar nouă luni - după aproape trei ani, chiar era atât de imposibil de aşteptat?

Dar nu m-am dus acasă şi nici nu am sunat. Nu i-am răspuns la scrisoare şi nici ea nu a mai dat vreun semn. Singura mea reacţie a fost să recuperez scrisoarea pe care o mototolisem. Am îndreptat-o cât de bine am putut, am pus-o la loc în plic şi am decis să o port cu mine ca pe o rană pe care am căpătat-o în luptă. În următoarele

săptămâni, am devenit soldatul perfect, evadând în singura lume care încă mi se mai părea reală. Mă ofeream voluntar pentru orice misiune ce era considerată periculoasă, abia dacă vorbeam cu cineva din unitate și pentru o vreme m-am chinuit din rășputeri să nu fiu iute de trăgaci când patrulam pe afară. Nu aveam încredere în nimeni din orașe și, deși nu erau „incidente” nefericite – așa cum îi place armatei să numească moartea civililor –, aș minți dacă aș spune că eram răbdător și înțelegător atunci când aveam de-a face cu irakieni de orice fel. Deși abia apucam să dorm, simțurile mele deveniseră mai ascuțite pe măsură ce avansam spre Bagdad. În mod ironic, doar atunci când îmi riscam viața reușeam să mă eliberez de imaginea lui Savannah și de realitatea că relația noastră luase sfârșit.

Viața mea urma norocul schimbător al războiului. În mai puțin de o lună de la primirea scrisorii, Bagdadul căzu și, în ciuda promisiunii inițiale, lucrurile se înrăutățiră odată cu trecerea săptămânilor și a lunilor. La urma urmei, mi-am dat eu seama, războiul acesta nu era cu nimic mai diferit față de altul. Războaiele izbucnesc mereu din cauza disputării puterii de către părțile competitive, dar această înțelegere nu făcea viața pe pământ cu nimic mai ușoară. Ca urmare a căderii Bagdadului, fiecare soldat din detașamentul meu a primit rolul de polițist și de judecător. Ca soldați, nu eram calificați pentru așa ceva.

Din afară și fără înțelegerea pe moment a evenimentelor, era ușor de ghicit ce activități aveam, dar în lumea reală, în timpul real, deciziile nu erau mereu ușoare. Nu o dată am fost abordat de civili irakieni și mi s-a spus că un anume individ le-a furat una sau alta sau că a comis nu știu ce infracțiune și eram rugat să fac ceva în privința asta. Nu asta era slujba noastră. Nu eram acolo să menținem un soi de pace – care practic însemna să ucidem insurgenții care încercau să ne ucidă pe noi sau pe alți civili – până când autoritățile locale puteau să preia cazul și să se ocupe de el. Respectivul proces nu era nici rapid și nici ușor, nici măcar în locurile în care atmosfera calmă era mai frecventă

decât haosul. Între timp, alte orașe se dezintegrau în haos și am fost trimiși să restaurăm ordinea. Am eliberat un oraș de insurgenți, dar din cauză că nu erau suficient de multe trupe pentru a prelua orașul și a-l păstra în siguranță, insurgenții l-au ocupat la loc imediat după retragerea noastră. Erau zile în care toți oamenii mei erau uimiți de inutilitatea aceluși exercițiu, chiar dacă nu puneau deschis problema.

Ideea este că nu știu cum să descriu stresul și plictiseala și confuzia următoarelor două luni decât să spun că era mult nisip. Da, știu că eram în deșert și da, am petrecut o grămadă de vreme la plajă, așa că ar fi trebuit să fiu obișnuit, dar nisipul era diferit aici. Îți intra în haine, în armă, în cutii închise, în mâncare, în urechi și pe nas și între dinți și când scuipam, simțeam mereu nisipul în gură. Oamenii se pot mulțumi cu atât și am învățat că nu vor să audă adevărul adevărat, și anume că în majoritatea timpului Irakul nu era așa de rău, dar uneori era mai rău ca iadul. Chiar vor oamenii să audă că am văzut pe un tip din unitate împușcând din greșeală un copil care s-a întâmplat să fie la locul nepotrivit în momentul nepotrivit? Sau că am văzut soldați sfâșiați în bucăți când dădeau de un DEI – dispozitiv exploziv improvizat – pe străzile din apropierea Bagdadului? Sau că am văzut sângele făcând băltoace pe stradă ca după ploaie, curgând pe lângă părți ale corpului? Nu, oamenii preferau să audă despre nisip, pentru că păstra războiul la o distanță sigură.

Mi-am făcut datoria cât de bine am putut, m-am înrolat din nou și am stat în Irak până în februarie 2004, când am fost trimis, într-un final, înapoi în Germania. Imediat ce m-am întors, mi-am cumpărat o motocicletă Harley și am încercat să mă prefac că plecasem din război fără nicio cicatrice; dar coșmarurile erau nesfârșite și mă trezeam în majoritatea dimineților ud learcă de transpirație. În timpul zilei eram adeseori irascibil și mă înfuriam de la cele mai banale lucruri. Când mergeam pe străzile Germaniei, îmi era imposibil să nu supraveghez atent grupuri de oameni

care zăboveau prin preajma clădirilor și mă trezeam scrutând ferestrele din districtul de afaceri, în căutare de țintași. Psihologul – la care toată lumea trebuia să meargă – mi-a spus că era normal să trec prin așa ceva și că, în timp, lucrurile acestea vor trece, dar uneori mă întrebam dacă era chiar așa.

După ce am plecat din Irak, timpul petrecut în Germania mi se păru aproape fără rost. Este adevărat, munceam dimineața și urmam cursuri despre arme și despre navigare, dar lucrurile se schimbaseră. Din cauza răniilor la mână, Tony a fost lăsat la vatră împreună cu decorația sa Inima Violetă și a fost trimis înapoi în Brooklyn chiar după căderea Bagdadului. Alți patru dintre oamenii mei au fost lăsați la vatră pe merit spre finalul anului 2003 când le expirase timpul; în mintea lor – ca și în a mea – își făcuseră datoria și era vremea să-și vadă de viețile lor. Eu, pe de altă parte, m-am înrolat din nou. Nu eram sigur că era decizia potrivită, dar nu știam ce altceva puteam să fac.

Dar acum, uitându-mă la detașamentul meu, mi-am dat seama că simțeam brusc că nu-mi mai găseam locul. Detașamentul meu era plin de boboci și, deși erau copii buni, nu mai era la fel. Nu mai erau prietenii cu care trăisem în centrul de pregătire a recruților și în Balcani și nu mersesem cu ei la război și, undeva în adâncul sufletului, știam că nu voi fi niciodată atât de apropiat de ei cum fusesem de fostul meu detașament. Pentru majoritatea dintre ei eram un străin și am păstrat lucrurile așa. Mă antrenam singur și evitam pe cât posibil contactul personal; și știam ce credea detașamentul meu despre mine când mergeam pe lângă ei: eram vechiul sergent ursuz care pretindea că nu vrea nimic mai mult decât să se asigure că-i trimite înapoi la mamele lor teferi. Le spuneam asta tot timpul la instrucție și chiar vorbeam serios. Aș fi făcut orice pentru siguranța lor. Dar așa cum am mai spus, nu era la fel.

Acum că nu mai aveam prieteni, m-am dedicat tatălui meu cât de bine am putut. După turul meu de război, am

petrecut o permisie mai lungă cu el în primăvara anului 2004 și apoi o altă permisie mai târziu, în vara aceea. Am petrecut mai mult timp împreună în acele patru săptămâni decât petrecusem în ultimii zece ani. Pentru că era pensionat, ne puteam petrece ziua cum doream. M-am obișnuit ușor cu rutinele lui. Luam micul dejun, făceam cele trei plimbări ale noastre, luam cina împreună. Între toate acestea, vorbeam despre monede și chiar am și cumpărat câteva cât am fost în oraș. Internetul făcea ca lucrurile să fie mult mai ușoare decât în trecut și, deși căutarea nu mai era la fel de interesantă, nu știu dacă lucrul acesta avea vreo importanță pentru tatăl meu. Am vorbit cu dealeri cu care nu mai vorbisem de peste cincisprezece ani, dar care erau la fel de prietenoși și de informativi cum fuseseră întotdeauna și care își aduceau aminte de mine cu plăcere. Am realizat că lumea monedelor era una mică și, când ne ajungea comanda - ni le trimiteau mereu peste noapte -, eu și tatăl meu le analizam pe rând, scoțând în evidență vreun defect, și de obicei eram de acord cu nota care le fusese atribuită de către Serviciul de Notare Profesională a Monedelor, o companie care evaluează calitatea oricărei piese depuse. Deși mintea mea zbura într-un final către alte lucruri, tatăl meu putea să se uite la o singură monedă ore în șir, ca și cum aceasta ar fi conținut secretul vieții.

Nu prea vorbeam despre altceva, și nici nu aveam nevoie. Nu doream să vorbim despre Irak. Niciunul dintre noi nu avea vreo viață socială despre care puteam vorbi - Irakul nu mă ajutase prea mult la asta - iar tatăl meu... ei bine, era tatăl meu și nu mă mai oboseam să întreb.

Cu toate acestea, eram îngrijorat pentru el. În timpul plimbărilor, respirația i se îngreunase. Când i-am sugerat că douăzeci de minute era poate prea mult, chiar și la pasul lui încet, a spus că doctorul îi recomandase aceste douăzeci de minute ca fiind tocmai ce avea el nevoie și știam că nu aveam cum să-l conving contrariul. După aceea, era mult prea obosit decât ar fi trebuit să fie și de obicei îi lua o oră pentru ca nuanța profundă din obraji să-i pălească. Am

vorbit cu doctorul și veștile nu au fost cele sperate. Mi s-a spus că inima tatălui meu fusese grav afectată și – în opinia doctorului – era destul de miraculos faptul că încă se mai mișca atât de bine. Lipsa exercițiului ar fi fost și mai rea pentru el.

Poate că fusese datorită conversației cu doctorul sau poate era doar faptul că voiam să-mi îmbunătățesc relația cu tatăl meu, dar în acele două vizite ne-am înțeles mai bine decât oricând. În loc să-l prezez să vorbim în mod constant, stăteam pur și simplu în camera lui citind o carte sau rezolvând cuvinte încrucișate în timp ce el se uita la monede. Era ceva liniștit și sincer în lipsa mea de așteptări și cred că tata începuse să conștientizeze schimbarea dintre noi. Îl mai prindeam câteodată uitându-se la mine într-un fel care mi se părea aproape străin. Petreceam împreună ore întregi, în majoritatea timpului fără să spunem nimic, și tocmai în acest fel tăcut și modest am devenit într-un final prieteni. Îmi doream adeseori ca tatăl meu să nu fi aruncat fotografia cu noi doi și, când a venit vremea să mă întorc în Germania, am știut că-mi va fi dor de el într-un fel în care nu-mi mai fusese vreodată.

Toamna anului 2004 trecu greu, la fel și iarna, și primăvara anului 2005. Viața mea trecea lipsită de evenimente. Ocazional, zvonuri cu privire la eventuala mea întoarcere în Irak îmi întrerupeau monotonia zilelor, dar, din moment ce mai fusesem acolo, gândul că mă voi întoarce mă afecta foarte puțin. Dacă rămâneam în Germania, era bine. Dacă mă întorceam în Irak, era la fel de bine. Mă informam cu privire la evenimentele din Orientul Mijlociu ca toată lumea, dar odată ce puneam ziarul deoparte și închideam televizorul, mintea mea era învăluită de alte gânduri.

Aveam douăzeci și opt de ani la vremea aceea și nu putem scăpa de sentimentul că, deși am trecut prin mult mai multe experiențe decât majoritatea oamenilor de vârsta mea, viața îmi era încă în stand-by. Intrasem în armată să mă maturizez și, deși pe de o parte se poate

spune că asta s-a întâmplat, mă întrebam deseori dacă era adevărat. Nu aveam nici casă, nici mașină și, în afară de tatăl meu, nu mai aveam absolut pe nimeni pe lume. În timp ce alții de seama mea își umpleau portofelele cu fotografii ale copiilor și soțiilor lor, portofelul meu conținea o singură poză uzată a unei femei pe care o iubisem și pe care o pierdusem. Îi auzeam pe soldați vorbind despre speranțele lor de viitor, în timp ce eu nu-mi făceam niciun plan. Câteodată mă întrebam ce cred oamenii mei despre viața mea, pentru că erau momente când îi prindeam uitându-se curioși la mine. Nu le-am spus niciodată despre trecutul meu și nici nu am împărtășit vreo informație personală. Nu știau nimic despre Savannah, sau despre tatăl meu, sau despre prietenia mea cu Tony. Amintirile acelea erau ale mele și numai ale mele, pentru că am învățat că unele lucruri este mai bine să le ții secret.

În martie 2005, tatăl meu a avut un al doilea atac de cord care a dus la pneumonie și încă o internare la terapie intensivă. Odată externat, tratamentul medicamentos îi interzicea condusul, dar asistentul social de la spital m-a ajutat să găsesc pe cineva care să-i cumpere alimentele necesare. În aprilie, s-a întors la spital unde a aflat că va trebui să renunțe și la plimbările lui zilnice. În mai, lua o duzină de medicamente diferite pe zi și știam că își petrecea majoritatea timpului în pat. Scrisorile pe care mi le scria deveniseră aproape ilizibile, nu doar din cauza faptului că era slăbit, ci și din cauză că mâinile începuseră să-i tremure. După câteva rugăminți și implorări la telefon, am convins o vecină a tatălui meu - o asistentă care lucrase la spitalul local - să treacă pe la el regulat și răsuflăm ușurat când număram zilele până la următoarea mea permisie din iunie.

Dar starea tatălui meu a continuat să se înrăutățească în ultimele săptămâni și simțeam la telefon oboseala care părea să devină din ce în ce mai profundă de fiecare dată când vorbeam cu el. Pentru a doua oară în viața mea am

cerut un transfer acasă. Ofițerul meu de comandă a fost mai înțelegător decât altădată. Am făcut cercetări – am mers într-atât de departe încât să completez formularele de transfer la Fort Bragg pentru instrucție aeriană –, dar atunci când am vorbit cu doctorul din nou, mi-a spus că apropierea mea nu îl va ajuta prea mult pe tata și că ar trebui să mă gândesc să-l mut într-un cămin de bătrâni. Mă asigură că tata avea nevoie de mai multă grijă decât i se putea da acasă. Tot încercase să-l convingă pe tata să facă asta – atunci începuse să mănânce doar supă –, dar el a refuzat să ia posibilitatea aceasta în calcul până la revenirea mea în permisie. Din cine știe ce motiv, îmi explicase doctorul, tata era hotărât să-l mai vizitez acasă pentru o ultimă dată.

Conștientizarea acestui fapt era zdrobitoare și, în timp ce mă întorceam cu taxiul de la aeroport, am încercat să mă conving că doctorul exagera. Dar nu era așa. Tatăl meu nu a fost în stare să se ridice din canapea când am deschis ușa și am fost lovit de gândul că în singurul an care trecuse de la ultima noastră întâlnire părea să fi îmbătrânit cu treizeci de ani. Pielea îi era aproape gri și am fost șocat să văd cât de mult slăbise. Cu un nod dur în gât, am pus jos geanta chiar lângă ușă.

— Bună, tată, am spus eu.

La început, m-am întrebat dacă măcar m-a recunoscut, dar într-un final am auzit un șoptit răgușit.

— Bună, John.

Am mers la canapea și m-am așezat lângă el.

— Ești bine?

— OK, fu tot ce spuse, și pentru o vreme am stat împreună fără să ne spunem nimic.

M-am ridicat într-un final să inspectez bucătăria, dar m-am trezit uitându-mă curios în jur când am ajuns acolo. Peste tot erau numai conserve goale de supă. Aragazul era murdar, gunoiul dădea pe dinafară, iar vasele mucegăite erau claie peste grămadă în chiuvetă. Teancuri de scrisori nedeschise inundau micuța masă de bucătărie. Era clar că

nu se mai făcuse curat în casă de zile întregi. Primul meu impuls a fost să mă duc val-vârtej să-i reproșez asta vecinei care fusese de acord să aibă grijă de el. Dar asta va trebui să mai aștepte.

În loc să fac asta, am văzut o conservă de supă de pui cu tăiței și am încălzit-o pe aragazul mizerabil. După ce am umplut un castron, i l-am dus tatălui meu pe o tavă. Îmi zâmbi slab și am văzut că-mi era recunoscător. Termină castronul, sorbind cu zgomot până la ultima picătură, iar eu i-am mai pus încă un castron înfuriindu-mă și mai tare și întrebându-mă cât timp trecuse de când mâncase ultima oară. După ce îl goli și pe acesta, l-am ajutat să se întindă pe canapea unde adormi în câteva minute.

Vecina nu era acasă așa că mi-am petrecut majoritatea după-amiezei și a serii făcând curățenie în casă, începând cu bucătăria și cu baia. Când m-am dus să schimb așternuturile din camera lui și le-am găsit murdare, am închis ochii și mi-am înăbușit instinctul de a-i rupe gâtul vecinei respective.

După ce casa a fost suficient de curată, m-am așezat în sufragerie și l-am privit pe tata dormind. Părea atât de mic sub pătură, iar când m-am întins să-l mângâi pe păr, i s-au desprins câteva şuvițe. Atunci am început să plâng, știind sigur că tatăl meu murea. A fost prima dată când am plâns și singura dată după ani de zile în viață când am plâns pentru tatăl meu și, pentru o perioadă lungă de timp, lacrimile mele nu voiau să se oprească.

Știam că tata era un om bun, îngăduitor și deși dusesse o viață îndurerată, mă crescuse cum putuse el mai bine. Nu ridicase niciodată mâna la mine la mânie, și am început să mă chinui cu amintirile anilor pe care-i irosisem acuzându-l. Mi-am adus aminte de ultimele mele vizite acasă și mă durea gândul că nu vom mai împărtăși niciodată acele vremuri simple.

Mai târziu l-am dus pe tata la culcare. Era ușor în brațele mele, prea ușor. Am tras cuverturile din jurul lui și mi-am făcut pat pe podeaua de lângă el, ascultându-l șuierând și

scrâșnind. Se trezi tușind la miezul nopții și părea că nu se poate opri; mă pregăteam să-l duc la spital când tușea a cedat într-un final.

A fost îngrozit când și-a dat seama unde voiam să-l duc.

— Stai... aici, mă rugă el cu vocea slăbită. Nu vreau să mă duc.

A fost greu să iau o hotărâre, dar până la urmă am decis să nu-l duc. Mi-am dat seama că pentru un om al rutinei, spitalul nu numai că era un loc străin, dar și unul periculos și i-ar fi luat mai multă energie să se adapteze decât putea să-și permită. Abia atunci am realizat că făcuse pe el și murdărise cearșafurile iar.

Când vecina veni a doua zi, primele cuvinte care-i ieșiră din gură fură o scuză. Îmi explică faptul că nu făcuse curățenie în bucătărie de câteva zile, pentru că una dintre fiicele ei se îmbolnăvisese, dar îi schimba cearșafurile zilnic și avea grijă să aibă suficiente conserve. Cum stătea ea așa în fața mea pe verandă, am observat epuizarea de pe fața ei, iar toate cuvintele de reproș pe care le repetasem dispăruseră. I-am spus că apreciam faptul că făcuse deja mai mult decât își dădea seama.

— Mi-a părut bine să vă pot ajuta, spuse ea. A fost atât de drăguț pe parcursul anilor. Nu s-a plâns niciodată de zgomotul făcut de copiii mei când erau adolescenți și întotdeauna cumpăra orice îi vindeau atunci când aveau nevoie de bani pentru excursii cu școala și lucruri de genul acesta. Are grijă de curtea lui și, ori de câte ori îl rugam să aibă grijă de casa mea, era mereu alături de mine. A fost vecinul perfect. Am zâmbit. A luat-o ca pe o încurajare și a continuat. Dar ar trebui să știi că nu mă lasă mereu să intru. Mi-a spus că nu-i place unde pun lucrurile. Sau cum fac curat. Sau felul în care mut un teanc de ziare de pe biroul lui. De obicei îl ignor, dar uneori, când se simte bine, e destul de ferm să mă țină departe și m-a amenințat că sună la poliție atunci când am încercat să trec de el. Pur și simplu nu...

Tăcu și am terminat eu propoziția pentru ea.

— Pur și simplu nu știți ce să faceți.

Se vedea că se simțea vinovată.

— E în regulă, am spus eu. Nu știu ce s-ar fi tăcut fără dumneavoastră.

Dădu ușurată din cap înainte să-și mute privirea.

— Mă bucur că ești acasă, începu ea șovăielnică, pentru că vreau să vorbesc cu tine despre situația lui. Își dădu la o parte o scamă invizibilă de pe haină. Știu un loc minunat unde ar putea merge și unde ar fi îngrijit bine. Personalul este excelent. De obicei nu sunt locuri, dar îl cunosc pe director și el îl cunoaște pe doctorul tatălui tău. Știu cât de greu este, dar cred că este cel mai bine pentru el și mi-aș dori...

Când se opri, lăsând restul afirmației suspendată, am simțit grija ei sinceră pentru tatăl meu și am deschis gura să răspund. Dar nu am spus nimic. Nu era o decizie atât de ușor de luat. Casa era singurul loc pe care tatăl meu îl cunoștea, singurul loc în care se simțea confortabil. Era singurul loc în care rutinele lui aveau sens. Dacă statul în spital îl îngrozea, locuitul cu forța în altă parte ar putea foarte bine să-l ucidă. Nu se puneau numai problema unde să moară, ci cum trebuie să moară. Singur acasă, unde dormea în așternuturi murdare și unde era posibil să moară de foame? Sau cu oameni care aveau să-l hrănească și să-l spele, într-un loc care-l îngrozea?

Cu un tremur în vocea pe care nu am putut să mi-l controlez, am întrebat:

— Unde este?

Mi-am petrecut următoarele două săptămâni îngrijindu-l pe tatăl meu. Îl hrăneam cât de bine puteam, îi citeam *Foaia Gri* când era treaz și dormeam pe podea lângă el. Făcea pe el în fiecare seară, forțându-mă să-i cumpăr scutece pentru adulți, lucru de care îi era foarte jenă. Dormea majoritatea după-amiezei.

În timp ce el se odihnea pe canapea, am fost să văd câteva cămine pentru bătrâni: nu doar pe cel pe care mi-l

recomandase vecina, ci și pe cele care se aflau cam la două ore distanță. S-a dovedit că vecina avusese dreptate. Locul pe care mi-l menționase era curat, iar personalul părea profesionist, dar mai important, directorul părea să fie interesat personal de îngrijirea tatălui meu. Nu am aflat niciodată dacă era din cauza vecinei sau a doctorului tatălui meu.

Prețul nu era o problemă. Căminul era deosebit de scump, dar pentru că tatăl meu avea pensie de la guvern, asigurare socială și asigurare privată (mi l-am imaginat semnând pe linia punctată a poliței oferite de agentul de asigurări cu mulți ani înainte să înțeleagă cu adevărat pentru ce urma să plătească), mi s-a precizat că singurul cost era cel emoțional. Directorul – un bărbat la patruzeci de ani, șaten, a cărui purtare amabilă îmi amintea cumva de Tim – mă înțelese, și nu mă forță să iau o decizie imediată. În schimb, îmi înmână un teanc de pliante informative și diferite formulare și-i ură tatălui meu multă sănătate.

În seara aceea, am deschis subiectul mutării tatei. Urma să plec în câteva zile și nu aveam de ales, indiferent cât de mult voiam să evit asta.

Nu spuse nimic în timp ce i-am vorbit. L-am explicat motivele mele, grijile și speranța că mă va înțelege. Nu puse întrebări, dar ochii îi rămaseră cuprinși de uimire, ca și cum tocmai își auzise propria sentință la moarte.

Când am terminat, am simțit nevoia disperată să fiu singur un moment. L-am mângâiat pe picior și am mers în bucătărie să-mi iau un pahar cu apă. Când m-am întors în sufragerie, tatăl meu era ghemuit pe canapea, trist și tremurând. A fost prima dată când l-am văzut plângând.

Dimineață am început să-i fac bagajul. L-am căutat prin dulapuri și sertare, prin șifonier și în birou. În sertarul cu șosete am găsit șosete; în sertarul cu cămăși, doar cămăși. În dulapul cu dosare totul era aranjat și ordonat. Nu ar fi

trebuit să fie surprinzător, dar într-un fel era. Tatăl meu, spre deosebire de restul lumii, nu avea deloc secrete. Nu avea vicii ascunse, jurnale, interese stânjenitoare sau vreo cutie de lucruri private pe care să o țină doar pentru el. Nu am găsit nimic care să mă lumineze mai bine cu privire la viața lui interioară, nimic care să mă ajute să-l înțeleg mai bine după ce nu va mai fi. Tatăl meu, iar eu știam asta, era exact cum fusese mereu și am realizat brusc cât de mult îl admiram pentru asta.

Când am terminat de adunat lucrurile, tata stătea treaz pe canapea. După câteva zile în care mâncase cu regularitate, își recăpătase puțin puterile. Avea o slabă strălucire în ochi și am observat o lopată sprijinită de marginea mesei. Ridică o bucată de hârtie. Pe ea era ceva ce părea a fi o hartă mâzgălită de o mână tremurată în grabă, cu titlul „CURTEA DIN SPATE”.

— Pentru ce este?

— Este a ta, spuse el. Arată spre lopată.

Am ridicat lopata, am urmat instrucțiunile de pe hartă până la stejarul din curtea din spate, am numărat pașii și am început să sap. În câteva minute, lopata se lovi de ceva din metal și am scos la iveală o cutie. Și încă una de sub ea. Și încă una pe o parte. Șaisprezece cutii grele în total. M-am așezat pe verandă și mi-am șters transpirația de pe față înainte să o deschid pe prima.

Știam deja ce urma să găsesc și mi-am strâns ochii la reflecția monedelor de aur strălucind în lumina stridentă a soarelui de vară din sud. La fundul cutiei aceleia am găsit moneda de cinci cenți cu cap de bivol din 1926, știind că era singura monedă care reprezenta cu adevărat ceva pentru mine.

În ziua următoare, ultima mea zi de permisie, am făcut aranjamentele pentru casă: am oprit utilitățile, am aranjat unde să fie retrimisă corespondența, am găsit pe cineva care să mențină gazonul tuns. Am depozitat monedele

dezgropate într-un seif la bancă. Mi-a luat aproape toată ziua să mă ocup de aceste detalii. Mai târziu am mâncat împreună la cină un castron de supă de pui cu tăiței și legume fierte ușor înainte să-l duc la cămin. L-am despachetat lucrurile, am decorat camera cu lucrurile pe care credeam că și le dorea și am pus toate numerele din ultimii doisprezece ani din *Foia Gri* pe podeaua de sub birou. Dar nu a fost de ajuns și după ce i-am explicat doctorului situația, m-am întors acasă și am luat și mai multe fleacuri, dorindu-mi în tot acest timp să-mi fi cunoscut tatăl suficient de bine ca să știu ce conta cu adevărat pentru el.

Indiferent cât de mult îl linișteam, el rămânea paralizat de frică, ochii lui rupându-mi sufletul. Și nu o dată mi-a venit în minte ideea că-l ucideam. M-am așezat lângă el pe pat, conștient de puținele ore pe care le mai aveam până să plec la aeroport.

— Totul va fi bine, am spus eu. Vor avea grijă de tine.

Mâinile lui au continuat să tremure.

— OK, spuse el cu o voce pe care abia am auzit-o.

Am simțit cum încep să mi se umple ochii de lacrimi.

— Vreau să-ți spun ceva, OK? am tras aer în piept, concentrându-mă asupra gândurilor mele. Vreau să știi că eu cred că ești cel mai bun tată din lume. Trebuie să fii un om extraordinar ca să suporti pe cineva ca mine.

Tatăl meu nu-mi răspunse. În tăcere, am simțit toate acele lucruri pe care am vrut dintotdeauna să i le spun ieșind cu forța la suprafață, cuvinte cărora le-a trebuit o viață să se formeze.

— Vorbesc serios, tată. Îmi pare rău pentru toate lucrurile urâte prin care te-am făcut să treci și îmi pare rău că nu am fost niciodată suficient de mult alături de tine. Ești cea mai grozavă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ești singura persoană care nu s-a supărat niciodată pe mine, care nu m-a judecat niciodată și într-un fel m-ai învățat mai multe despre viață decât orice fiu ar putea cere vreodată. Îmi pare rău că nu sunt aici pentru tine acum și mă urăsc că

ți-am făcut una ca asta. Dar mi-e frică, tată. Nu știu ce altceva să fac.

Vocea îmi suna răgușită și tremurătoare în urechi și nu voiam nimic mai mult decât să-și pună brațele în jurul meu.

— OK, spuse el într-un final.

Am zâmbit la răspunsul lui. Nu m-am putut abține.

— Te iubesc, tată.

La asta știa exact ce avea de spus, pentru că fusese mereu parte din rutina lui.

— Și eu te iubesc, John.

L-am îmbrățișat, apoi m-am ridicat și i-am dus ultimul număr din *Foaiă Gri*. Când am ajuns la ușă, m-am oprit încă o dată să mă uit la el.

Pentru prima oară de când eram aici frica aproape că-i dispăruse. Ținea ziarul aproape de față și am văzut cum tremurau ușor paginile. Buzele i se mișcau în timp ce se concentra asupra cuvintelor și m-am forțat să-l studiez, sperând să-i pot memora chipul pentru totdeauna.

A fost ultima dată când l-am mai văzut în viață.

ȘAPTESPREZECE

Tatăl meu a murit șapte săptămâni mai târziu, iar mie mi s-a acordat o permisie de urgență pentru a putea participa la înmormântare.

Zborul înapoi în State a fost încețoșat. Nu puteam să fac altceva decât să mă uit pe fereastră la griul fără formă al oceanului aflat la mii de metri sub mine. Nu mă bărbierisem, nu făcusem duș și nici măcar nu mă schimbasem de haine de când auzisem vestea, ca și cum, dacă îmi vedeam de rutina zilnică, acceptam pe deplin ideea că el nu mai era.

În terminal și în drumul spre casă de la aeroport, m-am trezit înfuriindu-mă când vedeam scenele obișnuite de viață din jurul meu. Am văzut oameni conducând, sau plimbându-se, sau intrând și ieșind din magazine, purtându-se normal, în timp ce pentru mine nimic nu mai părea normal.

Abia când am ajuns acasă mi-am adus aminte că oprisem utilitățile cu două luni în urmă. Fără lumină, casa părea ciudat de izolată pe stradă, ca și cum nu ar fi aparținut aceluși loc. Ca și tatăl meu, m-am gândit eu. Sau ca și mine, mi-am dat eu seama. Cumva, gândul acela m-a făcut să mă apropiu de ușă.

Prinsă în tocul ușii am găsit cartea de vizită a unui avocat pe nume William Benjamin; pe spate, pretindea că-l reprezintă pe tata. De vreme ce aveam telefonul întrerupt, l-am sunat de la vecina mea și am fost surprins când a apărut la mine acasă a doua zi dis-de-dimineată cu o servietă în mână.

L-am condus în casa întunecată, iar el a luat loc pe canapea. Costumul lui părea să fi costat mai mult decât câștigam eu în două luni. După ce se prezentă și-mi oferii condoleanțe pentru pierderea suferită, se aplecă în față.

— Sunt aici pentru că mi-a plăcut de tatăl dumneavoastră, spuse el. A fost unul dintre primii mei clienți și, prin urmare, nu o să vă cer bani pentru consultația aceasta. A venit la mine imediat după ce v-ați născut dumneavoastră pentru a face un testament și în fiecare an, în aceeași zi, primeam prin poștă de la el o scrisoare atestată în care erau enumerate toate monedele pe care le cumpărase. I-am explicat despre taxele de proprietate pe care vi le dăruia dumneavoastră încă de când erați copil.

Eram prea șocat să mai pot vorbi.

— În fine, acum șase săptămâni mi-a scris o scrisoare prin care mă informa că erați în sfârșit în posesia monedelor și voia să fie sigur că totul este în ordine, așa că i-am actualizat testamentul pentru ultima dată. Mi-a spus unde locuia, mi-am închipuit că nu se simțea prea bine așa că l-am sunat. Nu mi-a spus mare lucru, dar mi-a dat permisiunea să vorbesc cu directorul. Directorul mi-a promis că mă va anunța atunci când tatăl dumneavoastră va deceda ca să vă pot întâlni pe dumneavoastră. Și așa am ajuns aici. A început să cotrobăie prin servietă. Știu că vă ocupați de aranjamentele pentru înmormântare și este un moment nepotrivit. Dar tatăl dumneavoastră mi-a spus că s-ar putea să nu stați mult și că trebuie să mă ocup de problemele lui. Acesta au fost cuvintele lui, apropo, nu ale mele. OK, aici este. Îmi înmână un plic plin cu hârtii. Testamentul dumnealui, o listă a fiecărei monede din colecție, inclusiv calitatea și data cumpărării și toate aranjamentele pentru înmormântare – care au fost preplătite, apropo. Am mai promis că mă voi ocupa și de proprietate până la atestare, dar asta nu va fi o problemă de vreme ce proprietatea e mică, iar dumneavoastră sunteți singurul lui copil. Și dacă vreți, pot să găesc pe cineva să scape de lucrurile pe care nu doriți să le păstrați și să facă aranjamentele pentru vânzarea casei. Tatăl dumneavoastră a spus că s-ar putea să nu aveți timp nici pentru asta. Își închise servieta. După cum am mai spus,

mi-a plăcut de tatăl dumneavoastră. De obicei pe oameni trebuie să-i convingi de importanța lucrurilor acestora, dar nu și pe tatăl dumneavoastră. El era un om metodic.

— Da, am dat eu din cap. Era.

După cum a spus avocatul, se avusese grijă de tot. Tatăl meu își alesese tipul de serviciu de funeralii, a aranjat să i se aducă hainele și chiar și-a ales și propriul sicriu. Ar fi trebuit să mă aștept la asta cunoscându-l pe el, dar nu făcu decât să-mi ateste încă o dată convingerea că nu l-am înțeles cu adevărat niciodată.

La înmormântare, care a avut loc într-o zi caldă și ploioasă de august, au venit puțini oameni. Doi foști colegi de serviciu, directorul căminului de bătrâni, avocatul și vecina care mai avusese grijă de el au fost singurii oamenii de lângă mine în timpul înmormântării. Mi se rupea sufletul – simțeam că mi se rupe în milioane de bucăți – că din toată lumea, numai acești oameni văzuseră cât de valoros era tatăl meu. După ce pastorul a terminat rugăciunile, m-a întrebat în șoaptă dacă mai voiam să adaug ceva. Dar gâtul îmi era strâns ca o tobă și mi-am adunat toate forțele să pot da pur și simplu din cap și să refuz.

Întors acasă, m-am așezat cu rețineră pe marginea patului tatălui meu. Ploaia se oprise, iar lumina cenușie a soarelui pătrundea prin fereastră. Casa mirosea a praf și aproape a mucegai, dar eu încă îi puteam simți mirosul pe pernă. Aveam lângă mine plicul pe care mi-l adusese avocatul. Am vărsat conținutul. Deasupra se afla testamentul și alte documente. În schimb, dedesubt, se afla fotografia înrămată pe care tatăl meu o luase de pe biroul lui cu atât de mulți ani în urmă, singura fotografie cu noi doi.

Am dus-o la față și m-am uitat la ea până când ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Mai târziu în după-amiaza aceea veni Lucy, fosta mea

prietenă cu mulți ani în urmă. Când am văzut-o prima dată în prag, nu am știut ce să spun. Nu mai era fata aceea brunetă din anii mei rebeli; în locul ei se afla o femeie îmbrăcată într-un costum scump cu pantaloni, închis la culoare, și cu o bluză de mătase.

— Îmi pare rău, John, șopti ea, venind spre mine. Ne-am îmbrățișat ținându-ne aproape unul de celălalt, iar senzația trupului ei lipit de al meu fu ca un pahar de apă rece într-o zi fierbinte de vară. Era dată cu un parfum discret pe care nu-l puteam identifica, dar care mă făcu să mă gândesc la Paris, chiar dacă nu fusesem niciodată acolo.

— Tocmai am citit necrologul, spuse ea, după ce se retrase, îmi pare rău că nu am ajuns la înmormântare.

— E în regulă, am spus eu. M-am îndreptat către canapea. Vrei să intri?

Se așeză lângă mine și când am observat că nu mai purta verigheta, și-a mutat inconștient mâna.

— Nu a mers, a spus ea. Am divorțat anul trecut.

— Îmi pare rău.

— Și mie, spuse ea, luându-mă de mână. Tu ce faci?

— Bine, am mințit eu. Sunt OK.

Am vorbit puțin despre vremurile trecute; nu prea i-a venit să creadă că ultimul ei telefon mă făcuse să mă înrolez în armată. I-am spus că asta era exact ceea ce aveam eu nevoie la momentul respectiv. Îmi vorbi despre cariera ei - ajuta la proiectarea și la amenajarea spațiilor comerciale din hipermarketuri - iar ea mă întrebă cum era în Irak. I-am povestit despre nisip. Ea râse și apoi nu mă mai întrebă nimic despre asta. În timp, conversația noastră încetini atunci când am realizat cât de mult ne schimbaserăm amândoi. Poate din cauză că am fost apropiați odată sau poate din cauză că era femeie, dar am simțit-o cum mă privea și știam deja ce avea să mă întrebe apoi.

— Ești îndrăgostit, nu-i așa? șopti ea.

Mi-am strâns mâinile în poală și m-am uitat pe fereastră. Afară cerul era întunecat din nou, prevestind și mai multă

ploaie.

— Da, am recunoscut eu.

— Cum o cheamă?

— Savannah, am spus eu.

— E aici?

Am ezitat.

— Nu.

— Vrei să vorbești despre asta?

Nu, am vrut eu să spun. Nu vreau să vorbesc despre asta. Învățasem în armată că poveștile ca ale noastre sunt și plictisitoare, și previzibile și că, deși toată lumea întreba, nimeni nu voia cu adevărat să le audă.

Dar eu i-am spus povestea de la început până la sfârșit, cu mai multe detalii decât ar fi trebuit și ea mă luă de mână de mai multe ori. Nu-mi dădusem seama cât era de greu să o țin în mine și când am terminat de povestit, cred că ea și-a dat seama că aveam nevoie să fiu singur. M-a sărutat pe obraz și după ce a plecat, m-am plimbat prin casă ore întregi. Mă duceam din cameră în cameră, gândindu-mă la tatăl meu și la Savannah, simțindu-mă ca un străin și realizând treptat că mai aveam de mers într-un loc.

OPTSPREZECE

În noaptea aceea, am dormit în patul tatălui meu, singura dată în viața mea când am făcut acest lucru. Furtuna trecuse, iar temperatura se ridicase la nivele groaznice. Nici măcar deschiderea ferestrei nu reuși să mă răcorească și m-am întors pe toate părțile ore în șir. Când m-am târât jos din pat a doua zi dimineață, am găsit cheile mașinii tatălui meu în cuier în bucătărie. Mi-am aruncat bagajul în portbagaj și am luat câteva lucruri din casă pe care voiam să le păstrez. În afară de fotografie, nu aveam multe lucruri de luat. După aceea l-am sunat pe avocat și i-am acceptat oferta de a găsi pe cineva să scape de restul lucrurilor și să vândă casa. Am lăsat cheia casei în cutia poștală.

În garaj, a durat câteva secunde până să pornească motorul. Am dat cu spatele pe alee, am închis ușa garajului și am încuiat. M-am uitat din curte înspre casă gândindu-mă la tatăl meu, știind că nu aveam să mai văd locul acesta niciodată.

Am mers la căminul de bătrâni, am luat lucrurile tatălui meu, după care am plecat din Wilmington, îndreptându-mă spre vest de-a lungul graniței dintre state, trecând pe pilot automat. Trecuseră ani de când nu mai văzusem bucata aceasta de drum și eram doar vag conștient de trafic, dar sentimentul de familiaritate se năpustea în valuri asupra mea. Am trecut prin orașele în care mi-am petrecut tinerețea și m-am îndreptat prin Raleigh spre Chapel Hill, unde amintirile mă străfulgerau cu o intensitate dureroasă, și m-am trezit accelerând, încercând să le las în urmă.

Am condus prin Burlington, Greensboro și Winston-Salem. În afară de o singură oprire la o benzinărie, mai pe la începutul zilei, de unde am luat de asemenea o sticlă de apă, am continuat să conduc, sorbind din apă, dar

nerelușind să mănânc nimic. Fotografia cu mine și cu tatăl meu se afla pe scaunul de lângă mine și din când în când încercam să-mi amintesc de băiatul din fotografie. Într-un final, am întors spre nord, mergând pe o autostradă mică care își șerpuia calea printre munții cu vârfuri albastre ce se întindeau de la nord la sud, o ridicătură delicată în crusta pământului.

Era deja după-amiaza târziu când am tras mașina într-o parcare și m-am cazat într-un motel vechi situat chiar la ieșirea de pe autostradă. Corpul îmi era înțepenit și după câteva minute în care m-am întins, am făcut duș și m-am bărbierit. Mi-am pus o pereche curată de blugi și un tricou și m-am gândit dacă să mă duc sau nu să-mi iau ceva de mâncare, dar încă nu-mi era foame. Odată cu apusul soarelui, aerul nu mai avea nimic din căldura umedă și înăbușitoare a zonei de coastă și am simțit mirosul coniferelor plutind dinspre munți. Acesta era locul în care se născuse Savannah și cumva știam că era încă aici.

Deși aș fi putut să mă duc acasă la părinții ei să-i întreb, am renunțat la idee, nefiind sigur cum aveau să reacționeze la vederea mea. Am condus în schimb pe străzile orașului Lenoir, trecând prin districtul comercial, plin de o colecție variată de restaurante de tip fast-food și am început să încetinesc mașina doar atunci când am ajuns în partea mai puțin modificată a orașului. Aceasta era partea Lenoir-ului care nu se schimbase, unde nou-veniții și turiștii erau bine primiți să viziteze, dar nu aveau să fie niciodată considerați localnici. Am oprit lângă o sală de biliard veche, un loc care-mi amintea de o parte din băntuielele tinereții mele. La ferestre erau atârinate pancarte luminate cu reclame la bere, iar parcare era plină în față. Într-un loc ca acesta aveam să găsesc răspunsul pe care-l căutam.

Am intrat. La tonomat cânta Hank Williams, iar rotocoale de fum de țigară pluteau prin aer. Patru mese de biliard erau îngrămădite una lângă alta; fiecare jucător purta șapcă de baseball, iar doi dintre ei mestecau în mod evident cocloașe de tutun care li se observau prin obraji.

Pe pereți erau fotografiile cu bibanul trofeu, înconjurat de amintiri de la NASCAR. Erau fotografiile tăcute la Talladega și Martinsville, Wilkesboro de Nord și Rockingham și, deși părerea mea cu privire la sport nu se schimbasese, imaginile acelea mi-au dat o strângere ciudată de inimă. În colțul barului, sub fața zâmbitoare a lui Dale Earnhardt⁵, se afla un borcan plin cu bani, în care se strângeau donații pentru un localnic bolnav de cancer. Având un sentiment neașteptat de solidaritate, am pus și eu câțiva dolari.

M-am așezat la bar și am început o conversație cu barmanul. Era cam de vârsta mea, iar accentul lui specific zonei montane îmi aminti de cel al lui Savannah. După douăzeci de minute de conversație banală, am scos fotografia lui Savannah din portofel și i-am explicat că eram un prieten de familie. Am spus numele părinților ei și am pus întrebări prin care dădeam de înțeles că mai fusesem acolo.

A fost precaut și avea tot dreptul să fie așa. Locuitorii orașelor mici se protejează între ei, dar petrecuse câțiva ani în trupele de marină, lucru care mi-a fost de ajutor. După un timp, dădu din cap.

— Da, o cunosc, spuse el. Locuiește pe Drumul Vechii Mori, lângă casa părinților ei.

Era puțin peste ora opt seara, iar cerul începuse să devină cenușiu pe măsură ce amurgul începea să se instaleze. Zece minute mai târziu, am lăsat un bacșiș mare pe bar și mi-am făcut loc spre ușă.

Când m-am îndreptat spre zona rurală totul mi s-a șters din minte. Cel puțin, așa mi-o aminteam când mă gândeam la ultima mea vizită în locurile acestea. Drumul pe care conduceam era în pantă și am început să recunosc reperele zonei; știam că în câteva minute urma să trec pe lângă casa părinților lui Savannah. Când am trecut, m-am aplecat peste volan, căutând următoarea deschizătură în gard înainte să o iau pe un drum lung acoperit cu pietriș. Când

---

5 Automobilist american (n.tr.)

am întors, am văzut un semn pe care scria de mână „Speranțe și Cai“.

Zgomotul făcut de cauciucurile mele peste pietriș fu ciudat de liniștitor și am parcat în spatele unei sălcii, lângă o furgonetă uzată. Am privit spre casă. Cu acoperiș abrupt și pătrat, albă ca fulgii de nea și cu un coș îndreptat spre cer, părea să se ridice de la pământ ca o imagine fantomatică veche de o sută de ani. Un singur bec strălucea deasupra ușii principale uzate, iar o plantă mică în ghiveci atârna în apropierea unui steag al Americii, ambele mișcându-se în bătaia ușoară a vântului. Într-o parte a casei se afla un hambar vechi și un mic țarc; mai în spate, o pășune de un verde smarald înconjurată de un gard alb îngrijit se întindea către un spațiu format din stejari masivi. Lângă hambar se mai afla o construcție ce semăna cu un atelier, iar printre umbre am reușit să disting conturul utilajelor agricole învechite. M-am întrebat din nou ce căutam acolo.

Nu era prea târziu să plec, dar nu am avut puterea să întorc mașina. Cerul avea o culoare roșu-gălbuie înaintea soarelor să se afunde dincolo de orizont, aruncând asupra munților o întunecime dezolantă. M-am dat jos din mașină și am început să mă apropii de casă. Roua de pe iarbă îmi umezi vârfulurile pantofilor și am simțit mirosul coniferelor încă o dată. Auzeam țârâitul greierilor și cântecul constant al unei privighetori. Sunetele păreau să-mi dea putere atunci când am pășit pe verandă. Am încercat să mă gândesc ce i-aș spune ei, dacă ar deschide ușa. Sau ce i-aș spune lui. Când încercam să mă decid ce să fac, un cățel care dădea din coadă se apropie de mine.

Am scos mâna, iar limba lui prietenoasă o linse înaintea să se întoarcă și să coboare iar scările. Coadă continuă să i se miște înaintea și înapoi în timp ce începu să meargă în jurul casei, și auzind aceeași chemare care m-a adus și pe mine în Lenoir, am părăsit veranda și m-am luat după el. Se lăsă în jos murdărindu-se pe burtă, în timp ce se târî pe sub scândura cea mai joasă a gardului și galopă în hambar.

Imediat ce câinele dispăru, am văzut-o pe Savannah ieșind din hambar cu niște baloți de fân sub brațe. Caii de pe pășune au început să galopeze către ea în timp ce ea aruncă fânul în diferite troace. Am continuat să înaintez. Se scutura de paie și se pregătea să se întoarcă înapoi în hambar când se uită întâmplător spre mine. Făcu un pas, se uită din nou și apoi împietri în loc.

Pentru un moment destul de lung, niciunul dintre noi nu se mișcă. Cu privirea fixată pe mine, mi-am dat seama că făcusem rău că am venit, că am apărut fără niciun avertisment. Știam că ar fi trebuit să zic ceva, dar nu-mi venea nimic în minte. Nu puteam decât să mă uit la ea.

Toate amintirile m-au năpădit și am observat cât de puțin se schimbase de când o văzusem ultima oară. Purta ca și mine niște blugi și un tricou, pline de pământ, iar ghetetele ei de cowboy erau tocite și uzate. Aspectul ei neglijent îi dădea cumva un farmec natural. Părul era mai lung decât îmi aminteam eu, dar încă mai avea strungăreața ușoară dintre dinții din față, pe care am iubit-o mereu.

— Savannah, am spus eu într-un final.

Abia după ce am vorbit mi-am dat seama că fusese la fel de vrăjită ca și mine. Și dintr-odată fața i se luminează de un zâmbet care arăta o plăcere sinceră.

— John? strigă ea. Mă bucur să te văd din nou.

Își scutură capul ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea, iar apoi se uită din nou la mine. Când fu în sfârșit convinsă că nu eram o nălucă, alergă spre poartă și trecu de ea. O clipă mai târziu, i-am simțit brațele în jurul meu, corpul cald și primitor. Pentru o secundă, mi se păru că nimic nu se schimbase între noi. Aș fi vrut să o țin în brațe pentru totdeauna, dar când se trase înapoi, iluzia a fost distrusă și eram din nou doi străini. Expresia ei cuprindea întrebarea la care nici eu nu am fost în stare să răspund în drumul lung spre casa ei.

— Ce faci aici?

Mi-am întors privirea.

— Nu știu, am spus eu. Pur și simplu am simțit nevoia

să vin.

Deși nu mă întreba nimic, era o combinație de curiozitate și de ezitare în expresia feței ei, ca și cum nu era sigură dacă mai aștepta o altă explicație. Am făcut un pas mic în spate, lăsându-i spațiu să respire. Am văzut contururile neclare ale cailor în întuneric și am simțit că evenimentele ultimelor zile îmi revin în memorie.

— A murit tata, am șoptit eu, cuvintele părând să vină de nicăieri. Tocmai vin de la înmormântare.

Ea era tăcută, expresia feței sugerând acea compasiune spontană de care fusesem atât de atras cândva.

— Oh, John... îmi pare atât de rău, murmură ea.

Se apropie din nou și de data aceasta mă îmbrățișă în grabă. Când se retrase, chipul îi era pe jumătate în umbră.

— Cum s-a întâmplat? mă întrebă ea cu mâna încă într-a mea.

Am simțit tristețea sinceră din vocea ei și m-am oprit, neputând să rezum ultimii doi ani într-o singură frază.

— E o poveste lungă, am spus eu. În strălucirea luminilor hambarului mi s-a părut că văd în privirea ei urmele unor amintiri pe care voia să le ascundă, o viață de demult. Când mi-a dat drumul la mână, am văzut verigheta de pe degetul ei stâng. Vederea acesteia mă trezi la realitate.

Îmi recunosc expresia.

— Da, spuse ea, sunt măritată.

— Îmi pare rău, am spus, scuturându-mi capul. Nu ar fi trebuit să vin.

Spre surprinderea mea, făcu un mic gest din mână.

— E în regulă, spuse ea, înclinându-și capul. Cum m-ai găsit?

— E un oraș mic, am ridicat din umeri. Am întrebat pe cineva.

— Și ți-au spus... pur și simplu?

— Am fost convingător.

Era stânjenitor și niciunul dintre noi nu păru să știe ce să spună. O parte din mine se aștepta cu adevărat să continuăm să stăm acolo ca să vorbim ca niște vechi

prieteni despre tot ce se întâmplase în viața noastră de când nu ne mai văzusem. O altă parte se aștepta ca soțul ei să iasă din casă în orice clipă, fie să-mi strângă mâna, fie să mă provoace la duel. Un cal necheză în tăcere și am observat peste umărul ei patru cai cu capetele aplecate în troace, pe jumătate în umbră, pe jumătate în cercul format de lumina hambarului. Alți trei cai, inclusiv Midas, se uitau la Savannah ca și cum se întrebau dacă ea uitase de ei. Savannah făcu, într-un final, un semn peste umăr.

— Ar trebui să-i hrănesc și pe ei, spuse ea. E ora lor de masă și devin nerăbdători. Când am dat din cap, Savannah făcu un pas înapoi, după care se întoarse. Chiar când ajunse la poartă îmi făcu semn cu mâna. Vrei să-mi dai o mână de ajutor? Am ezitat aruncând o privire către casă. Ea îmi urmări privirea. Nu-ți face griji, spuse ea. El nu este aici și mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Vocea îi era surprinzător de fermă.

Deși nu eram sigur ce să înțeleg din răspunsul ei, am dat din cap.

— Mi-ar face mare plăcere să te ajut.

Mă așteptă și închise ușa în spatele nostru. Îmi atrase atenția către o grămadă de bălegar.

— Ai grijă la bălegar. O să-ți murdărești pantofii.

— O să încerc, am murmurat eu.

În hambar, separă o bucată de fân și apoi alte două și mi le înmână pe amândouă.

— Aruncă-le în troacele de lângă celelalte. Mă duc să aduc ovăzul.

Am făcut cum mi-a zis ea, iar caii s-au apropiat. Savannah ieși afară cu două găleți.

— Mai bine le-ai lăsa puțin spațiu. Ar putea să te dea jos din greșală.

M-am îndepărtat, iar Savannah atârnă două găleți de gard. Primul grup de cai merse la trap spre ele. Savannah se uită la ei, cu o mândrie evidentă.

— De câte ori trebuie să-i hrănești?

— De două ori pe zi, în fiecare zi. Dar e mai mult decât

hrana. Ai fi uimit cât de neîndemânatici pot fi uneori. Avem numărul veterinarului pe taste rapide la telefon.

Am zâmbit.

— Pare multă muncă.

— Este. Se spune că, dacă ai un cal, e ca și cum ai locui cu o ancoră. Dacă nu ai pe cineva să te ajute, e greu să pleci, chiar și pentru un weekend.

— Nu te mai ajută și părinții?

— Uneori. Când chiar am nevoie de ei. Dar tata îmbătrânește și e mare diferență între a crește un cal și a avea grijă de șapte.

— Te cred pe cuvânt.

În îmbrățișarea caldă a nopții am ascultat țârâitul constant al greierilor, respirând pacea acestui refugiu, încercând să-mi calmez gândurile care o luaseră razna.

— Este exact mediul în care mi-am închipuit că ai locui, am spus eu într-un final.

— Și eu la fel, spuse ea. Dar este mult mai greu decât am crezut ca va fi. Mereu este ceva care trebuie reparat. Nu-ți poți imagina cât de găurit era acoperișul hambarului și câte bucăți mari de gard s-au prăbușit iarna trecută. La asta am lucrat noi toată primăvara.

Deși am auzit că a folosit pronumele „noi” și am presupus că vorbea despre soțul ei, nu eram gata să vorbesc încă despre el. Și se pare că nici ea nu era.

— Dar e frumos aici, chiar dacă e mult de muncă. În asemenea nopți îmi place să stau pe verandă și să ascult pur și simplu lumea. Rareori auzi vreo mașină trecând și e atât de... liniștit. Te ajută să-ți limpezești mintea, mai ales după o zi lungă.

Când vorbea, am simțit cum își măsoară cuvintele, intuind că dorea să menținem conversația la acest nivel.

— Pariez.

— Trebuie să curăț niște copite, mă anunță ea. Vrei să mă ajuți?

— Nu știu cum să fac asta, am recunoscut eu.

— E ușor, îți arăt eu cum. Dispăru în hambar și ieși afară

cu ceva ce părea a fi două cuie mici curbate. Îmi înmână mie unul. În timp ce caii mâncau, ea se duse spre unul dintre ei.

— Tot ce trebuie să faci este să îl apuci aproape de copită și să tragi în timp ce bați ușor în spatele piciorului aici, spuse ea, arătându-mi. Calul, ocupat cu fânul, ridică obedient copita. Fixă copita între picioarele ei. Apoi dai jos tot pământul din jurul copitei. Asta e tot ce trebuie să faci.

M-am dus către calul de lângă ea și am încercat să fac ce făcuse și ea, dar nu se întâmplă nimic. Calul era și foarte mare și foarte încăpățânat. Am tras din nou de picior și am bătut ușor în locul potrivit, apoi am tras și am bătut iar. Calul continuă să mănânce, ignorându-mi eforturile.

— Nu vrea să ridice piciorul, m-am plâns eu.

Termină copita la care lucra și apoi se aplecă spre calul meu. După ce trase și bătu o dată, copita se afla deja între picioarele ei.

— Cum să nu? Pur și simplu știe că nu știi ce faci și că te simți incomod în jurul lui. Trebuie să fii încrezător când faci asta. Lăsa copita jos, iar eu i-am luat locul și am încercat din nou. Calul mă ignoră încă o dată.

— Uite-te cum fac eu, spuse ea cu grijă.

— Dar mă uit, am protestat eu.

Ea repetă exercițiul; calul ridică piciorul. Un moment mai târziu am imitat-o cu exactitate, iar calul m-a ignorat. Deși nu puteam pretinde că pot citi mintea unui cal, am avut ciudata impresie că acestuia îi face plăcere să mă chinuiască. Am bătut și am tras frustrat și fără încetare până când, ca prin minune, piciorul calului se ridică. În ciuda realizării mele minimaliste, am fost mândru de mine. Pentru prima dată de când sosisem, Savannah râse.

— Bravo. Acum rade noroiul și treci la copita următoare.

Savannah terminase deja ceilalți șase cai când eu l-am terminat doar pe acesta. După ce totul a fost gata, a deschis poarta și caii au pornit la trap în pășunea întunecată. Nu eram sigur la ce să mă aștept, dar Savannah s-a îndreptat către șopron. Avea două lopeți în mână.

— Acum e timpul să facem curat, spuse ea, dându-mi o lopată.

— Să facem curat?

— Să curățăm bălegarul, spuse ea. Altfel devine destul de plin pe aici.

Am luat o lopată.

— Faci asta în fiecare zi?

— Viața e frumoasă, nu? mă tachină ea. Mai plecă o dată și se întoarse cu o roabă.

Când am început să curățăm bălegarul, o rază de lună începu să se ridice deasupra vârfurilor copacilor. Am lucrat în liniște, clinchetul și hârșăitul lopeții ei umplu aerul de un ritm sacadat. După ce am terminat amândoi, m-am sprijinit de lopată și am început să o studiez. În umbrele curții hambarului, ea părea la fel de minunată și de inefabilă ca o fantomă. Nu spuse nimic, dar am simțit cum mă analizează și ea pe mine.

— Te simți bine? am întrebat eu într-un final.

— De ce ai venit, John?

— M-ai mai întrebat asta.

— Știi că am făcut-o, spuse ea. Dar nu mi-ai răspuns cu adevărat.

Am studiat-o. Nu, nu o făcusem. Dar nu eram nici eu sigur cum să-i explic și mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu am știut unde să mă duc în altă parte.

Spre surprinderea mea, dădu din cap.

— Aha, mă aprobă ea.

Încuviințarea din vocea ei mă încurajă să continui.

— Vorbesc serios, am spus eu. În unele feluri, tu ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Expresia ei deveni mai blândă.

— OK, spuse ea.

Răspunsul ei îmi aminti de tata și, după ce răspunse, poate că și-a dat seama și ea de asta. M-am chinuit să trec peste asta.

— Asta este ferma pe care ai visat să o faci, nu? am

Întrebat. „Speranțe și Cai“ este pentru copiii autiști, nu?

Își trecu o mână prin păr, dându-și o șuviță după ureche. Părea încântată că-mi amintisem.

— Da, spuse ea. Așa este.

— Este așa cum ai crezut că va fi?

Râse și ridică mâinile în sus.

— Uneori, spuse ea. Dar să nu te gândești că fac atât de mulți bani încât să-mi plătesc facturile. Avem amândoi locuri de muncă și în fiecare zi realizez că nu am învățat la școală atât de mult cât am crezut.

— Nu?

Își scutură capul.

— Este destul de greu să te apropii de unii dintre copiii care vin aici sau la centru. Ezită, încercând să-și găsească cuvintele potrivite. Într-un final își scutură capul. Presupun că am crezut că vor fi toți ca Alan, știi? Se uită în sus. Îți amintești când ți-am spus despre el? Când am dat din cap, ea continuă. S-a dovedit că situația lui Alan era una specială. Nu știu – poate pentru că a fost crescut la o fermă, dar s-a adaptat mult mai ușor decât majoritatea copiilor.

Când ea nu mai continuă, am privit-o întrebător.

— Eu nu asta îmi amintesc că mi-ai spus. Din câte îmi amintesc, Alan a fost îngrozit la început.

— Da, știu, dar totuși... s-a obișnuit într-un final cu asta. Și tocmai asta e problema. Nu-ți pot spune câți dintre copiii care vin aici nu se adaptează deloc, indiferent de cât de mult lucrăm cu ei. Nu e doar o chestie de weekend; unii copii vin aici cu regularitate de mai bine de un an. Lucrăm la centrul de evaluare a dezvoltării, așa că am petrecut foarte mult timp cu majoritatea lor și când am pus bazele fermei, am insistat să fie pentru toți copiii, indiferent de cât de gravă este starea lor. Am simțit că era un angajament important, dar unii copii... Aș vrea să știu cum aș putea să-i înțeleg. Uneori mi se pare că nu facem altceva decât să batem apa în piuă. Am observat cum își cataloga Savannah amintirile. Nu vreau să spun că simțim că pierdem timpul, continuă ea. Pe unii copii chiar îi ajută ce facem noi. Vin aici

și petrec câteva săptămâni și e ca... un mugur care înflorește treptat în ceva frumos. Așa cum s-a întâmplat cu Alan. E ca și cum le-ai simți mințile deschizându-se către noi idei și posibilități și atunci când călăresc cu câte un zâmbet larg pe față, e ca și cum nimic altceva nu ar mai conta pe lume. Este un sentiment uluitor și ai vrea să se întâmple mereu cu fiecare copil care vine aici. Obișnuiam să cred că este o problemă de perseverență și că-i putem ajuta pe toți, dar nu putem. Unii copii nici nu se apropie de cai, cu atât mai puțin să mai și călărească.

— Știi că nu e vina ta. Nici eu nu am fost prea încântat de ideea de a călări, mai ții minte?

Chicoti, sunând incredibil de copilăroasă.

— Mda, îmi amintesc. Prima dată când te-ai urcat pe cal ai fost mai speriat decât mulți dintre copii.

— Ba nu-i adevărat, am protestat eu. Și în plus, Pepper era neastâmpărat.

— Ha! strigă ea. De ce crezi că te-am lăsat să-l călărești? E cel mai cuminte cal pe care ți l-ai putea imagina. Nu cred că a fost niciodată măcar vreun pic agitat când l-a mai călărit cineva.

— A fost neastâmpărat, am insistat eu.

— Ai vorbit ca un adevărat începător, mă tachină ea. Dar chiar dacă te înșeli, sunt impresionată că încă îți amintești.

Glumele ei invocară un val brusc de amintiri.

— Normal că-mi amintesc, am spus eu. Au fost cele mai frumoase zile din viața mea. Nu le voi uita niciodată. Peste umărul ei, am văzut câinele colindând pășunea. Poate de asta eu nu sunt încă însurat.

La auzul vorbelor mele, privirea ei șovăi.

— Și eu mi le amintesc.

— Chiar așa?

— Bineînțeles, spuse ea. Poate că n-ai să mă crezi, dar este adevărat.

Greutatea cuvintelor ei atârână greu în aer.

— Ești fericită, Savannah? am întrebat eu într-un final.

Afișa un zâmbet forțat..

— În cea mai mare parte a timpului. Tu nu ești?

— Nu știi, am spus eu, lucru care o făcu din nou să râdă.

— Știi că acesta e răspunsul tău standard. Atunci când ești rugat să cauți înăuntrul tău un răspuns. Pentru tine e ca un reflex. Așa a fost mereu. De ce nu mă întrebi ce voiai de fapt să mă întrebi?

— Și ce am vrut eu, de fapt, să te întreb?

— Dacă îmi iubesc soțul sau nu. Nu asta ai vrut să mă întrebi? mă întrebă ea, uitându-se pentru o clipă în altă parte.

Am rămas mut un moment, dar mi-am dat seama că instinctele ei au fost corecte. Era motivul real pentru care venisem aici.

— Da, spuse ea într-un final, citindu-mi gândurile din nou. Îl iubesc.

Sinceritatea totală din vocea ei mă duru, dar înainte să am timp să mă gândesc la asta, ea se întoarse din nou cu fața la mine. Îi sclipea în ochi neliniștea, ca și cum și-ar fi amintit ceva dureros, dar îi trecu repede.

— Ai mâncat deja? mă întrebă ea.

Încă mai încercam să găsesc o logică în ceea ce tocmai observasem.

— Nu, am spus eu. De fapt, nu am luat nici micul dejun și nici prânzul.

Își scutură capul.

— Mi-a mai rămas niște friptură de vită în casă. Ai timp pentru cină?

Deși m-am întrebat din nou unde era soțul ei, am dat din cap.

— Mi-ar face plăcere, am spus eu.

Am pornit spre casă, iar ea se opri atunci când ajunse pe o verandă unde erau aliniat cizme de cowboy pline de noroi și uzate. Savannah mă luă de mână într-un fel care mi se păru ușor și natural, folosindu-mă pentru a-și menține echilibru în timp ce-și scotea ghetetele. Probabil că atingerea ei îmi dădu curaj să mă uit cu adevărat la ea și, deși mi s-a părut că am văzut misterul și maturitatea care o făceau

atrăgătoare mereu, am observat de asemenea și o urmă de tristețe și reticență. Pentru inima mea rănită, combinația aceea o făcea și mai frumoasă.

NOUĂSPREZECE

Bucătăria ei micuță semăna cu una dintr-o casă veche care probabil a fost reamenajată de vreo șase ori în ultimul secol: podele cu linoleum foarte vechi care se jupuia discret în apropierea pereților; dulapuri albe, utile și nedecorate – groase de la nenumăratele straturi de vopsea – și o chiuvetă din oțel inoxidabil așezată după o fereastră cu ramă de lemn care probabil că ar fi trebuit înlocuită de ani de zile. Masa de bucătărie era crăpată și pe unul dintre pereți se afla o sobă de lemne la fel de veche ca și casa. În unele locuri, se putea observa lumea modernă împletindu-se cu cea veche: un frigider mare și o mașină de spălat vase lângă chiuvetă; un cuptor cu microunde așezat pe diagonală lângă o sticlă pe jumătate goală de vin roșu. În unele feluri, îmi amintea de casa tatălui meu.

Savannah deschise un dulap și scoase un pahar de vin.

— Vrei un pahar cu vin?

Am scuturat capul.

— Nu am fost niciodată un mare amator de vin.

Am fost surprins când nu a pus paharul la loc. A luat în schimb sticla pe jumătate goală de vin și a turnat în pahar; a pus paharul pe masă și s-a așezat în fața lui.

Am luat loc la masă, în timp ce Savannah a luat o înghițitură de vin.

— Te-ai schimbat, am observat eu.

Ea ridică din umeri.

— Multe lucruri s-au schimbat de ultima dată când te-am văzut.

Nu mai zise nimic și puse paharul înapoi pe masă. Când vorbi din nou, vocea îi era mai calmă.

— Nu am crezut niciodată că voi fi genul acela de persoană care să aștepte să bea un pahar de vin seara, dar sunt. Începu să rotească paharul pe masă și m-am trezit

întrebându-mă ce se întâmplase cu ea. Știi ce e mai ciudat? spuse ea. Chiar îmi pasă ce gust are. Când am băut primul pahar, nu am știut dacă a fost rău sau bun. Acum când vine vorba să cumpăr, am devenit destul de pretențioasă. Nu o recunoșteam în totalitate pe femeia din fața mea și nu eram sigur cum să reacționez. Nu mă înțelege greșit, continuă ea. Încă îmi mai amintesc tot ce m-au învățat părinții mei, dar rareori beau mai mult de un pahar în fiecare seară. Dar, de vreme ce însuși Iisus a transformat apa în vin, m-am gândit că nu poate fi un păcat așa de mare.

Am zâmbit la raționamentul ei, dându-mi seama cât de nedrept era să mă agăț de Savannah cea din trecut.

— Nu am întrebat.

— Știu, spuse ea. Dar te-ai întrebat. Pentru un moment, singurul sunet din bucătărie fu hurea încet al frigiderului. Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse ea jucându-se cu mâna pe o crăpătură din masa de bucătărie. Chiar îmi pare rău. Nu-ți pot spune de câte ori m-am gândit la el în ultimii ani.

— Mulțumesc, am spus eu.

Savannah începu din nou să-și rotească paharul, evident pierdută în vârtejul lichidului.

— Vrei să vorbești despre asta? mă întrebă ea.

Nu eram sigur că voiam, dar atunci când m-am lăsat pe spate în scaun, cuvintele au ieșit cu o ușurință surprinzătoare.

I-am povestit despre primul atac de cord al tatălui meu și despre al doilea și despre vizitele de care ne bucuraserăm amândoi în ultimii doi ani. I-am spus despre prietenia noastră care devenise mai puternică și despre alinarea pe care o simțeam alături de el, despre plimbările pe care a început să le facă până când a fost nevoit să renunțe într-un final. I-am povestit ultimele mele zile petrecute cu el și agonia internării lui într-un cămin de bătrâni. Când am descris înmormântarea și fotografia pe care am găsit-o în plic, m-a luat de mână.

— Mă bucur că a păstrat-o pentru tine, spuse ea, dar eu

nu mă mir.

— Eu m-am mirat, am spus eu, iar ea a râs. Era un sunet reconfortant.

Mă strânse de mână.

— Mi-aș fi dorit să știu și eu. Mi-ar fi plăcut să merg la înmormântare.

— Nu a fost cine știe ce.

— Nici nu trebuie să fi fost. A fost tatăl tău și asta este tot ceea ce contează.

Ezită înainte să-mi dea drumul la mână și mai luă o înghițitură de vin.

— Ești gata să mănânci? mă întrebă ea.

— Nu știu, am spus eu îndepărtând amintirea comentariului ei anterior.

Ea se aplecă în față zâmbind.

— Ce-ar fi să-ți încălzesc eu o farfurie de friptură și vedem apoi ce se întâmplă.

— E bună de ceva? am întrebat eu. Vreau să zic... când te-am cunoscut nu ai menționat că ai ști să gătești.

— Este rețeta specială a familiei noastre, spuse ea prefăcându-se jignită. Dar trebuie să fiu sinceră - a făcut-o mama. A adus-o ieri.

— Adevărul iese mereu la iveală, am spus eu.

— Asta e chestia ciudată cu adevărul, spuse ea. Iese de obicei la iveală. Se ridică și deschise frigiderul, aplecându-se în timp ce scruta rafturile. M-am trezit gândindu-mă la verigheta de pe degetul ei și întrebându-mă unde era soțul ei, în timp ce ea scotea caserolele. Așeză câteva bucăți de friptură într-un castron pe care-l puse în cuptorul cu microunde.

— Mai vrei și altceva să mănânci cu friptura? Ce ai zice de niște pâine cu unt?

— Ar fi grozav, am aprobat eu.

Câteva minute mai târziu aveam mâncarea în față, iar mirosul mi-a amintit, pentru prima dată, de cât de foame îmi era de fapt. Spre surprinderea mea, Savannah mă surprinse și se așeză în același loc cu paharul de vin.

— Tu nu mănânci?

— Nu mi-e foame, spuse ea. De fapt, nu prea am mâncat mare lucru în ultima perioadă.

Ea sorbi din vin atunci când eu am luat prima îmbucătură și am trecut cu vederea comentariul ei.

— Ai dreptate, am spus eu. Este delicioasă.

Zâmbi.

— Mama este o bucătăreasă grozavă. Ai crede că am învățat mai multe despre gătit de la ea, dar nu am făcut-o. Am fost mereu prea ocupată. Când eram mică am învățat prea mult, iar apoi, în ultima vreme, m-am ocupat prea mult de renovări. Îmi făcu semn spre sufragerie. E o casă veche. Știu că nu pare, dar am muncit o grămadă la ea în ultimii doi ani.

— Arată grozav.

— Spui doar de politete, dar apreciez, îmi răspunse ea. Ar fi trebuit să vezi locul acesta când m-am mutat. Arăta cam ca un hambar, mă crezi? Am avut nevoie de acoperiș nou, dar e ciudat - nimeni nu se gândește la acoperișuri atunci când își imaginează ce să reamenajeze. E unul dintre acele lucruri pe care toată lumea se așteaptă să le aibă o casă, dar la care nu se gândește că ar trebui cândva să fie înlocuit. Aproape tot ce am făcut intră în categoria asta. Țevile de căldură, ferestrele termopan, reparațiile stricăciunilor provocate de termite... au fost multe zile lungi. Avea o expresie visătoare pe față. Am făcut singuri aproape toată treaba. Ca și aici, în bucătărie. Știu că avem nevoie de dulapuri și de podele noi, dar atunci când ne-am mutat aici, aveam bălți în sufragerie și în dormitor ori de câte ori ploua. Ce trebuia să facem? A trebuit să întocmim o listă de priorități și primul lucru pe care l-am făcut a fost să îndepărtăm toate țiglele vechi de pe acoperiș. Cred că erau patruzeci de grade afară, iar eu eram acolo cu lopata, dând jos țigle, făcând băături. Dar știi... mi se pare corect. Doi tineri care pornesc în viață și care-și repară casa împreună. A fost așa un sentiment de... intimitate. La fel a fost și când am făcut podeaua din sufragerie. Cred că ne-a luat vreo

două săptămâni să punem nisip și să o nivelăm din nou. Am vopsit-o și am adăugat un strat de lac și, când am mers într-un final peste ea, am simțit că parcă am pus bazele pentru tot restul vieții noastre împreună.

— O faci să sune aproape romantic.

— Într-un fel a fost, mă aprobă ea. Își dădu o șuviță de păr după ureche. Dar în ultima vreme nu mai este atât de romantic. Acum nu mai este decât faptul că îmbătrânim.

Am izbucnit deodată în râs și apoi am tușit și m-am întins după un pahar pe care nu-l aveam. Ea se ridică din scaun.

— Să-ți aduc niște apă, spuse ea.

Umplu un pahar de la robinet și mi-l puse în față. În timp ce beam, am simțit-o cum mă privea.

— Ce? am întrebat eu.

— Nu pot să trec peste cât de diferit arăți.

— Eu? Mi se părea greu de crezut.

— Mda, tu, insistă ea. Ești cumva... mai matur.

— Păi sunt mai matur.

— Știu, dar nu la asta mă refer. Ochii tăi. Sunt... mai serioși decât erau. Ca și cum ar fi văzut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă. Sunt, într-un fel, oboșiți.

Nu am răspuns nimic, dar când îmi văzu chipul, își scutură capul rușinată. Nu ar fi trebuit să spun asta. Îmi imaginez prin ce ai trecut în ultima perioadă.

Am mai mâncat o bucată de friptură, gândindu-mă la comentariul ei.

— De fapt, am plecat din Irak la începutul lui 2004, am spus eu. Am fost în Germania de atunci. Numai o mică parte din armată se află acolo la un anumit interval și facem prin rotație. Probabil că mă voi întoarce și eu acolo, dar nu știu când. Să sperăm că lucrurile s-au mai calmat între timp.

— Nu ar fi trebuit să fi fost lăsat la vatră până acum?

— M-am înrolat din nou, am spus eu. Nu aveam niciun motiv să nu o fac.

Știam amândoi motivul, iar ea dădu din cap.

— Cât mai ai acum?

— Până în 2007.

— Și apoi?

— Nu știu sigur. Aș putea să mai stau vreo câțiva ani. Sau poate m-aș putea înscrie la facultate. Cine știe poate-mi iau și o diplomă în educație specială. Am auzit lucruri minunate despre domeniul acesta.

Zâmbetul ei a fost ciudat de trist și, pentru o vreme, niciunul dintre noi nu a zis nimic.

— De când ești măritată? am întrebat eu.

Se foi în scaun.

— Facem doi ani în noiembrie.

— V-ați căsătorit aici?

— De parcă am avut de ales. Își dădu ochii peste cap. Mama și-a dorit nunta perfectă și toate astea. Știu că sunt singura lor fiică, dar la urma urmei aș fi fost la fel de fericită cu ceva mult mai restrâns. O sută de invitați ar fi fost perfect.

— Și tu consideri asta restrâns?

— În comparație cu ce a ieșit? Mda. Nu au fost destule locuri la biserică pentru toți invitații și tata îmi tot amintește că mai are ani buni de plătit pentru nunta asta. Normal că nu face decât să mă tachineze. Jumătate dintre invitați au fost prieteni cu părinții mei, dar presupun că asta se întâmplă când te măriți în orașul natal. Toată lumea - de la poștaș până la bărbier - primește o invitație.

— Dar te bucuri că ai venit înapoi acasă?

— Mă simt bine aici. Părinții mei sunt aproape și am nevoie de asta, mai ales acum. Ea nu dezvoltă afirmația, mulțumindu-se doar cu acest comentariu. M-am întrebat la ce se referea - și referitor la alte o sută de lucruri - atunci când m-am ridicat de la masă și mi-am dus farfuria la chiuvetă. După ce am clătit-o, am auzit cum m-a strigat din spate. Las-o acolo. Nu am descărcat încă mașina de spălat vase. O fac mai târziu. Te mai pot servi și cu altceva? Mama a lăsat niște plăcinte pe masă.

— Ce-ai zice de un pahar cu lapte? am spus eu. Când a dat să se ridice, am adăugat: Iau eu. Arată-mi de unde să

iau pahar.

— Din dulapul de deasupra chiuvetei.

Am luat un pahar de pe raft și am mers la frigider. Laptele era pe primul raft; pe rafturile de dedesubt erau cel puțin o duzină de caserole pline cu mâncare. Mi-am turnat un pahar și m-am întors la masă.

— Ce se întâmplă, Savannah?

La auzul vorbelor mele se uită la mine.

— La ce te referi?

— La soțul tău, am spus eu.

— Ce-i cu el?

— Când pot să-l cunosc și eu?

În loc să-mi răspundă, Savannah se ridică de la masă cu paharul de vin. A turnat ce mai era în el în chiuvetă și apoi a scos o ceașcă de cafea și o cutie de ceai.

— Îl cunoști deja, spuse ea, întorcându-se. Ridică din umeri. E Tim.

Am auzit lingurița lovindu-se de ceașcă atunci când Savannah se așeză din nou în fața mea.

— Cât vrei să știi? murmură ea, uitându-se în ceașca de ceai.

— Totul, am spus eu. M-am lăsat din nou pe spate în scaun. Sau nimic. Nu știu sigur încă.

Ea râsuflă cu zgomot.

— Presupun că e logic.

Mi-am pus mâinile una într-alta.

— Când a început totul?

— Nu știu, spuse ea. Știu că sună aiurea, dar nu s-a întâmplat așa cum probabil îți imaginezi tu. Nu e ca și cum a plănuit vreunul dintre noi să se întâmple. Dar ca să-ți dau cât de cât un răspuns, cred că a început în primele luni ale lui 2002.

Mi-am dat seama că la câteva luni după reînrolarea mea. Cu șase luni înainte de primul atac de cord al tatălui meu și cam în perioada în care am început să observ că scrisorile ei către mine începuseră să se schimbe.

— Știi că am fost prieteni. Chiar dacă el absolvise, s-a întâmplat să avem niște cursuri în aceeași clădire când eram eu în ultimul an și, după aceea, mai beam câte o cafea sau învățam împreună. Nu era ca și cum ne dădeam întâlniri sau ne țineam de mână. Tim știa că eram îndrăgostită de tine... dar el era acolo, știi? El mă asculta când îi spuneam cât de dor îmi era de tine și cât de greu era să fim departe unul de celălalt. Și chiar *era* greu. Am crezut că ai să fii acasă în perioada aceea. Când își ridică privirea, ochii îi erau plini de... Ce? Regret? Nu mi-am dat seama. În fine, am petrecut mult timp împreună și se pricepea să mă consoleze de fiecare dată când eram deprimată. Îmi amintea mereu că o să vii în permisie mai repede decât o să-mi dau seama, dar nu-ți pot spune cât de mult voiam să te văd din nou. Apoi, tatăl tău s-a îmbolnăvit. Știi că trebuia să fii cu el - nu te-aș fi iertat niciodată dacă nu ai fi stat lângă el -, dar nu era ceea ce aveam noi nevoie. Știi cât de egoist sună și mă detest chiar și pentru faptul că o gândesc. Am simțit, pur și simplu, că soarta conspira împotriva noastră. A băgat lingurița în ceai și a amestecat din nou, adunându-și gândurile. În toamna aceea, chiar după ce am terminat cu toate cursurile și m-am mutat acasă să lucrez la centrul de evaluare a dezvoltării de aici din oraș, părinții lui Tim au suferit un accident îngrozitor. Se întorceau din Asheville când au pierdut controlul mașinii și au deviat brusc pe sens opus pe autostradă. Un camion s-a lovit într-un final de ei. Șoferul camionului nu a pățit nimic, dar ambii părinți ai lui Tim au murit în urma impactului. Tim a trebuit să se lase de școală - era înscris la doctorat - pentru a se putea întoarce aici să aibă grijă de Alan. Se opri. A fost îngrozitor pentru Tim. Nu numai că încerca să-și revină de pe urma pierderii - își adora părinții -, dar Alan era de neconsolat. Țipa tot timpul și a început să-și smulgă părul din cap. Singurul care putea să-l convingă să nu-și facă rău era Tim, dar lucrul acesta îl seca de energie. Cred că acesta a fost momentul în care am început prima dată să vin aici. Știi, să-l ajut. Când m-am

Încruntat, ea a adăugat. Asta a fost casa părinților lui Tim. În care au crescut Tim și Alan. Imediat ce a spus-o, mi-a revenit memoria. Normal că era casa lui Tim – îmi spusese odată că Tim locuia la o fermă lângă casa ei. Am sfârșit prin a ne consola unul pe altul. Eu încercam să-l ajut pe el, iar el încerca să mă ajute pe mine și amândoi încercam să-l ajutăm pe Alan. Și cred că, încetul cu încetul, am început să ne îndrăgostim unul de altul. Îmi întâlneam privirea pentru prima oară. Știu că vrei să fii furios pe Tim sau pe mine. Probabil că pe amândoi. Și presupun că o merităm. Dar nu știi cum a fost atunci. S-au întâmplat atâtea – era mereu o atmosferă atât de sentimentală. M-am simțit vinovată pentru ceea ce se întâmpla, la fel și Tim. Dar după o vreme, am început pur și simplu să fim deja un cuplu. Tim a început să lucreze la același centru de evaluare a dezvoltării ca și mine și apoi s-a hotărât că vrea să realizeze un program de weekend la fermă pentru copiii cu autism. Părinții lui mereu și-au dorit ca el să facă asta, așa că am început să lucrez și eu la fermă. După aceea, am fost împreună cam tot timpul. Când am început să lucrăm la fermă, am avut amândoi ceva pe care să ne concentrăm și a fost de ajutor și pentru Alan. El iubește caii și erau atât de multe lucruri de făcut, încât, încetul cu încetul, s-a obișnuit cu ideea că părinții lui nu mai erau prin preajmă. Era ca și cum ne bazam unii pe ceilalți... El m-a cerut în căsătorie, mai târziu, în același an. Când s-a oprit, am întors capul, încercând să-i asimilez vorbele. Am stat în liniște o vreme, fiecare dintre noi luptându-se cu gândurile lui. În fine, cam asta e povestea, concluzionă ea. Nu știu cât de mult vrei să mai auzi.

Nici eu nu eram sigur.

— Alan mai locuiește aici? am întrebat eu.

— Are o cameră la etaj. De fapt, este aceeași cameră pe care a avut-o mereu. Și totuși nu e chiar așa de greu cum sună. După ce termină de hrănit și de periat caii, își petrece cea mai mare parte a timpului singur. Îi plac la nebunie jocurile pe calculator. E în stare să joace ore întregi. Nu prea

am reușit să-l opresc în ultima vreme. Ar juca toată noaptea dacă l-aș lăsa.

— E aici acum?

Ea dădu din cap.

— Nu, spuse ea. Acum este cu Tim.

— Unde?

Înainte să-mi poată răspunde, câinele zgârie insistent ușa de la intrare, iar Savannah se ridică s-o deschidă. Câinele intră tiptil înăuntru cu limba scoasă și cu coada mișcându-se într-o parte și alta. Veni spre mine și-mi miroși mâna.

— Mă place, am spus eu.

Savannah era încă aproape de ușă.

— Ei îi place de toată lumea. O cheamă Molly. Inutilă pe post de câine de pază, dar mai dulce decât o bomboană, doar încearcă să eviți să te lingă. Te-ar uda tot, dacă ai lăsa-o.

M-am uitat la blugii mei.

— Observ.

Savannah se uită peste umăr.

— Uite ce e, tocmai mi-am dat seama că trebuie să pun niște lucruri la adăpost. S-a anunțat ploaie la noapte. Nu ar trebui să dureze mult.

Am observat că nu mi-a răspuns la întrebarea despre Tim. Și mi-am dat seama că nici nu avea de gând s-o facă.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu chiar. Dar ești binevenit. E o noapte frumoasă.

Am urmat-o afară, iar Molly tropăi în fața noastră, uitând total că tocmai implorase să fie lăsată înăuntru. Când o bufniță se desprinsese de copaci, Molly galopă în întuneric și dispăru. Savannah își trase din nou ghetetele în picioare.

Am mers înspre hambar. M-am gândit la tot ce mi-a zis și m-am întrebat din nou de ce am venit la ea. Nu sunt sigur dacă mă bucuram că se măritase cu Tim - de vreme ce erau atât de potriviți unul pentru celălalt - sau dacă eram supărat tot din același motiv. Și nici nu eram încântat că știam în sfârșit adevărul; mi-am dat seama că era cumva mai ușor să nu știu. M-am simțit deodată obosit.

Și totuși... era ceva ce-mi ascundea. Am simțit asta în vocea ei, în tristețea care nu dispărea. Pe măsură ce întunericul ne înconjura, am început să fiu deosebit de conștient de cât de aproape mergeam unul de altul și m-am întrebat dacă și ea simțea la fel. Dacă simțea, nu dădea niciun semn.

Caii erau niște simple umbre în depărtare, forme de nedeslușit. Savannah a recuperat niște frâie pe care le-a dus în hambar și le-a atârnat pe câțiva țăruși. În timp ce ea făcea asta, eu am strâns lopețile pe care le folosiserăm și le-am pus alături de restul uneltelor. La plecare, avu grijă să închidă poarta.

M-am uitat la ceas și am văzut că era aproape zece. Era târziu și eram amândoi conștienți de cât era ceasul.

— Cred că mai bine aș pleca, am spus eu. E un oraș mic. Nu vreau să stârnesc nicio bârfă.

— Probabil că ai dreptate. Molly umblă de colo-colo, apărând de nicăieri, și se așează între noi. Când începu să lingă piciorul lui Savannah, se dădu într-o parte. Unde te-ai cazat? mă întrebă ea.

— La un motel. Chiar cum ieși de pe autostradă.

Strâmbă din nas pentru o clipă.

— Știu unde e.

— E cam dărăpănat, am recunoscut eu.

Ea zâmbi.

— Nu pot spune că mă surprinde. Ai avut mereu talentul să găsești locuri unice.

— Cum era și Coliba cu Creveți?

— Exact.

Mi-am adâncit mâinile în buzunare, întrebându-mă dacă asta era ultima dată când o vedeam. Dacă da, mi se părea absurd de banal; nu voiam să se termine cu o conversație de complezență, dar nu știam ce să spun altceva.

Pe drumul din față, farurile unei mașini care se apropia străfulgerară proprietatea, când trecu în viteză pe lângă casă.

— Presupun că asta e tot atunci, am spus eu încurcat. Mi-

a părut bine că te-am văzut din nou.

— Și mie, John. Mă bucur că ai trecut pe aici.

Am dat iar din cap. Când s-a uitat în altă parte, am luat-o drept un indiciu să plec.

— La revedere, am spus eu.

— Pa.

M-am întors de pe verandă și am pornit spre mașină, uimit de gândul că se terminase cu adevărat. Nu sunt sigur că mă așteptasem la altceva, dar acest final a scos la suprafață toate acele sentimente pe care le-am tot reprimat de când i-am citit ultima scrisoare.

Deschideam portiera când am auzit-o strigându-mă.

— Hei, John?

— Da?

Coboar de pe verandă și porni spre mine.

— O să mai fii pe aici și mâine?

Pe măsură ce se apropia, cu chipul pe jumătate învăluit în umbră, am știut cu siguranță că încă mai eram îndrăgostit de ea. În ciuda scrisorii, în ciuda soțului ei. În ciuda faptului că nu mai puteam să fim niciodată împreună.

— De ce? am întrebat eu.

— Mă întrebam dacă ai putea să treci pe aici. În jur de zece. Sunt sigură că Tim ar vrea să te vadă...

Am scuturat din cap înainte ca ea să termine.

— Nu sunt sigur că e o idee așa de bună...

— Poți să faci asta pentru mine? Știu că voia ca eu să văd că Tim este același bărbat pe care mi-l aminteam și, într-un fel, știam că mi-o cerea pentru că își dorea să-l iert. Totuși... Se întinse să mă ia de mână. Te rog. Ar însemna mult pentru mine.

În ciuda căldurii mâinii ei, nu voiam să mă întorc. Nu voiam să-l văd pe Tim, nu voiam să-i văd pe amândoi împreună sau să stau la masă și să mă prefac că totul e bine și frumos pe lume. Dar era ceva emoționant în cererea ei, ceea ce m-a determinat să accept.

— OK, am spus eu. La ora zece.

— Mulțumesc.

Un moment mai târziu se întoarse. Am rămas pe loc, privind-o cum urcă înapoi pe verandă înainte să intru în mașină. Am răsucit cheia în contact și am dat cu spatele. Savannah s-a întors pe verandă și mi-a făcut cu mâna pentru ultima oară. I-am făcut și eu cu mâna după care m-am îndreptat spre șosea, imaginea ei făcându-se mai mică în oglinda retrovizoare. Privind-o, am simțit o uscăciune bruscă în gât. Nu pentru că era măritată cu Tim și nu la gândul că urma să-i văd pe amândoi a doua zi. A fost provocată de faptul că atunci când am plecat, am văzut-o pe Savannah pe verandă, plângând în mâini.

DOUĂZECI

A doua zi dimineață, Savannah stătea pe verandă și-mi făcu cu mâna atunci când am parcat pe alee. Veni spre mine după ce am oprit. M-am așteptat să-l văd și pe Tim apărând în prag din spatele ei, dar el nu era nicăieri.

— Hei, spuse ea atingându-mi brațul. Mulțumesc că ai venit.

— Mda, am spus eu ridicând șovăielnic din umeri.

Mi s-a părut că văd o urmă de înțelegere în ochii ei înainte să mă întrebe:

— Ai dormit bine?

— Nu prea.

La auzul vorbelor mele, zâmbi strâmb.

— Ești gata?

— Ca niciodată.

— OK, spuse ea. Așteaptă numai să-mi aduc cheile. Doar dacă nu vrei să conduci tu.

La început nu am înțeles ce voia să spună.

— Plecăm? Am arătat cu capul spre casă. Credeam că mergem să-l vedem pe Tim.

— Asta facem, spuse ea. Dar nu e aici.

— Dar unde e?

Se purtă ca și cum nu mă auzi.

— Vrei tu să conduci?

— Da, presupun că da, am spus eu, fără să mă deranjez să-mi ascund derutarea, dar știind cumva că ea avea să lămurească lucrurile când va fi pregătită. I-am deschis portiera, după care m-am așezat la volan. Savannah atinse tabloul de bord ca și cum încerca să-și dovedească faptul că era reală.

— Îmi amintesc mașina asta. Expresia îi era nostalgică. E a tatălui tău, nu? Uau, nu pot să cred că încă mai merge.

— Nu conducea foarte mult, am spus eu. Doar la serviciu

și la magazin.

— Și totuși.

Își puse centura de siguranță și fără să vreau, m-am întrebat dacă petrecuse noaptea singură.

— Încotro? am întrebat eu.

— Pe șosea, ia-o la stânga. Îndreaptă-te spre oraș.

Niciunul dintre noi nu vorbi. În schimb, se uită pe fereastră cu mâinile încrucișate. M-aș fi putut simți jignit, dar era ceva în expresia ei care îmi spunea că îngrijorarea care i se citea pe față nu avea nimic de-a face cu mine și am lăsat-o singură cu gândurile ei.

La periferia orașului ea-și scutură capul, ca și cum și-ar fi dat seama brusc de liniștea care se lăsase în mașină.

— Îmi pare rău, spuse ea. Presupun că sunt o companie care lasă mult de dorit.

— E în regulă, am spus eu, încercând să-mi ascund curiozitatea.

Ea îmi arătă prin parbriz.

— La următoarea cotitură, o iei la dreapta.

— Unde mergem?

Nu răspunse imediat. În schimb, își întoarse privirea spre fereastră.

— La spital, spuse ea într-un final.

Am urmat-o pe niște coridoare care păreau că nu se mai termină și ne-am oprit într-un final la recepție. În spatele biroului, un voluntar în vârstă îi întinse clipboardul. Savannah se întinse să ia pixul și începu să-și scrie numele.

— Mai poți. Savannah?

— Încerc, murmură ea.

— O să fie bine. Tot orașul se roagă pentru el.

— Mulțumesc, spuse Savannah. Înmână clipboardul după care se uită la mine. E la etajul trei, îmi explică ea. Ascensoarele sunt chiar pe hol.

Am simțit un gol în stomac. Am ajuns la ascensor chiar când cobora cineva și am pășit înăuntru. Când s-au închis ușile, m-am simțit ca într-un cavou.

Când am ajuns la etajul trei, Savannah a luat-o pe hol, iar

eu după ea. Se opri în fața unui salon cu ușa deschisă și se întoarse cu fața la mine.

— Cred că ar trebui să intru eu prima, spuse ea. Poți să aștepți aici?

— Bineînțeles.

Îmi zâmbi în semn de mulțumire, după care se întoarse. Trase adânc aer în piept înainte să intre în cameră.

— Bună, dragul meu, am auzit-o strigând optimistă. Te simți bine?

În următoarele minute, nu am auzit mai mult de atât. Am rămas în schimb pe hol, privind împrejurimile sterile și impersonale pe care le observasem cât îmi vizitasem tatăl. Aerul mirosea puternic a dezinfectant necunoscut și m-am uitat cum un infirmier împingea un cărucior cu mâncare într-un salon de pe hol. La jumătatea coridorului, am observat un grup de asistente adunate la post. În spatele ușii de vizavi, am auzit pe cineva vomând.

— OK, spuse Savannah scoțând capul afară. În spatele curajului său aparent, eu încă îi vedeam tristețea. Poți să intri. E gata să te primească.

Am urmat-o, pregătindu-mă pentru ce era mai rău. Tim stătea în pat cu o perfuzie în braț. Arăta epuizat, iar pielea îi era atât de palidă încât părea aproape translucidă. Pierduse și mai mult din greutate decât tatăl meu și, în timp ce mă uitam la el, nu mă puteam gândi decât la faptul că era pe moarte. Numai bunătatea din ochii lui rămăsese intactă. În partea cealaltă a camerei se afla un tânăr – pe la sfârșitul adolescenței sau poate de vreo douăzeci de ani – care-și rotea capul dintr-o parte într-alta și am știut imediat că era Alan. Camera era plină de flori: zeci de buchete și de felicitări îngrămădite pe fiecare masă și pervaz. Savannah se așeză pe pat lângă soțul ei și-l luă de mână.

— Bună, Tim, am spus eu.

Părea prea obosit să mai zâmbească, dar se strădui.

— Bună, John. Mă bucur să te văd din nou.

— Și eu pe tine, am spus eu. Ce mai faci?

Imediat ce am rostit una ca asta mi-am dat seama ce

ridicol sunase. Tim trebuie să se fi obișnuit cu asta, pentru că nu tresări.

— Sunt bine, spuse el. Mă simt mai bine acum.

Am dat din cap. Alan a continuat să dea din cap și m-am uitat la el fără să vreau, simțindu-mă ca un intrus în cadrul evenimentelor pe care mi-aș fi dorit să le pot evita.

— El este fratele meu, Alan, spuse el.

— Bună, Alan.

Când Alan nu răspunse, l-am auzit pe Tim șoptindu-i:

— Hei, Alan? E în regulă. Nu e doctor. E prieten cu noi. Du-te și salută-l.

Dură câteva secunde, dar Alan se ridică într-un final din scaun. Merse cu greutate de-a lungul salonului și, deși nu s-a uitat în ochii mei, mi-a întins mâna.

— Bună, sunt Alan, spuse el pe un ton surprinzător de monoton.

— Mă bucur să te cunosc, am spus eu, luându-i mâna. Era moale; i-am strâns-o o dată, după care i-am dat drumul, iar el merse înapoi la locul lui.

— Este un scaun dacă vrei să stai jos, spuse Tim.

Am înaintat mai departe în salon și m-am așezat. Înainte să apuc să întreb, l-am auzit pe Tim răspunzând la întrebarea pe care o aveam în minte.

— Melanom, spuse el. În caz că te întrebai.

— Dar o să te faci bine, nu?

Capul lui Alan se roti și mai repede și începu să-și lovească picioarele unul de altul. Savannah se uită în altă parte. Am știut deja că n-ar fi trebuit să întreb.

— De asta există doctori, îmi răspunse Tim. Sunt pe mâini bune. Știam că răspunsul era mai mult pentru Alan decât pentru mine și Alan începu să se calmeze. Tim închise ochii și îi deschise din nou ca și cum ar fi încercat să-și adune puterile. Mă bucur să văd că te-ai întors întreg, spuse el. M-am rugat pentru tine tot timpul cât ai fost în Irak.

— Mulțumesc, am spus eu.

— Ce ai mai făcut? Presupun că tot în armată ești.

Arătă din cap spre tunsoarea mea de soldat, iar eu mi-am trecut degetele prin ea.

— Mda. Se pare că sunt condamnat pe viață la asta.

— Bine, spuse el. Armata are nevoie de oameni ca tine. Nu am spus nimic. Scena mi se părea ireală, ca și cum te-ai privi singur într-un vis. Tim se întoarse către Savannah.

— Draga mea - te duci cu Alan să-i cumperi un suc? Nu a băut nimic de azi-dimineață. Și poate îl convingi să și mănânce ceva.

— Sigur că da, spuse ea. Îl sărută pe frunte și se ridică de pe pat. Se opri în prag. Hai, Alan. Să mergem să luăm ceva de băut, OK?

Mie mi se părea că Alan procesa vorbele cu încetinitorul, într-un final, se ridică și o urmă pe Savannah; aceasta își puse cu tandrețe o mână pe spatele lui în drum spre ușă. După ce au plecat, Tim se întoarse din nou cu fața la mine.

— E foarte greu pentru Alan. Nu rezistă foarte bine.

— Cum ar putea?

— Totuși nu lăsa rotitul capului să te păcălească. Nu are de-a face cu autismul sau cu inteligența lui. E mai mult un tic pe care-l are când e speriat. Tot așa și cu faptul că-și lovește picioarele unul de altul. Știe ce se întâmplă, dar îl afectează într-un fel care-i face pe oamenii din jurul lui să se simtă incomod.

Mi-am lovit mâinile una de alta.

— Nu m-am simțit incomod, am spus eu. Și tatăl meu făcea la fel. E fratele tău și e evident că este îngrijorat. E logic.

Tim zâmbi.

— Drăguț din partea ta să spui asta. Mulți oameni se sperie de el.

— Nu și eu, am spus, scuturând capul. Știu că pot să mă obișnuiesc cu el.

În mod remarcabil râse, deși păru că depune un efort extraordinar.

— Sunt convins că ai putea, spuse el. Alan e blând. Poate prea blând. N-ar omorî nicio muscă.

Am dat din cap realizând că toată conversația asta banală era modul lui de a mă face să mă simt mai comod. Nu funcționa.

— Când ai aflat?

— Acum un an. Am început să mă mănânce o aluniță în spatele gambei și când am scărpinat-o a început să sângereze. Bineînțeles că nu i-am dat atunci mare atenție până când nu a sângerat din nou următoarea dată când m-am scărpinat. Acum șase luni am fost la doctor. Asta a fost într-o vineri. Sâmbătă m-am operat și am început interferonul luni. Acum, sunt aici.

— Și ai stat la spital în tot acest timp?

— Nu. Stau aici cu întreruperi. De obicei interferonul se face fără să trebuiască să fii internat, dar eu și cu interferonul nu ne înțelegem. Nu-l tolerez foarte bine așa că acum mi-l fac aici. În caz că mi se face prea rău și mă deshidratez. Cum mi s-a întâmplat ieri.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Și mie.

M-am uitat prin cameră și mi-am oprit privirea pe o fotografie prost înrămată cu Tim și cu Savannah, îmbrățișându-l pe Alan.

— Cum se descurcă Savannah? am întrebat.

— Cum te-ai aștepta. Tim atinse cu mâna o cută a cearșafului de spital. A fost incredibilă. Nu numai cu mine, ci și cu ferma. În ultima vreme, a trebuit să se ocupe ea de toate, dar nu s-a plâns niciodată. Și de câte ori este în preajma mea, încearcă să fie puternică. Îmi tot spune că o să se rezolve totul. Zâmbi discret. În jumătate din dăți chiar o cred. Când eu nu am răspuns, el se chinui să se ridice mai sus în pat. Se strâmbă, dar apoi durerea trecu și fu el însuși din nou. Savannah mi-a spus că ai luat cina la fermă aseară.

— Mda, am spus eu.

— Pariez că s-a bucurat să te vadă. Știu că i-a părut mereu rău că s-a terminat în felul în care s-a terminat și la fel și mie. Îți datorez scuze.

— Ba nu. Am ridicat mâinile. E în regulă.

El îmi zâmbi forțat.

— Spui asta doar fiindcă sunt bolnav și amândoi o știm. Dacă aș fi sănătos, probabil că ai vrea să-mi rupi iar nasul.

— Poate, am recunoscut eu și, deși râse din nou, de data aceasta am auzit sunetul bolii în el.

— Merit, spuse el fără să-și dea seama ce gândeam. Știu că poate nu ai să mă crezi, dar chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Știu că voi doi chiar țineți unul la altul.

M-am aplecat în față, sprijinindu-mă în coate.

— A trecut, am spus eu.

Nu am crezut ce am spus și nici el nu m-a crezut când am spus-o. Dar a fost suficient pentru amândoi să încheiem subiectul.

— Ce te-duce pe aici? După tot acest timp?

— A murit tatăl meu, am spus eu. Săptămâna trecută.

În ciuda stării lui, chipul lui reflecta o solidaritate sinceră.

— Îmi pare rău, John. Știu cât de mult însemna pentru tine. A fost brusc?

— La sfârșit, mereu este. Dar era bolnav de ceva vreme.

— Asta nu ușurează cu nimic lucrurile.

Mă gândeam dacă se referea doar la mine sau și la Savannah, și la Alan.

— Savannah mi-a spus că ți-ai pierdut ambii părinți.

— Accident de mașină, spuse el, rostind cu greu cuvintele. A fost... de necrezut. Tocmai luasem cina împreună cu ei în urmă cu câteva seri și dintr-odată făceam pregătiri pentru înmormântarea lor. Încă nu mi se pare real. Ori de câte ori sunt acasă, mă tot aștept să o văd pe mama în bucătărie și pe tata găsindu-și de lucru prin grădină.

Ezită, și mi-am dat seama că retrăia acele imagini. Într-un final, dădu din cap.

— Așa ți se întâmpla și ție? Când erai acasă?

— În fiecare clipă.

Își lăsă capul pe spate.

— Cred că au fost doi ani foarte grei pentru amândoi. Sunt destui pentru a-ți testa credința.

— Chiar și pentru tine?

Îmi zâmbi fără vlagă.

— Am spus că mi-a fost testată. Nu am spus că s-a terminat.

— Nu, nici nu mă gândeam la asta.

Am auzit vocea unei asistente apropiindu-se și, deși am crezut că urma să intre, a trecut pe lângă ușă, în drum spre un alt salon.

— Mă bucur că ai venit să o vezi pe Savannah, spuse el. Știi că sună banal pe lângă ce ați trăit voi doi, dar chiar are nevoie de un prieten acum.

Gâtul îmi era încleștat.

— Mda, a fost tot ce am reușit să spun.

Tăcu și am știut că nu avea să mai spună nimic pe tema asta. După un timp adormi, iar eu am rămas acolo privindu-l, cu mintea ciudat de goală.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus ieri, îmi zise Savannah o oră mai târziu. Când ea și Alan s-au întors în salon și l-au găsit pe Tim dormind, mi-a făcut semn să o urmez la parter, la cantină. Am fost surprinsă să te văd și știu că ar fi trebuit să-ți spun ceva, dar ori de câte ori încercam, pur și simplu nu puteam.

Pe masă se aflau două cești de ceai, din moment ce niciunul dintre noi nu avea chef să mănânce. Savannah își ridică ceașca și o puse la loc.

— A fost pur și simplu una dintre zilele acelea, știi? Petrecusem ore întregi la spital și asistentele se tot uitau la mine cu milă și... ei bine, păreau să mă omoare încetul cu încetul. Știu că sună ridicol, având în vedere prin ce trece Tim, dar e atât de greu să-l văd cum i se face rău. Urăsc asta. Știu că trebuie să fiu alături de el să-l susțin și chestia este că vreau să fiu acolo, dar e mereu mai rău decât mă aștept să fie. I-a fost atât de rău după tratamentul de ieri că am crezut că moare. Nu se oprea din vărsat și când nu mai avea ce să iasă, continua să vomite pe uscat. La fiecare cinci sau zece minute începea să geamă și să se miște în

pat, încercând să prevină, dar nu avea ce să facă. Îl țineam în brațe și-l alinam, dar nici nu pot descrie cât de neputincioasă m-am simțit. Ridică pliculețul de ceai din ceașcă și-l puse la loc. De fiecare dată e așa, spuse ea.

Mă jucam cu toarta ceștii mele.

— Aș vrea să știi ce să spun.

— Nu ai ce să spui și eu știu sta. De asta vorbesc cu tine. Pentru că știu că tu poți suporta. Nu mai am pe nimeni altcineva. Niciunul dintre prietenii mei nu poate înțelege exact prin ce trec. Părinții mei au fost minunați... într-un fel. Știi că ar face orice le-aș cere și că s-au oferit mereu să mă ajute și că mama vine și ne aduce de mâncare, dar de fiecare dată când face asta e un pachet de nervi. E mereu pe punctul de a plânge. E ca și cum se teme să nu spună ceva greșit, așa că de fiecare dată când încearcă să ajute, trebuie să o consolez și pe ea, în loc să fie invers. Și dacă mai adaugi și asta la tot restul, e prea mult pentru mine uneori. Urăsc să spun asta despre ea, pentru că face tot ce poate și e mama mea și o iubesc, dar mi-aș dori să fie mai puternică, înțelegi?

Amintindu-mi-o pe mama ei, am dat din cap.

— Și tatăl tău?

— E la fel, dar într-un mod diferit. Evită subiectul. Nu vrea deloc să vorbească despre asta. Când suntem împreună, vorbește despre fermă sau despre serviciul meu - orice în afară de Tim. E ca și cum încearcă să se revanșeze pentru grijile neîncetate ale mamei, dar nu mă întreabă niciodată ce se mai întâmplă sau cum mai rezist. Își scutură capul. Și apoi mai este Alan. Tim este atât de bun cu el și îmi place să cred că și eu fac progrese cu el, dar totuși... sunt momente când începe să-și facă rău sau strică lucruri și eu sfârșesc prin a plânge pentru că nu știu ce să fac. Nu mă înțelege greșit - încerc, dar nu sunt Tim și amândoi știm asta. Ți-a spus Tim ce se întâmplă? Cu melanomul lui?

— Puțin, am spus eu. Nu suficient cât să știu toată povestea. Mi-a spus că a găsit o aluniță și că sângera. A amânat pentru o vreme, dar apoi s-a dus într-un final la

doctor.

Ea dădu din cap.

— E o chestie din aia ciudată, nu? Adică, dacă Tim ar fi petrecut mult timp la soare, poate aş fi înţeles. Dar era în spatele piciorului. Îl ştii pe el – ți-l imaginezi în pantaloni scurţi? Abia dacă poartă, chiar şi la plajă, şi el era cel care ne bătea mereu la cap să ne dăm cu cremă de protecţie solară. Nu bea, nu fumează şi are grijă cu alimentaţia. Dar din cine ştie ce motiv are melanom. Au tăiat zona din jurul aluniţei şi din cauza dimensiunii ei au scos optsprezece din nodurile limfatice. Din cei optsprezece, unul a ieşit pozitiv cu melanom. A început tratamentul cu interferon – acesta este tratamentul standard şi durează un an întreg – şi am încercat să fim optimişti. Dar apoi lucrurile au început să meargă rău. Mai întâi cu interferonul, şi apoi, la câteva săptămâni după operaţie, a făcut celulită în apropierea inciziei. Când m-am încruntat, ea s-a prins. Îmi pare rău. Sunt atât de obișnuită să vorbesc cu doctorii în ultima perioadă. Celulita este o infecție a pielii și a lui Tim era destul de gravă. A petrecut zece zile la terapie intensivă pentru asta. Am crezut că-l pierd, dar el este un luptător, înţelegi? A trecut peste asta şi a continuat tratamentul, dar luna trecută i-au găsit leziuni canceroase în apropierea melanomului inițial. Asta a însemnat, bineînţeles, alt rând de operații, dar chiar și mai rău, a însemnat că interferonul nu acționa atât de bine pe cât ar fi putut. Aşa că a făcut o tomografie PET și una de rezonanță magnetică și i-au găsit niște celule canceroase în plămâni.

Se uită în ceașca de ceai. Nu aveam cuvinte, mă simțeam secătuit de puteri și am stat în tăcere destul de mult timp.

— Îmi pare rău, am șoptit eu într-un final.

Cuvintele mele au adus-o înapoi.

— Nu mă dau bătută, spuse ea, cu vocea tremurândă. E un om atât de bun. E dulce și răbdător și-l iubesc atât de mult. Pur și simplu nu e drept. Nici măcar nu avem doi ani de când suntem căsătoriți. Se uită la mine și trase adânc

aer în piept de câteva ori, încercând să-și vină în fire. Are nevoie să iasă de aici. Din spital. Tot ce pot să-i facă aici este interferon și, după cum am mai spus, nu merge la fel de bine cum ar fi trebuit. Trebuie să meargă într-un loc cum ar fi Spitalul Anderson sau Clinica Mayo sau Johns Hopkins. Se fac cercetări majore în locurile acelea. Dacă interferonul nu face ceea ce ar trebui, atunci poate ar mai fi vreun alt medicament pe care să-l adauge - mereu încearcă noi combinații, chiar dacă sunt experimentale. Se mai fac biochimioterapie și teste clinice în alte locuri. Se aude că la Spitalul Anderson vor începe să testeze vaccinuri în noiembrie - nu pentru prevenire ca majoritatea vaccinurilor, ci pentru tratare - și datele preliminare au dat rezultate bune. Vreau să facă parte din testare.

— Păi, du-te, am încurajat-o eu.

Râse scurt.

— Nu e așa de ușor.

— De ce? Mie mi se pare destul de clar. Imediat ce iese de acolo sari în mașină și-l duci.

— Nu ne acoperă asigurarea, spuse ea. Cel puțin nu acum. Are parte de tratamentul standard potrivit - și chiar dacă e greu de crezut, compania de asigurări a fost destul de înțelegătoare până acum. Au plătit toate spitalizările, tot interferonul și toate cele, fără certuri. Ba chiar mi-au desemnat și un asistent social personal și, crede-mă, este foarte solidară cu necazul nostru. Dar ea nu poate să facă nimic de vreme ce doctorul nostru crede că este mai bine să continue cu interferonul încă puțin timp. Nicio companie de asigurări din lume nu ar plăti pentru tratamentele experimentale. Și niciun asigurător nu ar fi de acord să plătească pentru tratamente care nu sunt incluse în cele standard, mai ales dacă se află în alte state și care încearcă lucruri noi care *s-ar putea* să nu meargă.

— Dă-i în judecată dacă trebuie.

— John, asigurătorul nostru nu a strâmbat din nas nici măcar o dată la costurile pentru tratament intensiv și spitalizări în plus și adevărul este că Tim are parte de

tratamentul convenit. Chestia este că eu nu pot să dovedesc că Tim s-ar face bine într-un alt loc, dacă ar primi tratamente alternative. *Cred* că ar putea să-l ajute, *sper* că-l va ajuta, dar nimeni nu știe sigur că așa va fi. Își scutură capul. Și oricum, chiar dacă i-aș da în judecată și compania de asigurări ar fi obligată să plătească pentru tot ce aș cere eu, chestia asta ar cere timp... și asta este ceea ce nu avem. Oftă. Ideea este că nu e doar o problemă de bani, ci și una de timp.

— De câți bani este vorba?

— Mulți. Și dacă Tim ajunge la spital cu o infecție și apoi la terapie intensivă – cum s-a mai întâmplat –, nici nu vreau să mă gândesc. Mai mult decât aș spera să pot plăti, asta e sigur.

— Și ce ai de gând să faci?

— Să fac rost de bani, spuse ea. Nu am de ales. Și comunitatea ne-a susținut foarte mult. Imediat ce s-a aflat despre Tim, i s-a alocat un segment la știrile locale, în ziar a apărut povestea lui, iar oamenii din tot orașul au promis că încep să strângă bani. Au făcut un cont special în bancă și tot restul. Ne-au ajutat și părinții mei. Ne-au ajutat și colegii de serviciu. Ne-au ajutat părinții unor copii cu care lucrăm. Am auzit că au borcane de strâns bani în unele locuri.

Îmi zbură mintea la borcanul care se afla în barul de biliard în ziua în care am ajuns în Lenoir. Aruncasem și eu acolo câțiva dolari, dar brusc mi s-a părut atât de nepotrivit.

— Ești pe aproape?

— Nu știu. Își scutură capul ca și cum nu ar fi vrut să se gândească la asta. Toate astea se întâmplă de puțin timp și de când face Tim tratament, am fost ori aici, ori la fermă. Dar este vorba de mulți bani. Dădu deoparte ceașca de ceai și-mi zâmbi trist. Nici nu știu de ce-ți spun ție toate astea. Adică, nu pot garanta că vreunul dintre celelalte locuri poate să-l ajute. Tot ce-ți pot spune este că, dacă rămânem aici, știu că nu are șanse să trăiască. S-ar putea să nu se facă bine nici în altă parte, dar măcar avem o șansă... și

acum este singurul lucru pe care-l avem. Se opri neputând să mai continue, uitându-se în gol către masa murdară. Știi ce e ciudat? mă întrebă ea într-un final. Ești singura persoană căreia i-am spus asta. Într-un fel, știu că tu ești singurul care poate înțelege prin ce trec fără să mă facă să simt că ar trebui să am grijă ce spun. Își ridică ceașca și o puse la loc. Știu că e nedrept, având în vedere situația cu tatăl tău...

— E în regulă, am asigurat-o eu.

— Poate, spuse ea. Dar e și egoist din partea mea. Tu încerci să treci peste suferința provocată de pierderea tatălui tău și eu te încarc cu problemele mele cu privire la ceva ce s-ar putea sau nu întâmpla. Se întoarse să se uite prin fereastra cantinei, dar eu am știut că nu se uita la gazonul în pantă de afară.

— Hei, am luat-o de mână. Vorbesc serios. Mă bucur că mi-ai spus, dacă numai așa ai putut să te descarci.

După un timp, Savannah ridică din umeri.

— Deci ăștia suntem noi, nu? Doi războinici răniți care caută alinare.

— Cam așa suntem.

Își ridică privirea să o întâlnească pe a mea.

— Norocul nostru, șopti ea.

În ciuda a tot ceea ce se petrecea, am simțit că inima mea a sărit peste o bătaie.

— Mda, am repetat eu. Norocul nostru.

Am petrecut cea mai mare parte a după-amiezei în camera lui Tim. Dormea când am ajuns acolo, s-a trezit pentru câteva minute, după care a adormit iar. Alan îl veghea din capătul patului, ignorându-mi prezența, în timp ce se concentra asupra fratelui său. Savannah mai stătea pe pat lângă Tim sau pe un scaun aproape de mine. Când eram unul lângă altul, vorbeam despre starea lui Tim, despre cancerul de piele în general, despre detaliile unui posibil tratament alternativ. Petrecuse săptămâni întregi căutând pe internet și știa detaliile fiecărui test clinic în

curs de desfășurare. Nu vorbea decât în șoaptă; nu vroia să ne audă Alan. Când a terminat de vorbit, știam mai multe despre melanom decât am crezut că este posibil.

Era puțin peste ora cinei când Savannah se ridică în sfârșit. Tim dormise aproape toată după-amiaza și după felul tandru în care îl sărută de rămas-bun, am știut că ea credea că va dormi și toată noaptea. Îl mai sărută încă o dată, după care îl strânse de mână și se îndreptă spre ușă. Ne strecurarăm în liniște afară.

— Hai să mergem la mașină, spuse ea când am ajuns pe hol.

— Te întorci?

— Mâine. Dacă se trezește, nu vreau să-i dau un motiv să simtă că trebuie să stea treaz. Are nevoie de odihnă.

— Și Alan?

— El a venit cu bicicleta, spuse ea. Vine cu bicicleta aici în fiecare dimineață și se întoarce seara târziu. Nu ar veni cu mine nici dacă l-aș ruga. Dar o să fie bine. Face același lucru de luni de zile.

Câteva minute mai târziu, am părăsit parcare spitalului și am intrat în traficul de seară. Cerul devenea de un gri închis, iar norii grei se aflau la orizont, prevestind același tip de furtună specială zonei de coastă. Savannah era pierdută în gânduri și vorbea puțin. Vedeam pe chipul ei aceeași epuizare pe care o simțeam și eu. Nu-mi puteam imagina cum e să te întorci a doua zi, și următoarea zi, și apoi și următoarea, știind în tot acest timp că era o posibilitate să se poată face bine în altă parte.

Când am tras pe alee, m-am uitat la Savannah și am observat o lacrimă prelingându-se ușor pe obrazul ei. Imaginea aceasta aproape că mi-a frânt inima, dar când m-a văzut uitându-mă la ea, își șterse lacrima părând surprinsă de apariția ei. Am parcat mașina sub salcie, lângă camioneta uzată. Primele picături de ploaie începuseră să lovească parbrizul.

Când am oprit mașina, m-am întrebat din nou dacă aici ne luam bun rămas. Înainte să mă gândesc ce să zic,

Savannah s-a întors spre mine.

— Ți-e foame? mă întrebă ea. Am o tonă de mâncare în frigider.

Ceva din privirea ei mă avertiză că mai bine aș refuza, dar m-am trezit dând din cap fără voia mea.

— Mi-ar prinde bine ceva de mâncare, am spus eu.

— Mă bucur, spuse ea cu vocea domoală. Nu prea aș vrea să fiu singură în seara asta.

Am ieșit din mașină și ploaia a început să cadă mai puternic. Am luat-o la fugă până la ușa din față, dar când am ajuns la verandă, deja am simțit umezeala prin materialul hainelor mele. Molly ne auzi sosind și, când Savannah deschise ușa, câinele fugi pe lângă mine prin bucătărie spre ce am presupus eu că era sufrageria. Când am privit câinele, m-am gândit la sosirea mea cu o zi în urmă și la câte s-au schimbat în timpul în care am fost departe unul de celălalt. Erau atât de multe de procesat. Cam ca atunci când patrolam în Irak și încercam să mă concentrez doar asupra prezentului și totuși să rămân în alertă pentru ce ar putea urma.

— Avem câte puțin din toate, spuse ea în drum spre bucătărie. Așa se consolează mama pentru toate astea. Gătind. Avem friptură de vită, chili, plăcintă de pui, grătar de porc, lasagna... Scoase capul afară din frigider, când am intrat în bucătărie. Ți se pare ceva apetisant?

— Nu contează, am spus eu. Orice vrei tu.

La auzul răspunsului meu am văzut că era dezamăgită și am știut pe loc că era sătulă de luat decizii. Mi-am dres glasul.

— Lasagna sună bine.

— OK, spuse ea. Aduc imediat. Îți este superfoame sau doar foame?

M-am gândit la întrebarea ei.

— Foame, cred.

— Salată? Am niște măslinae negre și niște roșii pe care le-aș putea adăuga. E minunată cu sos de maioneză, usturoi și crutoane.

— Sună grozav.

— Bun, spuse ea. Nu durează mult.

O privi pe Savannah cum scoase o legătură de salată și roșii din sertarul cel mai de jos al frigiderului. Le clăti la chiuvetă, le tăie și le puse într-un castron de lemn. Apoi ornă salata cu măsline și o puse pe masă. Scoase porții generoase de lasagna pe farfurii și o puse pe prima în cuptorul cu microunde. Mișcărilor ei aveau o anumită siguranță ca și cum sarcinile simple îi dădeau o stare de confort.

— Nu știi de tine, dar mie mi-ar prinde bine un pahar de vin. Arată spre un grătar de sticle mic de pe o masă din apropierea chiuvetei. Am un Pinot Noir foarte bun.

— O să încerc un pahar, am spus eu. Vrei să o desfac eu?

— Nu, mă descurc. Tirbușonul meu este cam temperamental.

Deschise sticla și turnă două pahare. Imediat după aceea s-a așezat vizavi de mine, iar farfuriile stăteau în fața noastră. Din lasagna ieșeau aburi, iar mirosul îmi aminti cât de foame îmi era de fapt. După ce am luat o înghițitură, am făcut semn spre ea cu furculița.

— Uau, am comentat eu. E chiar foarte bună.

— Așa-i, nu? fu ea de acord. În loc să guste din ea, luă o înghițitură de vin. E și preferata lui Tim. După ce ne-am căsătorit, mereu o ruga pe mama să-i facă lasagna. Adoră să gătească și e fericită când vede că oamenii se bucură de mâncarea ei.

De partea cealaltă a mesei, am privit-o cum trece cu degetul peste marginea paharului. Vinul roșu reflecta lumina ca fațeta unui rubin.

— Dacă mai vrei, am destulă, adăugă ea. Crede-mă, mi-ai face o favoare. În majoritatea cazurilor, se irosește foarte multă mâncare. Știu că ar trebui să-i spun să aducă mai puțină, dar nu ar fi prea încântată.

— Îi este greu, am spus eu. Știe că suferi.

— Știu. Mai luă o gură de vin.

— Ai și tu de gând să mănânci, nu? Am arătat spre

farfuria ei neatinsă.

— Nu mi-e foame, spuse ea. Mereu se întâmplă așa când Tim este la spital... Încălzesc ceva, abia aștept să mănânc, dar, odată ce am mâncarea în față, mi se închide stomacul. Se uită la farfuria ei ca și cum ar fi vrut să încerce, după care scutură capul.

— Fă-mi pe plac, am îndemnat-o eu. Ia o înghițitură. Trebuie să mănânci.

— Mă descurc.

M-am oprit cu furculița la jumătatea drumului.

— Fă-o pentru mine atunci. Nu sunt obișnuit să se uite lumea la mine când mănânc. E ciudat.

— Bine. Ridică furculița, luă un cartof mic în ea și luă o gură. Ești mulțumit acum?

— Oh, da, am pufnit eu. Exact la asta mă refer. Asta mă face să mă simt mult mai comod. Poate la desert poți să mănânci câteva firimituri. Până atunci totuși, ține furculița și prefă-te în continuare.

Ea râse.

— Mă bucur că ești aici. Zilele astea tu ești singurul care s-ar gândi să vorbească așa cu mine.

— Așa cum? Sincer?

— Da, spuse ea. Crezi sau nu, exact la asta mă refeream. Puse furculița jos și împinse farfuria într-o parte, ignorându-mi cererea. Mereu te-ai priceput la asta.

— Îmi amintesc că la fel credeam și eu despre tine.

Își boți șervețelul pe masă.

— Ce vremuri, nu?

Felul în care se uita la mine provocă amintirile din trecut să se năpustească asupra mea și, pentru o clipă, am re trăit fiecare sentiment, fiecare speranță și fiecare vis pe care l-am avut pentru noi. Era din nou femeia pe care am întâlnit-o pe plajă cu toată viața înainte, o viață pe care o voiam parte din a mea.

Apoi își trecu mâna prin păr, făcând ca verigheta de pe degetul ei să reflecte lumina. Mi-am lăsat ochii în jos, concentrându-mă asupra farfuriei mele.

— Ceva de genul ăsta.

Am luat repede o înghițitură, încercând, dar eșuând, să șterg acele imagini. Imediat ce înghițeam, înfingeam din nou furculița în lasagna.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea. Te-ai supărat?

— Nu, am mințit eu.

— Te porți ca și cum te-ai fi supărat.

Era aceeași femeie pe care mi-o aminteam – cu excepția faptului că acum era măritată. Am luat o înghițitură de vin – o înghițitură, am observat eu, era echivalentă cu toate sorbiturile pe care le luase ea. M-am lăsat pe spate în scaun.

— De ce sunt aici, Savannah?

— Nu știi la ce te referi, spuse ea.

— La asta, am spus eu arătând spre bucătărie. La faptul că m-ai invitat la cină chiar dacă tu nu mănânci. La faptul că aduci vorba de trecut. Ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic, insistă ea.

— Atunci ce este? De ce m-ai invitat înăuntru?

În loc să-mi răspundă la întrebare, se ridică și-și reumple paharul cu vin.

— Poate aveam nevoie să vorbesc cu cineva, șopti ea. Cum am mai spus, nu pot să vorbesc cu mama sau cu tata; nici măcar cu Tim nu pot să vorbesc așa. Părea la capătul puterilor. Toată lumea are nevoie de cineva cu care să vorbească.

Avea dreptate și eu știam asta foarte bine. Era motivul pentru care venisem în Lenoir.

— Înțeleg, am spus eu închizând ochii. Când i-am deschis din nou, am simțit că Savannah mă analizează. Doar că nu știu ce să fac cu toate astea. Cu trecutul. Cu noi. Cu faptul că ești măritată. Chiar și cu ceea ce i se întâmplă lui Tim. Nimic nu are logică.

Zâmbetul ei era încărcat de amărăciune.

— Și crezi că pentru mine are vreo logică? Când eu nu am răspuns, și-a pus paharul deoparte. Vrei să știi adevărul? mă întrebă ea fără să aștepte răspuns. Tot ce pot

să fac este să încerc să rezist pe parcursul zilei și să-mi păstrez suficientă energie pentru a face față zilei ce urmează. Închise ochii ca și cum recunoașterea acestui fapt ar fi fost dureroasă, apoi îi deschise din nou. Știu că încă ai sentimente pentru mine și mi-ar plăcea să-ți pot spune că am o dorință secretă, să știu prin tot ce ai trecut de când ți-am trimis scrisoarea aceea îngrozitoare, dar vrei să fii sinceră? Ezită. Nu știu sigur dacă vreau într-adevăr să știu. Tot ce știu este că atunci când ai apărut ieri m-am simțit... OK. Nu minunat, nu bine, dar nici rău. Și asta este. În ultimele șase luni nu m-am simțit decât rău. Mă trezesc în fiecare dimineață agitată, și tensionată, și frustrată, și îngrozită că-l voi pierde pe bărbatul cu care m-am căsătorit. Numai asta simt până când apune soarele, continuă ea. În fiecare zi, cât e ziua de lungă, în ultimele șase luni. Asta este viața mea în momentul acesta, dar partea cea mai grea este că știu că de aici încolo o să se înrăutățească. Acum mai este și responsabilitatea de a încerca să găsec o cale să-mi ajut soțul. Să încerc să găsec un tratament care să-l ajute. Să încerc să-i salvez viața.

Se opri și se uită la mine de aproape, încercând să-mi surprindă reacția.

Știam că există cuvinte care o puteau consola pe Savannah, dar, ca de obicei, nu am știut ce să spun. Tot ce știam era că o aveam în față pe femeia de care mă îndrăgostisem cândva, pe care încă o mai iubeam, dar pe care nu o voi putea avea niciodată.

— Îmi pare rău, spuse ea, într-un final, epuizată. Nu am vrut să te pun în situația asta. Îmi zâmbi discret. Tot ce voiam era să știi că mă bucur că ești aici.

M-am concentrat asupra lemnului mesei, încercând să-mi țin sentimentele în frâu.

— Bine, am spus eu.

Se apropie de masă. Mai puse vin în paharul meu, deși abia dacă luasem o înghițitură.

— Eu îmi dau în vileag toate sentimentele și tot ce poți tu să spui este „Bine“?

— Ce ai fi vrut să spun?

Savannah se întoarce și se îndreaptă spre ușa bucătăriei.

— Ai fi putut să spui că și tu te-ai bucurat că ai venit, spuse ea atât de încet că abia am auzit.

Și spunând acestea, ieși. Nu am auzit ușa de la intrare deschizându-se, așa că am presupus că se retrăsese în sufragerie.

Comentariul ei m-a deranjat, dar nu aveam de gând să mă duc după ea. Lucrurile se schimbaseră între noi și nu mai era nicio cale prin care să fie așa cum au fost cândva. Am mâncat lasagna cu un sentiment de sfidare față de tot ce se întâmplase, întrebându-mă ce voia de la mine. Ea era cea care trimisese scrisoarea, ea pusese capăt relației noastre. Ea a fost cea care s-a căsătorit. Se presupune că ar trebui să ne prefacem că lucrurile astea nu s-au întâmplat?

Am terminat de mâncat și am dus ambele farfurii la chiuvetă și le-am spălat. Mi-am văzut mașina prin fereastra stropită de ploaie și am știut că ar fi trebuit să plec pur și simplu fără să mă uit înapoi. Ar fi fost mai bine pentru amândoi. Dar când am băgat mâna în buzunar să scot cheile, am înghețat. Peste bătaia ploii în acoperiș, am auzit un sunet din sufragerie, un sunet care mi-a dispersat furia și confuzia. Mi-am dat seama că Savannah plângea.

Am încercat să ignor sunetul, dar nu am putut. Am luat vinul și am intrat în sufragerie.

Savannah era așezată pe canapea cu paharul de vin strâns în mâini. Își ridică privirea când am intrat.

Afară începu să bată vântul, iar ploaia se înteti. Dincolo de fereastra sufrageriei, fulgerele scânteiau, urmate de bubuituri ferme de tunet, lungi și joase.

M-am așezat lângă ea, mi-am pus paharul la capătul mesei și am privit prin cameră. Pe șemineu, se aflau fotografiile cu Savannah și cu Tim în ziua nunții: una în care tăiau tortul și încă una în biserică. Strălucea de frumusețe și mi-am dorit să fi fost eu cel de lângă ea în fotografie.

— Iartă-mă, spuse ea. Știu că nu ar trebui să plâng, dar nu mă pot abține.

— E de înțeles, am murmurat eu. Ai multe pe cap.
Am ascultat în tăcere cum fâșiile de ploaie băteau în geam.

— Ce furtună, am observat eu, încercând să mă agăț de cuvinte care ar fi putut umple tăcerea chinuitoare.

— Mda, spuse ea, abia atentă la ce spuneam.

— Crezi că Alan e bine?

Bătu cu degetele în pahar.

— N-o să plece până nu se oprește ploaia. Nu-i plac fulgerele. Dar nu cred că ține mult. Vântul va împinge furtuna către coastă. Cel puțin, așa a fost în ultima vreme. Ezită. Mai ții minte furtuna aceea în care am stat afară? Când te-am dus să vezi casa pe care o construiam?

— Bineînțeles.

— Încă mă mai gândesc la noaptea aceea. A fost prima dată când ți-am spus că te iubesc. Mi-am amintit ieri de noaptea aceea. Stăteam aici exact ca acum. Tim era la spital, Alan era cu el și, în timp ce priveam ploaia, mi-a revenit totul în minte. Amintirea era atât de reală, părea că tocmai se întâmplase. Apoi s-a oprit ploaia și mi-am dat seama că era timpul să hrănesc caii. Îmi reluasem viața obișnuită și deodată, m-am simțit de parcă mi-aș fi imaginat totul. Ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva, unei persoane pe care nici n-o mai recunosc.

Se aplecă spre mine.

— Ce-ți amintești cel mai mult? mă întrebă ea.

— Totul, am spus eu.

Se uită la mine, clipind.

— Nimic în mod special?

Furtuna de afară făcu încăperea să fie întunecată și intimă și am simțit un fior de nerăbdare vinovată, întrebându-mă unde ar fi putut duce toate astea. O doream mai mult decât orice, dar undeva, în adâncul minții, știam că Savannah nu mai era a mea. Simțeam prezența lui Tim peste tot în jurul meu și știam că nu se simțea chiar în largul ei.

Am luat o înghițitură de vin și am pus paharul la loc pe

masă.

— Nu, mi-am menținut vocea fermă. Nu iese nimic în evidență. Dar de aceea voiai să mă uit mereu la lună, nu? Ca să-mi pot aminti totul?

Ceea ce nu am spus era că eu încă mai ieșeam să mă uit la lună și, în ciuda sentimentului de vinovăție pe care-l aveam pentru că eram aici, m-am întrebat dacă și ea mai făcea asta.

— Vrei să știi ce-mi amintesc eu cel mai mult? întrebă ea.

— Când i-am spart nasul lui Tim?

— Nu. Râse, după care deveni serioasă. Îmi aduc aminte momentele când mergeam la biserică. Îți dai seama că sunt singurele dăți când te-am văzut la patru ace? Ar trebui să te îmbraci elegant mai des. Arătai bine. Păru că reflectă asupra acestui lucru înainte să se uite din nou la mine.

— Te vezi cu cineva? mă întrebă ea.

— Nu.

Dădu din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Ai fi menționat dacă ar fi fost așa.

Se întoarse către fereastră. Am observat în zare unul dintre cai galopând prin ploaie.

— O să trebuiască să le dau de mâncare în curând. Sunt sigură că deja se întreabă unde sunt.

— N-o să pățească nimic, am asigurat-o eu.

— Ție ți-e ușor să spui. Crede-mă - sunt la fel de arțăgoși ca oamenii când le e foame.

— Trebuie să fie greu să te ocupi de toate singură.

— Este. Dar am de ales? Cel puțin, angajatorul nostru a fost înțelegător. Tim este în concediu medical, iar ori de câte ori e el la spital, mă lasă să-mi iau liber atât timp cât am nevoie. Apoi adăugă pe un ton tachinator: exact ca în armată, nu?

— Oh, da. Exact la fel.

Ea chicoti, după care deveni iar sobră.

— Cum a fost în Irak?

Eram pe punctul de-a spune chestia obișnuită cu nisipul,

dar am spus altceva în schimb:

— E greu de descris.

Savannah așteptă, iar eu m-am întins după paharul cu vin stătut.

Nu eram sigur că vreau să intru în detalii nici chiar cu ea. Dar se întâmplă ceva între noi, ceva ce voiam și totuși nu voiam. M-am forțat să mă uit la verigheta lui Savannah și să-mi imaginez trădarea pe care ar simți-o, fără îndoială, mai târziu. Am închis ochii și am început cu noaptea invaziei.

Nu știi cât timp am vorbit, dar a fost suficient de mult cât să se oprească ploaia. Soarele încă plutea în apunerea lui treptată, iar orizontul strălucea în culorile curcubeului. Savannah și-a reumplut paharul. Când am terminat, m-am simțit complet epuizat și am știut că nu aveam să mai vorbesc despre asta niciodată.

Savannah a rămas tăcută cât timp am vorbit, punând doar întrebări ocazionale pentru a-mi da de înțeles că asculta tot ce spuneam.

— E diferit de ceea ce mi-am imaginat, remarcă ea.

— Da? am întrebat eu.

— Când scanezi titlurile și citești poveștile, de cele mai multe ori, numele soldaților și ale orașelor din Irak sunt doar cuvinte. Dar pentru tine este ceva personal... este real. Poate prea real.

Nu mai aveam ce să adaug și am simțit cum m-a luat de mână. Atingerea ei făcu ceva din mine să tresară.

— Îmi doresc să nu mai fi nevoit să mai treci vreodată prin așa ceva.

Am strâns-o de mână și am simțit că îmi răspunde la atingere. Când mi-a dat într-un final drumul, senzația atingerii ei îmi rămase pe piele și, ca un vechi obicei redescoperit, am privit-o cum și-a dat o șuviță de păr după ureche. Imaginea asta m-a durut.

— E ciudat ceea ce ne rezervă soarta, spuse ea aproape șoptit. Ți-ai fi imaginat vreodată că viața ta o va lua în direcția în care a luat-o?

— Nu, am spus eu.

— Nici eu, spuse ea. Când te-ai întors prima dată din Germania, am știut, pur și simplu, că noi doi vom fi căsătoriți într-o zi. Eram mai sigură de asta decât de orice altceva din viața mea. M-am uitat în paharul cu vin în timp ce ea continuă. Apoi, în a doua permisie, am fost și mai sigură. Mai ales după ce am făcut dragoste.

— Nu... mi-am scuturat capul. Hai să nu atingem subiectul acela.

— De ce? mă întrebă ea. Îți pare rău?

— Nu. Nu suportam să mă mai uit la ea. Normal că nu. Dar ești măritată acum.

— Dar s-a întâmplat, spuse ea. Vrei să uit, pur și simplu?

— Nu știu, am spus eu. Poate.

— Nu pot, spuse ea părând surprinsă și rănită. Pentru mine, a fost prima dată. Nu o să uit niciodată și, în felul ei, o să fie întotdeauna specială pentru mine. Ce s-a întâmplat între noi a fost minunat.

Nu m-am simțit în stare să răspund și, după o clipă, păru că-și vine în fire. Aplecându-se în față, mă întrebă:

— Când ai aflat că m-am căsătorit cu Tim ce ai gândit?

Nu m-am gândit să răspund, vrând să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Primul meu gând a fost că, într-un fel, era logic. Era îndrăgostit de tine de ani de zile. Am știut asta din clipa în care l-am cunoscut. Mi-am trecut o mână peste față. După aceea, m-am simțit... între ciocan și nicovală. M-am bucurat că ai ales pe cineva ca el, pentru că este un bărbat bun și aveți multe lucruri în comun, dar apoi a fost pur și simplu... trist. Nu mai aveam așa de mult de așteptat. Aș fi fost eliberat din armată de acum doi ani.

Își strânse buzele împreună.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Și mie. Am încercat să zâmbesc. Dacă vrei părerea mea sinceră, cred că ar fi trebuit să mă aștepți pe mine.

Râse șovăielnic și am fost surprins de privirea plină de dor de pe fața ei. Se întinse după paharul ei de vin.

— M-am gândit și la asta. Unde am fi fost, unde am fi locuit, ce am fi făcut cu viețile noastre. Mai ales, în ultima perioadă. Numai la asta m-am gândit după ce ai plecat aseară. Știi cât de groaznic sună, dar în ultimii doi ani am tot încercat să mă conving că, deși iubirea noastră a fost reală, nu ar fi rezistat niciodată. Arăta nefericită. Chiar te-ai fi căsătorit cu mine, nu-i așa?

— Într-o clipită. Și încă așa face-o, dacă s-ar putea.

Trecutul începu brusc să revină în mintea noastră, copleșindu-ne cu intensitatea sa.

— A fost real, nu? Îi tremura vocea. Noi doi?

Lumina cenușie a amurgului se reflectă în ochii ei când îmi așteptă răspunsul. În clipele care s-au scurs, am simțit greutatea diagnosticului lui Tim atârând deasupra noastră. Gândurile mele de moment erau morbide și greșite, dar erau acolo în ciuda mea. Mă uram că mă gândeam la felul în care va fi viața după moartea lui Tim și voiam să îndepărtez gândul acesta.

Și totuși nu puteam. Am vrut să o iau pe Savannah în brațe, să recuperez tot ce am pierdut în anii pe care i-am petrecut departe unul de altul. Am început instinctiv să mă aplec spre ea.

Savannah știa ce avea să urmeze și nu se retrase. Nu la început. Totuși, când buzele mele au început să se apropie de ale ei, se întoarse repede și vinul pe care-l ținea în mână se vărsă peste amândoi.

Sări în picioare, puse paharul pe masă și își dezlipi bluza de piele.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— E în regulă, spuse ea. Mă duc totuși să mă schimb. Trebuie să pun bluza la înmuiat. E una dintre preferatele mele.

— OK, am spus eu.

Am privit-o cum a ieșit din sufragerie și s-a dus pe hol. A luat-o la dreapta spre dormitor și, după ce a plecat, am înjurat. Mi-am scuturat capul uimit de propria prostie, după care am observat vinul de pe cămașa mea. M-am ridicat și

am luat-o pe hol în căutarea unei băi.

Am deschis o ușă la întâmplare și am dat nas în nas cu mine în oglinda din baie. În fundalul care se reflecta, o vedeam pe Savannah prin ușa întredeschisă a dormitorului de vizavi. Era pe jumătate goală, cu spatele la mine și, deși am încercat, nu am putut să-mi întorc privirea.

Trebuie să fi simțit că mă uitam, pentru că se uită peste umăr spre mine. Am crezut că o să închidă brusc ușa sau o să se acopere, dar nu făcu asta. Se uită în schimb fix în ochii mei, provocându-mă să continuu să mă uit la ea. Și apoi, încet, se întoarse.

Am stat acolo, cu fața unul la altul, prin reflecția din oglindă, fiind despărțiți doar de holul îngust. Buzele îi erau ușor depărtate și ridică puțin bărbia; știam că, dacă aveam să trăiesc până la o mie de ani, nu aveam să uit cât de minunat arăta în momentul acela. Am vrut să trec holul și să merg la ea, știind că mă dorea la fel de mult cum o doream și eu. Dar am rămas acolo, înghețat de gândul că într-o zi avea să mă urască pentru ceea ce ne doream amândoi într-un mod atât de evident.

Și Savannah, care mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva, lăsă ochii în jos ca și cum ar fi ajuns brusc la aceeași concluzie. Se întoarse din nou chiar când ușa de la intrare se deschise cu zgomot și am auzit un plâns puternic străbătând întunericul.

Alan...

M-am întors și am fugit în sufragerie; Alan dispăruse deja în bucătărie și am auzit ușile dulapurilor deschizându-se și trântindu-se, în timp ce continua să urle ca și cum ar fi fost pe moarte. M-am oprit, neștiind ce să fac. Un moment mai târziu, Savannah fugi pe lângă mine, închizându-și cămașa la loc.

— Alan! Vin! strigă ea cu vocea frenetică. O să fie totul bine!

Alan urla întruna, iar ușile dulapurilor au continuat să fie trântite.

— Ai nevoie de ajutor? am strigat eu către ea.

— Nu. A scuturat puternic din cap. Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Se mai întâmplă uneori când vine de la spital.

După ce a fugit în bucătărie, abia dacă am mai auzit-o vorbind cu el. Vocea îi era aproape acoperită de țipete, dar am auzit cât de fermă era și, dându-mă într-o parte, am văzut-o stând lângă el, încercând să-l calmeze. Nu păru să aibă vreun efect și am simțit nevoia să o ajut, dar Savannah rămase calmă. Continuă să vorbească cu el constant, după care puse o mână peste a lui, însoțindu-l în procesul de trântire a ușilor dulapurilor.

Într-un final, după un timp ce păru o veșnicie, trântitul a început să încetinească devenind mai ritmic; din acel moment, încetul cu încetul, avea să dispară. Țipetele lui Alan urmau același tipar. Vocea lui Savannah era mai suavă acum și nu am mai putut auzi cuvinte distincte.

M-am așezat pe canapea. Câteva minute mai târziu m-am ridicat și am mers la fereastră. Era întuneric; norii trecuseră, și deasupra munților se afla un vârtej de stele. Întrebându-mă ce se petrecea, m-am mutat într-un loc din sufragerie prin care puteam să trag cu ochiul în bucătărie.

Savannah și Alan erau așezați pe podeaua din bucătărie. Stătea cu spatele lipit de dulapuri, capul lui Alan era pe pieptul ei, iar ea își trecea cu tandrețe mâna prin părul lui. Clipea rapid, ca și cum ar fi fost setat să se miște mereu. Ochii lui Savannah străluceau de lacrimi, dar i-am văzut privirea concentrată și am știut că era hotărâtă să nu-l lase să știe cât de mult suferea.

— Îl iubesc, l-am auzit pe Alan spunând. Vocea profundă de la spital dispăruse; asta era rugămintea plină de durere a unui băiețel speriat.

— Știu, dragul meu. Și eu îl iubesc. Îl iubesc atât de mult. Știu că ești speriat. Și eu sunt speriată.

Îmi dădeam seama din tonul ei cât de adevărat era.

— Îl iubesc, repetă Alan.

— O să iasă din spital în câteva zile. Doctorii fac tot posibilul.

— Îl iubesc.

Îi sărută creștetul capului.

— Și el te iubește pe tine, Alan. Și eu la fel. Și știu că abia așteaptă să călătorească din nou cu tine. Așa mi-a spus. Și e așa de mândru de tine. Îmi spune tot timpul ce treabă bună faci aici.

— Mi-e frică.

— Și mie mi-e frică, dragul meu. Dar doctorii fac tot posibilul.

— Îl iubesc.

— Știu. Și eu îl iubesc. Mai mult decât îți poți imagina.

Am continuat să mă uit la ei, realizând dintr-odată că nu aveam ce căuta acolo. În tot timpul cât am stat acolo, Savannah nu a ridicat privirea și m-am simțit bătut de tot ceea ce pierdusem.

Mi-am dus mâna la buzunar, am scos cheile și m-am întors să plec, simțindu-mi lacrimile arzând în spatele ochilor. Am deschis ușa și, în ciuda scârțâitului puternic, am știut că Savannah nu avea să audă nimic.

M-am împiedicat pe scări, întrebându-mă dacă am mai fost atât de obosit vreodată în viață. Iar mai târziu, când am condus spre motel și am ascultat mașina oprindu-se pe când așteptam să se schimbe semaforul, am știut că trecătorii vor vedea un bărbat plângând, un bărbat care simțea că lacrimile nu i se vor opri niciodată.

Mi-am petrecut restul serii singur în camera mea de motel. Auzeam cum treceau pe hol, prin fața ușii mele, oameni străini, trăgând bagajele după ei. Când opreau mașinile în parcare, camera mea se lumina temporar din cauza farurilor care formau imagini fantomatice pe pereți. Oameni pe picior de plecare, oameni care-și urmau cursul vieții. Stând întins în pat, m-am umplut de invidie și m-am întrebat dacă voi putea și eu să fac vreodată același lucru.

Nu m-am chinuit să încerc să dorm. M-am gândit la Tim și, în mod ciudat, în loc de chipul epuizat pe care-l văzusem la spital, am văzut tânărul pe care l-am cunoscut la plajă, studentul îngrijit care afișa un zâmbet sincer tuturor. M-am

gândit la tatăl meu și m-am întrebat oare cum fuseseră ultimele lui săptămâni. Am încercat să-mi imaginez cum personalul de acolo îl asculta vorbind despre monede și m-am rugat ca directorul să nu mă fi mințit când mi-a zis că tata s-a stins liniștit în somn. M-am gândit la Alan și la lumea străină din mintea lui. Dar cel mai mult m-am gândit la Savannah. Am memorat la nesfârșit ziua pe care o petrecusem împreună și amintirile din trecut, încercând să scap de golul care nu voia să dispară.

A doua zi dimineață am privit răsăritul soarelui, o marmură aurie ridicându-se din pământ. Am făcut duș și apoi am dus la mașină puținele lucruri pe care le aveam în cameră. Am comandat micul dejun la restaurantul de vizavi, dar când am văzut farfuria aburind în fața mea, am dat-o deoparte și am băut o ceașcă de cafea, întrebându-mă dacă Savannah era deja trează și hrănea caii.

Era ora nouă dimineața când am ajuns la spital. M-am înregistrat și am urcat cu liftul la etajul trei; am mers pe același coridor pe care mersesem cu o zi în urmă. Ușa salonului lui Tim era pe jumătate deschisă și am auzit televizorul.

Mă văzu și zâmbi surprins.

— Bună, John, spuse el închizând televizorul. Intră. Îmi mai omoram și eu timpul.

Când m-am așezat în același scaun în care stătusem cu o zi în urmă, am observat că arăta mai bine. Se chinui să se ridice mai sus în pat, înainte să-și îndrepte din nou atenția asupra mea.

— Ce te aduce aici așa devreme?

— Mă pregătesc să plec, am spus eu. Am mâine avion spre Germania. Știi cum este.

— Mda, știu. Dădu din cap. Cu puțin noroc o să ies din spital azi mai târziu. Am avut o noapte destul de bună.

— Bine, am spus eu. Mă bucur să aud asta.

L-am studiat, căutând vreun semn de suspiciune în privirea lui, vreo bănuială cu privire la ce era să se întâmple cu o seară în urmă, dar nu am văzut nimic.

— De ce ai venit de fapt, John? mă întrebă el.

— Nici eu nu știu sigur, am mărturisit. Am simțit pur și simplu că trebuia să te văd. Și că poate voiai și tu să mă vezi.

El dădu din cap și se întoarse cu fața la fereastră; nu era nimic de văzut din camera lui, cu excepția unui aparat de aer condiționat.

— Vrei să știi care e partea cea mai rea din toată treaba asta? Nu așteptă răspuns. Îmi fac griji pentru Alan, spuse el. Eu știu ce mi se întâmplă. Știu că soarta nu este de partea mea și că e foarte posibil să nu îmi revin. Pot să mă împac cu asta. Cum ți-am spus și ieri, încă mai am credință și știu – sau cel puțin sper – că mă așteaptă ceva mai bun. Cât despre Savannah... știu că, dacă mi se întâmplă ceva, o să fie distrusă. Dar știi ce am învățat când mi-am pierdut părinții?

— Că viața e nedreaptă?

— Da, și asta, normal. Dar am mai învățat, de asemenea, că este posibil să mergi mai departe, indiferent de cât de imposibil pare și că, în timp, durerea... se diminuează. Poate că nu va dispărea complet niciodată, dar după o vreme nu mai este copleșitoare. Așa se va întâmpla și cu Savannah. E tânără și puternică și va putea să meargă mai departe. Dar Alan... nu știu ce se va întâmpla cu el. Cine va avea grijă de el? Unde va locui?

— Savannah va avea grijă de el.

— Știu că va avea. Dar este corect față de ea? Să-și asume o astfel de responsabilitate?

— Nu va mai conta dacă e corect sau nu. Nu va permite să i se întâmple nimic rău.

— Cum? Va trebui să meargă la serviciu. Cine va avea grijă atunci de Alan? Adu-ți aminte că e încă tânăr. Are nouăsprezece ani. Vrei să mă aștept ca ea să aibă grijă de el în următorii cincizeci de ani? Pentru mine a fost ușor. Este fratele meu. Dar Savannah... își scutură capul. Ea e tânără și frumoasă. E corect să mă aștept să nu se mai căsătorească din nou?

— Despre ce vorbești?

— Va avea noul ei soț grijă de Alan?

Când nu am răspuns nimic, el își ridică sprâncenele.

— Ai vrea? adăugă el.

Am deschis gura să răspund, dar nu mi-a ieșit niciun cuvânt. Expresia feței i se împlânzi.

— La asta mă gândesc când stau întins aici. Adică, atunci când nu îmi este rău. De fapt, mă gândesc la o grămadă de lucruri. Inclusiv la tine.

— La mine?

— Încă o mai iubești, nu?

Am încercat să par indiferent, dar el mă citi oricum.

— E OK, spuse el. Știu deja. Am știut mereu. Arăta aproape nostalgic. Încă îmi amintesc chipul lui Savannah prima dată când a vorbit despre tine. Nu o mai văzusem niciodată așa. M-am bucurat pentru ea, deoarece am simțit ceva la tine care mi-a inspirat imediat încredere. I-a fost atât de dor de tine în primul an în care ai fost plecat. Era ca și cum i se rupea inima câte puțin în fiecare zi. Numai la tine se gândea. Apoi a aflat că nu te întorci acasă și a venit înapoi în Lenoir și părinții mei au murit și... Nu termină fraza. Și tu ai știut mereu că sunt îndrăgostit de ea, nu?

Am dat din cap.

— Așa m-am gândit și eu. Își drese glasul. O iubesc de când aveam doisprezece ani. Și încetul cu încetul, s-a îndrăgostit și ea de mine.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că, spuse el, nu a fost la fel. Știu că mă iubește, dar nu m-a iubit niciodată la fel cum te-a iubit pe tine. Nu a simțit niciodată pasiunea aceea arzătoare pentru mine, dar ne construim o viață bună împreună. A fost atât de fericită când am început să înființăm ferma... și mă făcea și pe mine să mă simt atât de bine că am putut să fac asta pentru ea. Apoi m-am îmbolnăvit, dar ea e tot aici, îngrijindu-mă la fel cum aș fi îngrijit-o și eu dacă toate astea i s-ar fi întâmplat ei. Apoi se opri, chinându-se să găsească cuvintele potrivite, și am observat suferința de pe chipul lui.

— Ieri, când ai intrat, am văzut cum s-a uitat la tine și am știut că încă te mai iubeste. Și mai mult decât atât, știu că te va iubi mereu. Mi se rupe sufletul, dar știi ce? Eu încă o iubesc, și pentru mine lucrul acesta înseamnă că nu vreau nimic mai mult decât ca ea să fie fericită. Vreau asta mai mult decât orice. E tot ce mi-am dorit pentru ea.

Gâtul îmi era atât de uscat că abia mai puteam vorbi.

— Ce încerci să spui?

— Îți spun să nu o uiți pe Savannah, dacă mi se întâmplă mie ceva. Și promite-mi că o vei prețui mereu, așa cum aș fi făcut-o eu.

— Tim...

— Nu spune nimic, John. Ridică o mână, nu știu dacă să mă oprească sau să-mi ureze rămas bun. Amintește-ți ce ți-am spus, OK?

Când s-a întors cu spatele, am știut că discuția noastră luase sfârșit.

M-am ridicat și am ieșit din cameră în tăcere, închizând ușa în urma mea.

Când am ieșit din spital, mi-am strâns ochii din cauza luminii puternice a soarelui de dimineață. Auzeam păsărelele ciripind în copaci, dar chiar dacă le căutam, nu reușeam să le găsesc.

Parcarea era plină. Din loc în loc, vedeam oameni mergând spre intrare sau înapoi la mașinile lor. Toți arătau la fel de triști ca mine, ca și cum optimismul pe care-l afișau celor dragi internați în spital se evaporă în clipa în care erau singuri. Știam că miracolele erau posibile indiferent de cât de bolnavă era o persoană și că femeile din saloanele de maternitate erau fericite cu nou-născuții lor în brațe, dar am simțit că majoritatea vizitatorilor din spital abia reușeau să se stăpânească, la fel ca și mine.

M-am așezat pe banca din față, întrebându-mă de ce venisem și dorindu-mi să nu o fi făcut. Am memorat conversația mea cu Tim iar și iar, și imaginea suferinței lui mă făcu să închid ochii. Pentru prima dată în mulți ani am

simțit că dragostea mea pentru Savannah era cumva... *nepotrivită*. Iubirea ar trebui să aducă bucurie, să ofere liniște unei persoane, dar în cazul nostru nu aducea decât durere. Lui Tim, lui Savannah și chiar și mie. Nu venisem să o ispitesc pe Savannah sau să-i distrug căsnicia... sau tocmai pentru asta venisem? Nu eram sigur că eram chiar așa de nobil cum credeam și revelația asta mă făcu să mă simt la fel de gol și de ruginit ca o cutie de vopsea.

Am scos fotografia lui Savannah din portofel. Era mototolită și uzată. Uitându-mă la ea, m-am întrebat fără să vreau ce avea să aducă anul următor. Nu știam dacă Tim va trăi sau va muri și nu voiam să mă gândesc la asta. Am știut că, indiferent ce avea să se întâmple, relația dintre mine și Savannah nu va fi niciodată ca înainte. Ne-am cunoscut când niciunul dintre noi nu avea griji, într-un moment plin de speranță; lecțiile dure ale vieții reale au luat acum locul acelor momente.

Mi-am frecat tâmpile, șocat de gândul că Tim știa ce se întâmplase între mine și Savannah cu o seară în urmă, că poate chiar se așteptase la așa ceva. Reieșea clar din vorbele lui, la fel și rugămintea să o iubesc cu același devotament pe care-l simțea el. Știam exact ce sugerase să fac dacă el urma să moară, dar într-un fel permisiunea lui mă făcea să mă simt și mai rău.

M-am ridicat într-un final și am început să merg încet spre mașină. Nu știam sigur unde voiam să merg, dar știam clar că aveam nevoie să plec cât mai departe de spital posibil. Aveam nevoie să plec din Lenoir, chiar dacă doar pentru a reflecta asupra celor întâmplate. Mi-am îndesat mâinile în buzunare și mi-am căutat cheile.

Numai când am fost suficient de aproape, am realizat că lângă mașina mea era parcată camioneta lui Savannah. Savannah stătea pe scaunul din față și când a văzut că vin, a deschis portiera și a coborât. Mă aștepta, netezindu-și bluza în timp ce mă apropiam.

M-am oprit la câțiva metri distanță.

— John, spuse ea, ai plecat aseară fără să-ți iei la

revedere.

— Știu.

Ea dădu din cap ușor. Am știut amândoi motivul.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Nu am știut, spuse ea. Am fost la motel și mi-au spus că te-ai decazat. Când am venit aici, am văzut mașina ta și am decis să te aștept. Ai fost la Tim?

— Da. Se simte mai bine. Crede că se externează azi, mai târziu.

— Ce veste bună, spuse ea. Arătă spre mașina mea. Pleci din oraș?

— Trebuie să mă întorc. Mi s-a terminat permisia.

Își încrucișă brațele.

— Aveai de gând să-ți iei la revedere?

— Nu știu, am recunoscut eu. Nu m-am gândit la asta.

Am văzut o urmă de suferință și de dezamăgire pe chipul ei.

— Despre ce ai vorbit cu Tim?

M-am uitat la spital peste umăr, după care înapoi la ea.

— Mai bine i-ai adresa lui întrebarea asta.

Își strânse buzele, iar corpul păru să-i înțepenească.

— Deci asta înseamnă că acum ne luăm rămas bun?

Am văzut o mașină claxonând pe drumul din față și alte mașini încetinind brusc. Șoferul unei Toyota roșii a virat pe cealaltă bandă, făcând tot posibilul să evite traficul. Când priveam, mi-am dat seama că stagnam și că ea merita un răspuns.

— Da, am spus eu încet, întorcându-mă spre ea. Cred că da.

Încheieturile degetelor ei albe ieșeau în evidență în contrast cu brațele.

— Pot să-ți scriu?

M-am chinuit să nu-mi întorc privirea, dorindu-mi din nou ca soarta noastră să fi fost alta.

— Nu cred că este o idee așa de bună.

— Nu te înțeleg.

— Ba da, mă înțelegi, am spus eu. Ești măritată cu Tim,

nu cu mine. Am lăsat asta să-și facă efectul, înainte să-mi adun puterile pentru ceea ce urma să spun. E un om bun, Savannah. Un om mai bun decât mine, asta-i sigur, și mă bucur că te-ai căsătorit cu el. Oricât de mult te iubesc, nu sunt dispus să stric o căsnicie pentru asta. Și în adâncul sufletului, cred că nici tu nu vrei asta. Chiar dacă mă iubești, îl iubești și pe el. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama de asta, dar acum sunt sigur.

Viitorul nesigur al lui Tim a rămas nerostit, dar am văzut că ochii ei începuseră să se umple de lacrimi.

— Ne vom mai vedea vreodată?

— Nu știu. Cuvintele mă ardeau în gât. Dar sper că nu.

— Cum poți să spui una ca asta? mă întrebă ea, vocea începând să-i cedeze.

— Pentru că asta înseamnă că Tim se va face bine. Și am sentimentul că lucrurile se vor rezolva așa cum trebuie.

— Nu poți să spui asta! Nu poți să promiți asta!

— Nu, am spus eu. Nu pot.

— Atunci de ce trebuie să se termine totul acum? În felul acesta?

O lacrimă i se rostogoli pe față și, în ciuda faptului că știam că ar fi trebuit să plec pur și simplu, am făcut un pas spre ea. Când am fost suficient de aproape, am șters-o cu delicatețe. Citeam teamă și tristețe în ochii ei, furie și trădare. Dar mai mult decât atât, îi vedeam rugându-mă să mă răzgândesc.

Am înghițit cu greu.

— Ești măritată cu Tim și soțul tău are nevoie de tine. În totalitate. Nu este loc și pentru mine și știm amândoi că nici nu ar trebui să fie.

Atunci când și mai multe lacrimi au început să-i curgă șiroaie pe față, mi-am simțit și eu ochii înlăcrimați. M-am aplecat și am sărutat-o pe Savannah cu tandrețe pe buze, după care am luat-o în brațe și am strâns-o cu putere.

— Te iubesc, Savannah, și te voi iubi mereu, am spus eu cu răsuflarea tăiată. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ai fost prietena mea cea mai bună și

iubita mea și nu regret nici măcar o clipă din tot ce am trăit împreună. M-ai făcut să simt că trăiesc din nou și, în special, mi l-ai dăruit pe tatăl meu. Nu voi uita niciodată asta. Vei fi întotdeauna cea mai bună parte din mine. Îmi pare rău că trebuie să se întâmple așa, dar eu trebuie să plec, iar tu trebuie să te duci să-ți vezi soțul.

În timp ce vorbeam, o simțeam tremurând în brațele mele din cauza suspinelor, așa că am continuat să o mai țin o bună bucată de vreme după aceea. Când ne-am despărțit în sfârșit, am știut că aceea fusese ultima dată când aveam să o mai țin în brațe.

Am făcut câțiva pași în spate cu privirea fixată asupra lui Savannah.

— Și eu te iubesc, John, spuse ea.

— Rămâi cu bine. Am ridicat o mână.

Și acestea fiind spuse, își șterse fața și începu să meargă spre spital.

Să-mi iau rămas bun de la ea a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. O parte din mine voia să întorc mașina și să gonesc spre spital, să-i spun că voi fi mereu alături de ea, să-i mărturisesc ceea ce mi-a spus Tim. Dar nu am făcut asta.

Pe drumul ce ducea spre ieșirea din oraș, am oprit la un magazin mic de la o benzinărie. Aveam nevoie să fac plinul; am cumpărat o sticlă de apă dinăuntru. Când m-am apropiat de teighea, am văzut un borcan pe care proprietarul îl pusese să strângă bani pentru Tim și m-am uitat la el. Era plin cu mărunțiș și cu bancnote de un dolar; pe etichetă era scris numele unui contabil de la o bancă locală. Am cerut să mi se schimbe în fise câțiva dolari și bărbatul din spatele teighelei mă servi.

Eram amorțit, în timp ce mergeam înapoi la mașină. Am deschis portiera și am început răsfoiesc documentele pe care mi le dăduse avocatul, căutând de asemenea și un creion. Am găsit ceea ce aveam nevoie, apoi m-am dus la un telefon public. Se găsea în apropierea șoselei, iar

mașinile huruiau pe lângă el. Am format numărul de la informații și a trebuit să apăs receptorul cu putere de ureche pentru a auzi vocea computerizată care îmi dădea numărul de care aveam nevoie. L-am scris pe documente, după care am închis. Am mai băgat câteva monede în aparat, am format un număr de lungă distanță și am auzit o altă voce generată de un computer care-mi cerea să mai pun bani. Am mai băgat câteva monede. În scurt timp, am auzit telefonul sunând.

Când mi s-a răspuns, i-am spus omului cine eram și l-am întrebat dacă își mai amintea de mine.

— Bineînțeles, John. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Tatăl meu s-a stins din viață.

Urmă o scurtă pauză.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Ești bine?

— Nu știu, am spus eu.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am închis ochii, gândindu-mă la Savannah și la Tim, cu speranța că tata mă va ierta pentru ceea ce urma să fac.

— Da, i-am spus eu comerciantului de monede, chiar puteți. Vreau să vând colecția tatălui meu și am nevoie de bani cât de repede se poate.

EPILOG

Lenoir, 2006

Ce înseamnă dragostea adevărată?

Mă gândesc la întrebarea aceasta din nou, în timp ce stau pe deal și mă uit la Savannah mergând printre cai. Pentru o clipă, mintea îmi zboară la seara în care am apărut la fermă în căutarea ei... dar vizita aceea, de la care a trecut deja un an, mi se pare din ce în ce mai mult ca un vis.

Am vândut monedele pentru o sumă mai mică decât valoarea lor inițială și, bucată cu bucată, am știut că rămășițele colecției tatălui meu urmau să fie distribuite la oameni care nu aveau să le aprecieze așa cum a făcut-o el. Am păstrat la final doar moneda de 5 cenți cu cap de bivol, pentru că, pur și simplu, nu am putut renunța la ea. În afară de fotografie, este tot ce mi-a mai rămas de la tatăl meu și o port mereu cu mine. Este un fel de talisman, unul care poartă cu el toate amintirile cu tatăl meu; din când în când, o scot din buzunar și mă uit la ea. Îmi trec degetele peste cutia de plastic în care se află moneda și, dintr-odată, îl văd pe tata citind *Foia Gri* în biroul lui sau simt miros de șuncă sfârâind în bucătărie. Realizez că asta mă face să zâmbesc și, pentru o clipă, simt că nu mai sunt singur.

Dar sunt, și o parte din mine știe că voi fi mereu. Rămân cu acest gând în timp ce caut imaginile cu Savannah și cu Tim în depărtare, ținându-se de mână în drum spre casă; îi văd atingându-se într-un fel care le trădează afecțiunea sinceră pe care o simt unul pentru celălalt. Trebuie să recunosc că sunt un cuplu reușit. Când Tim îl strigă pe Alan, el vine lângă ei, și toți trei intră în casă. M-am întrebat pentru o clipă despre ce vorbesc în timp ce se îndreaptă spre intrarea casei, pentru că sunt curios cu privire la detaliile vieții lor, dar sunt perfect conștient că nu mă

privește. Cu toate acestea, am auzit că Tim nu mai face tratament și că majoritatea oamenilor din oraș se așteaptă să-și revină complet.

Am aflat asta prin intermediul avocatului din localitate pe care l-am angajat în timpul ultimei mele vizite în Lenoir. Am intrat în biroul lui cu un cec și l-am rugat să-l depună în contul care fusese deschis pentru tratamentul lui Tim. Știam totul despre confidențialitatea dintre avocat și client și am fost convins că nu avea să spună nimănui din oraș. Era importat pentru mine să nu-i spună lui Savannah ce făcusem. În orice căsnicie nu există loc decât pentru două persoane.

L-am rugat totuși pe avocat să mă țină la curent și, pe parcursul anului trecut, am vorbit cu el de câteva ori din Germania. Mi-a spus că atunci când a contactat-o pe Savannah și i-a spus că un client de-al lui voia să facă o donație anonimă - dar voia să fie informat cu privire la progresele pe care le făcea Tim -, a izbucnit în plâns când a auzit despre ce sumă era vorba. Mi-a spus că în decurs de o săptămână l-a dus pe Tim la spitalul Anderson și a aflat că era un candidat ideal pentru testarea vaccinului pe care spitalul Anderson plănuia să-l înceapă în noiembrie. Mi-a spus că înainte ca Tim să facă parte din testarea clinică, făcea biochimioterapie și terapie auxiliară și că doctorii erau încrezători că tratamentele aveau să ucidă toate celulele canceroase care i se înmulțeau în plămâni. În urmă cu câteva luni, avocatul m-a sunat să-mi spună că tratamentul avusese mai mult succes decât speraseră chiar și doctorii și că la momentul respectiv Tim se afla practic în perioada de recuperare.

Doctorii nu îi garantau că va trăi până la adânci bătrâneți, dar îi garantau dreptul la luptă, și asta era tot ce voiam pentru amândoi. Voiam ca ei doi să fie fericiți. Voiam ca ea să fie fericită. Și din ce am văzut azi, chiar așa erau. M-am întors pentru că aveam nevoie să știu dacă am luat decizia potrivită atunci când am vândut monedele pentru tratamentul lui Tim, că am făcut bine că nu am mai

contactat-o niciodată și, din locul în care eram, am știut că făcusem bine.

Am vândut colecția pentru că am înțeles, într-un final, ce înseamnă dragostea adevărată. Tim îmi spusese - și îmi și arătase - că dragostea înseamnă să îți pese de fericirea altei persoane mai mult decât de a ta, indiferent de cât de dureroase ar fi alegerile pe care trebuie să le faci. Am plecat din salonul lui Tim știind că avea dreptate. Dar nu a fost ușor să iau decizia corectă. Îmi trăiesc acum viața simțind că-mi lipsește ceva și că trebuie să fac ceva ca viața mea să fie împlinită. Știu că sentimentele mele pentru Savannah nu se vor schimba niciodată și știu că mă voi întreba mereu dacă am ales bine.

Și uneori, în ciuda mea, mă întreb dacă și Savannah simte același lucru. Lucru care explică, bineînțeles, și celălalt motiv pentru care m-am întors în Lenoir.

Mă uit la fermă pe măsură ce se lasă seara. Este prima noapte cu lună plină, iar amintirile îmi vor reveni în minte. Mereu se întâmplă așa. Îmi țin respirația atunci când luna își începe ascensiunea progresivă peste munți, strălucirea ei albicioasă mărgininu-se chiar deasupra orizontului. Copacii capătă o culoare argintie și, deși vreau să mă întorc la acele amintiri dulci-amăruie, mă întorc și mă uit iar la fermă.

Pentru o bună bucată de timp aștept în zadar. Luna își continuă arcul progresiv de-a lungul cerului și, una câte una, se aprind luminile din casă. Mă trezesc concentrându-mă asupra ușii din față, sperând ca imposibilul să se întâmple. Știu că nu va apărea, dar totuși nu reușesc să mă conving să plec. Trag încet aer în piept ca și cum aș spera să o atrag eu afară din casă.

Și când în sfârșit o văd ieșind, simt o furnicătură ciudată pe șira spinării, așa cum nu am mai simțit niciodată. Se oprește pe scări, iar eu privesc cum se întoarce și pare că se uită în direcția mea. Mă sperii fără rost, știu că nu are cum să mă vadă. De pe vârful pe care mă aflu, văd cum

Savannah închide ușor ușa în urma ei. Coboară încet scările și se plimbă prin mijlocul curții.

Apoi se oprește și-și încrucișează brațele, aruncând o privire peste umăr să fie sigură că nu a venit nimeni după ea. Într-un final, pare să se relaxeze. Și apoi simt ca și cum aș fi martorul unui miracol, atunci când ea își ridică ușor chipul către lună. O văd îmbătându-se cu imaginea pe care o vede, simțind șuvoiul de amintiri pe care l-a eliberat, iar eu nu-mi doresc nimic mai mult decât să îi spun că sunt aici. Dar în loc să fac asta, rămân pe loc și mă uit și eu la lună. Și pentru cea mai scurtă clipă, am sentimentul că suntem din nou împreună.

SFÂRȘIT

CUPRINS

PROLOG.....	7
Partea I	
.....	7
UNU.....	7
DOI.....	8
TREI.....	16
PATRU.....	24
CINCI.....	32
ŞASE.....	35
ŞAPTE.....	41
OPT.....	44
NOUĂ.....	47
ZECE.....	53
UNSPREZECE.....	57
Partea a II-a.....	62
DOISPREZECE.....	62
TREISPREZECE.....	65
PAISPREZECE.....	73

CINCISPREZECE.....	73
Partea a III-a.....	76
ŞAISPREZECE.....	76
ŞAPTESPREZECE.....	80
OPTSPREZECE.....	82
NOUĂSPREZECE.....	88
DOUĂZECI.....	94
EPILOG.....	110